

HARLEQUIN®

януари '95

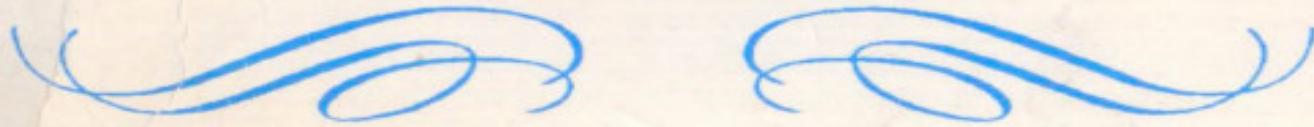
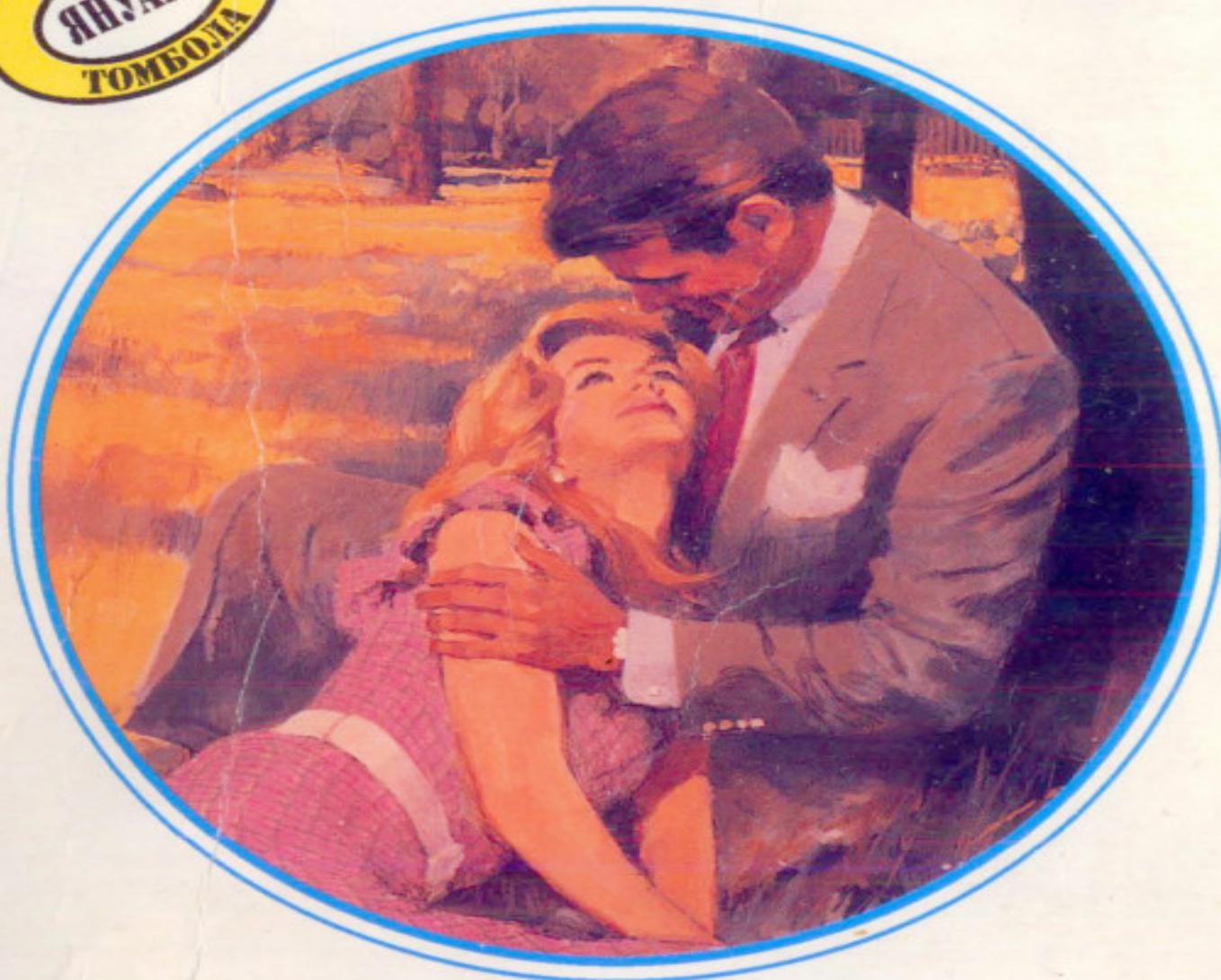
Роанс.®

111

ПО СЛЕДИТЕ НА ЩАСТИЕТО

Джесика Стийл

СУПЕР
ЯНУАРИ
ТОМБОЛА

ДЖЕСИКА СТИЙЛ ПО СЛЕДИТЕ НА ЩАСТИЕТО

Превод: Даниела Енчева, Боян Тонев

chitanka.info

Джейма Уорън е измамена от своя любим, когото е последвала чак в Италия, за да го завари в обятията на друга. Щастието все ѝ се изпълзва, но Джейма не се предава лесно. Разумът ѝ повелява незабавно да се завърне в Англия, ала съдбата я изправя пред ново изкушение — чаровният Нерон Мондадори я спасява при пътна злополука и в сърцето ѝ трепва плаха надежда — в този лъжовен свят може би любовта все пак съществува?

ПЪРВА ГЛАВА

Погледът на Джейма Уорън се рееше над необятната водна шир. Ясно бе, че задачата ѝ е неизпълнима. А колко просто изглеждаше всичко предишната вечер, когато все още не бе видяла езерото Гарда и не знаеше, че то е толкова голямо. Чувстваше се нещастна и изгубена.

Научила бе, че Туско е дошъл в Торболе, за да кара уиндсърф и бе пристигнала тук уверена, че бързо ще го открие. Сега си даваше сметка колко трудно е това. Снощи си бе помислила, че няма начин да не го намери сред неколцината запалени сърфиста и надежда бе стоплила сърцето ѝ. Но сега напразно се взираше надискряща кристалночиста водна повърхност. Сърфистите бяха не по-малко от двеста и в това множество бе невъзможно да разпознае Туско. А по брега имаше толкова удобни места, където те излизаха със сърфовете, за да си отдъхнат. Безброй бяха участъците по километричната крайбрежна ивица, където Туско би могъл да излезе на сушата. При това, той не би оставил сърфа, преди да се е наситил докрай на удоволствието. Джейма седеше на брега и замислено наблюдаваше атлетичните фигури. Явно повечето бяха членове на местния спортен клуб или курортисти. Като едва устояваше на напора на вятъра, от време на време някой от тях излизаше на брега. Но Туско не се виждаше никъде.

Погледна часовника си. Наближаваше пладне, но тя не усещаше глад. Това беше добре. Бе се поддала на внезапното си хрумване да дойде в Италия и сега разполагаше с осъдъдни средства. Едночасовото пътуване с такси до Торболе бе непредвиден разход, от който италианските ѝ лири направо се стопиха. Но нима бе възможно да постъпи по друг начин? Погледна тежкия куфар до себе си. Би могла поне да попита има ли влакове или автобусни линии до Торболе. Но почти не знаеше италиански. Освен това бе сметнала, че по-важно е да пристигне в Торболе възможно най-бързо, без да пести пари. Бе разбрала, че Туско постоянно пътува и ако искаше да го открие, преди да е заминал незнайно къде, се налагаше да побърза. Бе озадачена от

непрекъснатото му придвижване от едно място на друго, но не ѝ разтревожена. Сигурна бе, че когато се срещнат, ще изясни причините.

Не желаеше да напуска брега, докато и последният сърфист не излезе на сушата. Мрачно си помисли, че ако все пак Туско не се появи, няма къде да отиде. Дали щяха някога да се срещнат отново? Джейма въздъхна и се загледа в прозрачните вълни, които леко припляскаха по чакълестия бряг. Много риби се въдеха по тези места. Завидя им за свободата — можеха да плуват, накъдето си искат. Ала скоро вниманието ѝ отново се насочи към случилото се миналата вечер...

По здрач бе поела с такси от летището на Верона към адреса, който Туско ѝ бе оставил преди два месеца, преди да се върне в Италия. Тя го обичаше, а и той бе влюбен в нея. На този адрес обаче я очакваше разочарование. Доколкото можа да се справи с разговорника, Джейма попита на италиански дали синьор Бианко е тук. За нейно учудване, я осведомиха на доста добър английски, че той е заминал преди няколко седмици. Ето защо не бе получила отговор на нито едно от писмата си! Той просто не ги беше получил. Но Джейма не изпита облекчение, а още по-силна тревога. Бившият хазянин на Туско все пак успя да намери новия адрес на приятеля ѝ. Очевидно сърце не му даде да отпрати елегантната млада госпожица с пепеляворуса коса и лазурносини очи, която така се нуждаеше от помощ. Той повика такси и каза на шофьора италианец къде да я закара. Новата квартира се намирала на около три километра от старата. Тя натисна звънеца на апартамента, но тук я чакаше ново разочарование. Вратата се отвори и вместо Туско, на прага се появи възрастна дама, облечена в черно.

— *Permesso* — смутено насили бедния си италиански Джейма,
— *parla inglese?*^[1]

Очевидно бе, че възрастната дама не говори английски, защото лицето ѝ остана каменно. Извърна глава към вътрешността на жилището и изрева с глас, от който стъклата издрънчаха:

— Джорджио!

В осветеното анtre се появи около петнайсетгодишно момче. Помежду им последва бърз разговор на италиански. Те така силно викаха, че Джейма оприличи разговора на избухване на снаряди. Накрая Джорджио се обърна към Джейма и попита:

— Англичанка ли сте, синьорина?

— Да — отвърна Джейма.

Имаше нужда да поговори с някого, за да облекчи мъката, заседнала в гърдите ѝ.

— Аз съм... — започна тя, но се поколеба и мъкна.

Няколко пъти Туско ѝ бе правил предложение за женитба, но официално не се бяха сгодили. Затова предпочете да не се представя като негова годеница.

— Бих искала да видя синьор Туско Бианко.

— Той не живее вече тук — отвърна Джорджио.

Сърцето на Джейма прескочи удар.

Той не... Нима отново е заминал някъде?! Усещаше как я обзема отчаяние. С последни усилия на волята се овладя и попита тихо:

— Знаете ли къде мога да го намеря?

Джорджио се обърна към старата дама и последва нов взрив от италианска реч.

— Моята баба — обърна се Джорджио към Джейма — казва, че е заминал за Торболе да кара уиндсърф.

— Но... — Джейма не се доизказа. Думата уиндсърф я бе стреснала. Очаквала бе да го намери потънал в работа, а той се развлечаше. Сдържа тревогата и недоумението си пред тези чужди хора, защото едва ли биха ѝ съчувствали.

— Оставил ли е някакъв адрес? — попита тя, прикривайки отчаянието си. Изчака, докато Джорджио преведе въпросът на баба си.

— Не — последва бърз отговор, — но баба ми предполага, че е в Торболе.

— Далече ли е оттук Торболе? — Джейма се бореше с унизието и умората, които все повече я завладяваха.

Джорджио пак поговори нещо с баба си и рече:

— Мисля, че дотам са около седемдесет километра.

Джейма отново губеше почва под краката си. Нямаше смисъл да се упреква, че не го е предупредила за пристигането си. Туско нямаше как да получи писмото ѝ. Всъщност, причината да дойде в Италия, бе именно фактът, че му бе писала и то често, но отговори не бе получавала и това крайно я бе обезпокоило.

Съкрушеногледна Джорджио, който съсредоточено слушаше нещо, което баба му говореше. Джейма си помисли, че само чакат да ѝ хлопнат вратата под носа. Но те бяха единствената ѝ връзка с Туско!

Трябаше да ги разпита по-подробно, а не просто да им благодари и да си тръгне.

Когато възрастната дама приключи отривистата си тирада, неочеквано се обърна към Джейма, погледна я право в очите и за пръв път се усмихна:

— Баба ми пита, не бихте ли желали да си починете малко у нас — преведе Джорджио.

Джейма събра сили и измъчено се усмихна. Поканиха я в уютна всекидневна.

Такива бяха първите й впечатления за гостоприемството на италианците, за което само бе слушала.

Следващият половин час измина неусетно. Тя с благодарност изпи чаша кафе, от което така много се нуждаеше. Джорджио я помоли да се обръща към него на малко име, а към баба му — със синьора Касели. На свой ред и Джейма прояви любезност. А когато старата дама изговори името й с ужасен акцент и двете се разсмяха. Джорджио педантично поправи баба си.

— Джей-ма, *poppa*^[2] —бавно произнесе той.

— Джей-ма — усмихнато повтори тя.

Очевидно бе възхищението, което питаше към внука си.

Джейма не каза, че е годеница на Туско. Синьора Касели явно много бе поживяла, за да отгатне, че причината да го издирва така усърдно, могат да бъдат само силни чувства.

— Споменахте, че Торболе е на около седемдесет километра оттук. Голямо селище ли е?

Джейма изчака Джорджио и баба му да се консултират. Вече бе свикнала с този начин на разговаряне.

— Не е голямо градче — информира я след малко Джорджио. — Разположено е край езерото Гарда.

Джейма си спомни, че в първите дни на познанството си с Туско, той бе споменавал името на езерото. Това, че е отишъл тъкмо там, не я изненада. Все пак, помисли си тя, щом Торболе е малко градче, то и прилежащата му част от бреговата ивица на езерото, също не ще да е голяма. Нямаше да я затрудни да го открие. Трябаше просто да отиде на брега и да изчака, докато Туско изскочи отнякъде.

— Трябва да отида в Торболе — тихо каза Джейма и докато Джорджио превеждаше думите й на баба си, тя се приготви да се

раздели с дружелюбните си нови познати. — Бихте ли ми казали къде да намеря такси? — бе последният ѝ въпрос.

Синьора Касели се притесни, че тя няма да може да си намери хотел в Торболе, защото туристическият сезон не бе приключил и ѝ предложи да пренощува в нейната гостна.

Любезното предложение на италианката като че ли малко я поуспокои. Тя искаше да се види с Туско възможно най-скоро, но усещаше, че има нужда от кратка почивка. Щеше, разбира се, да си плати за квартирата.

На сутринта се събуди рано, изми се и се облече, като през цялото време си мислеше за Туско. Изпитваше угризения, че се съмнява в него и все пак не я напускаше мисълта, че уиндсърфингът не е истинската причина за заминаването му. Когато преди два месеца се видяха за последен път, той ѝ се закле във вечна любов. Обеща ѝ, че ще работи денонощно, за да спечели достатъчно пари и през следващата година да се оженят.

Чувстваше се объркана. И двамата мечтаеха да се оженят час по-скоро, но тя не искаше заради това той да се съсипва от работа. Но, за Бога, и Туско имаше право на почивка, помисли си тя, докато отиваше да се обади на синьора Касели. Навярно бе работил като роб, след като замина от Англия. Заслужаваше малко отдих.

— *Buon giorno!*^[3] — усмихнато поздрави Джейма синьора Касели.

Беше вторник сутринта и Джорджио никакъв не се виждаше. Отишъл е при родителите си или на училище, реши Джейма, докато закусваше заедно със синьората. После си плати за нощувката и се постара да изрази сърдечната си благодарност към старата дама, задето я бе подслонила. Но се появи и нов повод за благодарности. Синьора Касели се усмихна, посочи към часовника цифрата девет и изрече:

— *Tassi, nove.*^[4]

Джейма остана изненадана.

— За девет ли? — посочи тя собствения си часовник.

— *Si!*^[5] — сърдечна усмивка озари лицето на възрастната дама...

Изведнъж приятните ѝ спомени бяха прекъснати, защото един сърфист, който тъкмо слизаше на брега, много ѝ заприлича на Туско. За миг в сърцето ѝ пламна надежда, ала младият мъж, който ласково

отвърна на погледа ѝ, не беше Туско. О, къде се губеше той? Дали изобщо беше в Торболе?

Ако днес не го откриеше, което изглеждаше твърде вероятно, трябваше да се върне в Англия възможно най-скоро. Шефът ѝ наистина бе проявил разбиране като ѝ разреши отпуск, но нямаше да бъде доволен, ако до края на седмицата, не се върне на работа. Освен това, майка ѝ с нетърпение очакваше да ѝ се обади. Но какво да ѝ каже? Бе така объркана!

Въпреки силния вятър, слънцето приятно напичаше. Тя бе приседнала на брега и замислено гледаше към езерото. Неочаквано образът на майка ѝ изплува в съзнанието ѝ. И на мен ми е необходима смелост, каза си Джейма. Смелост бе думата за изпитанията, пред които непрестанно се бе изправяла майка ѝ през последните шест години, откакто бе загубила своя съпруг. Бе поела всички тежести на родителството, без да се оплаква.

Тогава Джейма бе шестнайсетгодишна. Но едно зло никога не идва само. Седмица след погребението на съпруга ѝ, към когото хранеше такова благоговение и уважение, Одри Уорън получи известие, че няма да може да тегли пари от пенсионната застраховка на покойния. В застраховката фигурирала клауза, според която не можело да се изплащат средства на семейството на Чарлз Уорън, докато не изминели петдесет и пет години от рождения му. А башата на Джейма бе починал на четиридесет и девет. Съвсем младо момиче тогава, Джейма изпитваше остра болка от загубата, но все пак се оказа достатъчно зряла, за да си даде сметка за ужасяващата драма на майка си. Освен че бе загубила любимия си съпруг, тя бе изправена пред сериозни финансови затруднения и се налагаше незабавно да започне някаква работа. Може би, за да излезе душата си пред някого, Одри Уорън призна пред Джейма — най-голямата от трите дъщери, че се намира пред изключително труден проблем.

— Какво бихме могли да направим? — попита тогава Джейма и незабавно взе сама решение. — Ще напусна гимназията, ще тръгна на работа и...

— Не, Джейма! Не искам да правиш това — нежно, но настойчиво се възпротиви майка ѝ.

— Но нали все пак трябва да получаваме пари отнякъде! — възрази Джейма. — А ти не можеш да тръгнеш на работа. Не и сега,

когато Леони е в това състояние.

Нямаше нужда да казва нищо повече. Осемгодишната Леони бе дете, което създаваше проблеми почти от момента на раждането си. Вечно боледуваше. Лесно се привързваше, ала когато бе болна, търпеше само майка си. Когато пък оздравяваше, от страх да не попадне отново в леглото или поради болезнена привързаност, тя пак не се отделяше от нея. Решиха да видят как ще се държи като тръгне на училище. Но се наложи и дотам майка й да я води за ръка. Очевидно бе силното притеснение на Леони да не би някой друг, вместо майка й, да я чака на входа на училището след приключване на занятията.

Мишел бе другата сестра на Джейма. Две години по-голяма от Леони и тя бе твърде своенравно дете, но слава Богу, не боледуваше така често. От трите сестри тя бе най-старателната ученичка. Когато Леони се разплакваше, Мишел само я поглеждаше с укор през дебелите лупи на очилата си и възобновяваше заниманията си.

Никой работодател не би си затворил очите за честите отсъствия на Одри Уорън поради заболяванията на най-малката й дъщеря. Пределно ясно бе, че майка им не може да ходи на работа и да печели парите, необходими, за да не затънат в блатото на бедността през следващите шест години. Страховете и фобиите на Леони бяха непреодолими. На майка им сепадаше дългът да бди на входа на училището и сутрин и следобед. Ако все пак се намереше някаква почасова работа, тя трябваше да бъде в същия жилищен район. Но не се откри такава, а цялото семейство изпитваше остра нужда от пари.

— Винаги съм държала да имам просторен спокоен дом. Нашата къща, разбира се, не е голяма, но можем да вземем квартиранти. Ще направим нещо като малък пансион, за да ни плащат повече — бодро обяви един ден майка й.

— Квартиранти?! — възклика Джейма. Не й се поправи перспективата да дели дома, в който живее, с непознати хора, но се постара да не даде израз на неодобрението си.

— Чудесна идея, нали? — въодушевено продължи Одри.

Джейма бе сигурна, че тази идея не е на майка й. Някой й я бе подшушнал.

— Имаме две свободни спални и ако преместим леглото на Леони в нашата, тоест в моята стая... — майка й като че ли онемя за момент, но после се овладя и продължи: — ... което ще я зарадва, ще

имаме възможност да приемаме квартиранти. И току-виж, накрая станем богаташи! — завърши тя оптимистично.

Нещата обаче не потръгнаха. Одри Уорън се съсипваше от домакинска работа. Тя педантично поддържаше дома, облеклото и храната на трите дъщери, но средствата им се стопяваха. Свързваха двата края никак си. Накрая обаче се наложи Джейма да напусне училище. Направи го, макар да копнееше да продължи образоването си. Взеха я на работа в едно държавно учреждение. По настояване на майка си се записа в курсове за секретарки в местния Технически университет. Посещаваше курсовете два пъти седмично вечер. Когато ѝ останеше малко свободно време, Джейма помагаше в поддържането на дома, в готовето и вършеше каква ли не работа, свързана с грижите, които бяха поели за тримата квартиранти. Необходимо бе да отделя време да развлеча и Леони, която линееше с всеки изминат ден. Така живяха няколко години. Междувременно Джейма изостави чиновническото бюро и започна работа като секретарка. Новата професия ѝ даваше много по-добри шансове и бе добре платена, а освен това получаваше и дребни подаръци от доволни клиенти и партньори на фирмата. Чековата ѝ книжка набъбваше и тя можеше да си позволи да харчи за всичко, от което Мишел и Леони се нуждаеха.

Когато навърши дванайсет, за всеобща радост, Леони престана да боледува. Все още се държеше като „ момиченцето на мама“, но не лягаше задълго болна при всяка лека простуда. Тази година през февруари, тя навърши четиринайсет. Всички бяха наясно, че навлиза в пубертета и е желателно да има самостоятелна стая. При един от разговорите на тази тема Джейма бе намигнала на майка си — нейната сестричка ставаше голяма!

През май Мишел навърши шестнайсет. Неизменно получаваше отлични оценки в училище и очевидно имаше шансове да влезе в университет. Скоро след рождения ден на Мишел един от квартирантите им напусна и Одри Уорън си бълскаше ума дали щяха да им стигат парите, ако в освободената стая се настани Леони. Може би трябваше да я склони да не променят нещата до следващия януари, когато вече щяха да имат право да теглят средства от сметката на покойния ѝ съпруг. Тъкмо размишляващ по тези въпроси, когато ѝ се обади директорът на едно от елитните училища в града. Той каза на Одри, че по семейни причини се налагало учителят по италиански да

се завърне в Италия и да остане известно време там. Директорът успял да намери друг италианец, който да го замества, но новият преподавател предпочитал да живее извън пансиона на училището. Директорът научил, че Одри приема наематели и има чудесни препоръчителни писма. Интересувал се дали би приела учителя.

— Леони — обръна се към дъщеря си Одри Уорън, след като затвори телефона, — ще се наложи още малко да потърпиш, преди да получиш самостоятелна стая...

В първия момент Леони се стъпка от въпроса на майка си, ала след малко с разбиране се усмихна.

— О, щом се налага — съгласи се тя, макар и с известно съжаление.

Джейма и майка ѝ прекараха велиденските празници в почистване и обновяване на освободената стая. Скоро у тях дойде да живее Туско Бианко и животът на Джейма завинаги се промени. Новият квартирант проявяваше интерес единствено към нея и неотклонно я следеше с поглед, когато биваше у дома. По един или друг повод я пресрещаше и заговаряше. В началото Джейма се стараеше да бъде учтива и се правеше, че не забелязва наивните му обяснения. Вече бе свикнала мъжете да се обръщат след нея. Без да се самозабравя, тя знаеше, че е не по-малка красавица от майка си. Така измина месец. Все по-често ѝ се налагаше да си повтаря, че има важни задължения. Но когато наближи лятото, силата ѝ да се придържа към обичайнния си начин на живот, видимо отслабна. Сама не можеше да си обясни защо започна да отбягва Туско и да отказва на поканите му за разходки. Отказите ѝ предизвикваха в очите му такава болка, че тя губеше почва под краката си. Едно излизане с него нямаше да попречи на домакинските ѝ задължения. И преди бе ходила на срещи. След това се чувствуваше по-добре и бе по-работоспособна. Майка ѝ винаги я бе насърчавала да си намери компания. Най-сетне се реши да приеме поредното предложение на Туско. След срещата осъзна, че за нея това приятелство означава повече, отколкото което и да било досега. Беше се целувала и преди, но когато Туско я целуна за първи път, Джейма усети, че изпитва към него по-особени чувства. За кратко време връзката им се задълбочи. Накъдето и да се отправеше, пред нея изненадващо се появяваше Туско. Копнееше да я прегърне, да бъде с нея.

Времето летеше неусетно, оставаха само две седмици до края на престоя му в Англия. Туско трябваше да се завърне в Италия. Джейма си даде сметка, че е влюбена в него едва една седмица преди заминаването му. Въпреки страстта си, той никога не бе й признал, че я обича. През тази последна седмица, Туско отново успя да я издебне насаме. И макар че не й се обясни в любов, каза, че не знае дали ще има сили да се раздели с нея.

— О, Туско! — възклика Джейма, готова да се хвърли в прегръдките му, ала в този момент се появи Мишел.

— Джейма, би ли ми помогнала за едно домашно упражнение? — попита тя разтревожено.

— Аз?! Да помагам на теб! — шаговито отвърна Джейма. Обърна се към Туско, усмихна се съжалително и последва сестра си. Рядко Мишел искаше помощ от някого.

Последната вечер преди заминаването на Туско, той подреждаше горе багажа си, а Джейма гладеше една негова риза в кухнята.

— Ще се кача да оставя ризата на Туско — обърна се Джейма към майка си и започна да прибира дъската за гладене.

— Нека аз да му я занеса — палаво се усмихна Леони. Бе в онова свое настроение, в което обичаше да се притичва на помощ.

— Мила моя, нека Джейма я занесе — кратко каза Одри Уорън. Вдигна поглед от подгъва, който тропосваше на една рокля на Мишел и отправи загрижен взор към най-голямата си дъщеря. После пак се обърна към Леони и каза: — По-скоро приготви тестото за пудинга. Последния път го бе направила чудесен.

Джейма признателно погледна майка си. Вече бяха вечеряли и едва ли някой щеше да яде пудинг, а за утре бяха купили агнешко месо. Джейма взе ризата и носните кърпички, които току-що бе изгладила и излезе с ясното съзнание, че няма тайни от майка си.

— Бях започнал да се отчайвам и се чудех дали изобщо някога ще дойдеш! — възклика Туско, когато тя се появи на прага.

— Донесох дрехите от пералнята.

— Влез, моля те! Влез — покани я Туско. Взе ризата и я оставил на стола. Хвана я за ръката и я дръпна в стаята.

— Ние сме толкова добри приятели, че не е нужно да се притесняваш. Дели ни една стена вече месеци наред, нали така?

— Да... Всъщност, не.

Туско бе впил страстен поглед в устните ѝ и Джейма не бе съвсем сигурна какво иска да каже.

— Но как ще живея далеч от теб?! — възклика неочеквано той и в същия миг я взе в прегръдките си.

За Джейма времето спря. Между горещите целувки Туско втренчваше поглед в нейните лазурносини очи и повтаряше, че не би понесъл да живее без нея.

— Ти трябва да бъдеш моя! Трябва да бъдеш моя...

— Искаш да се ожениш за мен? — едва успя да промълви Джейма и се загуби в прегръдките му.

— Ще работя денонощно и много скоро ще те извикам при себе си.

Тя го погледна влюбено, а той се усмихна, повали я на леглото и промълви:

— Дай ми едничък най-скъп спомен, който да ме топли, докато те чакам да дойдеш при мен.

— Искаш да кажеш... — Джейма не се доизказа.

— Ако наистина ме обичаш... — прошепна той.

— Само че... — започна тя колебливо.

— Но скъпа моя! — повиши глас Туско. — Ще ме оставиш да се завърна в Италия, без да сме увенчали любовта си поне с една любовна нощ?

— Само че... — пак започна тя, опитвайки да се вслуша в гласа на разума, който ѝ подсказваше, че има нещо нередно.

— Скъпа моя! — промълви той и продължи да упорства. — Няма ли да ми докажеш любовта си? Няма ли... — повтаряше той, но думите му бяха прекъснати от внезапно почукване.

Малко виновно Джейма се отскубна от прегръдките му и бързо изтича до вратата. Някой вече натискаше бравата.

— О! — възклика Леони с лека изненада, когато видя сестра си. Явно бе очаквала да завари Туско сам. После каза с весел глас: — Намерих тази кърпичка на стълбището. На Туско ли е?

— Я да видя. Да, негова е — отвърна Джейма. Взе кърпичката от сестра си и я остави при другите изгладени дрехи. — Сигурно е изпаднала от купчината, докато се качвах...

— Така си помислих и аз — прекъсна я Леони и се обърна към Туско. — Искаш ли да ти помогна да си стегнеш багажа?

Едва сега Джейма осъзна каква грешка би направила, ако му се бе отдала тук, по това време. Бе се почувствала неизказано щастлива, когато той ѝ каза, че иска да се ожени за нея. Но нима можеше да му докаже любовта си, когато майка ѝ и двете ѝ безкрайно впечатлителни сестри бяха тъй близо? В интерес на истината, Одри Уорън непрестанно им напомняше, когато чукат на вратите на квартирантите, да изчакват. Но те често забравяха, че е нужно да получат отговор и безгрижно влизаха. Случката напомни на Джейма за моралната ѝ отговорност към семейството. Тя прегърна Леони и двете излязоха от стаята на Туско. Джейма щеше да изчака той да я повика или да дойде при нея, ако реши, че трябва да продължат разговора си.

По-късно вечерта, останали накрая сами в хола, двамата с Туско чертаеха планове за бъдещето. Майка ѝ тактично бе отишла да си легне. Обхванат от силна любовна страст, той пак я бе помолил да му докаже любовта си. Джейма се бе опитала да му обясни как се чувства.

— Но сестрите ти вече спят! — енергично възрази той.

— И преди се е случвало Мишел да слезе за чаша мляко нощем.

После изтъкна аргумента, че след като приема с радост да се омъжи за него, това вече е достатъчно доказателство. От този момент нататък заговориха за бъдещето. Обсъждаха възможностите да се оженят следващата година.

На другия ден, когато Туско си тръгваше, изглеждаше много разстроен. Джейма също не се чувстваше по-добре.

След раздялата последва период, през който Джейма му пишеше почти всеки ден и с нетърпение чакаше отговорите му. През първия месец я зарадва само с една картичка. Тя сериозно се разтревожи. Да не би да е болен, да не би непосилната работа да го е съсириала? Нали бе казал, че ще работи извънредно, за да спести пари да се оженят. А да не би... вече да е променил отношението си към нея — прокрадваше се у нея съмнение. Тя мигом прогонваше тези лоши мисли. О, как можеше да си помисли такова нещо! Туско я обичаше! Каза ѝ го няколко пъти последната вечер. Повтори го и преди да отпътува за Италия. Не биваше да забравя това!

Може би не е намерил работа и изпитва угрizения? Спомни си, че ѝ беше казал за намерението си да изостави преподаването и да се захване с журналистическа дейност като неколцина от своите приятели. Джейма помисли, че не са го приели в никоя редакция и той

се притеснява да се обади. Нима можеше всичко да изглежда толкова черно? Реши, че това е малко вероятно. Припомни си неговото обещание, ако не намери работа, която му допада, да се захване, с каквато и да е, само да я види час по-скоро.

Измина и вторият месец от заминаването му за Италия и Джейма не можеше да си намери място. Изпъльваха я противоречиви чувства. И не някой друг, а майка ѝ първа я посъветва как да постъпи. За Одри Уорън терзанията на дъщеря ѝ не бяха тайна.

Когато Джейма се върна от пощата, от изражението ѝ бе видно, че и тази събота няма вест от Италия. Майка ѝ набързо отпрати Леони и Мишел на покупки и се обърна към Джейма. Като най-голяма дъщеря, тя бе ѝ оказала неоценима помощ в трудни моменти и сега бе длъжна да я подкрепи като майка.

— Джейма — с решителен тон рече Одри, — ако до десет минути не позвъниш да си резервираш самолетен билет до Италия, знай, аз сама ще го направя!

— Предлагаш да отида при Туско?!

— Да, точно това предлагам.

— Но аз не мога да си го позволя!

— Не! Ние можем да си го позволим — каза майка ѝ и въпросът бе решен.

Сега Джейма си спомняше за страхът, който я глаждеше в самолета. Ами ако той е претърпял пътна злополука и сега е в болница? Нима дори не можеше да пише... И все пак...

Мислите ѝ внезапно бяха прекъснати от шум на кола. Погледна към паркинга. Един от многото автомобили, паркирани в района край езерото, излезе на заден ход и отпраши нанякъде. Красива госпожица незабавно се възползва от късмета си и зае освободеното място. Джейма огледа колата ѝ. На покрива имаше багажник, пригоден за превозване на уиндсърфове. Отново обърна поглед към езерото. Явно, красавицата бе дошла, за да вземе приятеля си.

В далечината един сърф се отправи към брега. Сърфистът, ако Джейма не грешеше, щеше да слезе до мястото, където чакаше госпожицата. С безстрастен поглед Джейма наблюдаваше приближаващата се атлетична мъжка фигура. Май Туско започваше да ѝ се привижида във всеки срещнат. Но не беше визуална измама... Може би съдбата се бе смилила над нея...

Изведенъж Джайма загуби ума и дума. Мъжът, който приближаваше скалистите плитчини и вече стъпваше на брега, бе — не смееше да повярва на очите си — Туско! Да, той беше! Значи нищо лошо не му се е случило, не бе претърпял катастрофа, не беше в болница! Наистина беше дошъл да поспортува на езерото и бе в отлично здраве. Стъпил в плитчината, той все още не я забелязваше. Да, но той дори не поглеждаше към нея.

Беше широко усмихнат. Усети как я заля вълна на облекчение и възбуда. Джайма понечи да стане и да извика името му, но се спря в последния миг.

Всичките ѝ илюзии се разбиха на парчета, когато стана ням свидетел на разиграла се пред очите ѝ любовна сцена. В изумлението си не можеше да приеме голата истина.

Като насиън проследи как Туско прескочи скалите и стъпи на гладката алея, а красавицата, която току-що бе пристигнала, бързо се затича към него и след секунда-две той страстно я притискаше с мокрите си длани.

Джайма изпадна във вцепенение. Не, не можеше да повярва на очите си! Просто стоеше и гледаше как мъжът, когото считаше за свой годеник, целува страстно друга жена. Забравили целия свят около себе си, те изливаха чувствата си един към друг. Нямаше никакво съмнение, че бяха любовници.

Джайма понечи да се приближи. Не знаеше как да постъпи. Дали да му се обади? Но изведенъж, гордостта ѝ се обади.

По-късно, не можеше да си спомни какво точно се случи. В съзнанието ѝ остана неясен блед спомен как се обръща и побягва в обратна посока. В този миг ѝ се струваше, че няма нищо по-важно от това, Туско никога да не разбере, че е пропътувала пътя от Англия до Италия само за да го види.

Неусетно се бе озовала на шосето. Решила да се скрие, тя се затича нагоре по стръмния планински път с остри завои. Не съзнаваше накъде бяга. Трябваше да се скрие от Туско! Той не биваше да я види! Не трябваше да узнае, че е повярвала на лъжите му, когато ѝ казваше, че я обича, че не може да живее без нея! Бягаше панически далеч, все по-далеч, по стръмния виещ се път. Вече изнемогваше, не можеше да си поеме дъх. Спра за миг и едва не се строполи от изтощение. Чак сега осъзна и то по отмаялата си ръка, че инстинктивно е сграбчила

куфара си и го мъкне със себе си. Да тичаш с пълен куфар дори по равен път, бе адски трудно. Но сега, тя не можеше да мисли за това. Единственото, което искаше, бе да не срещне Туско.

Внезапно дочу усиливащ се шум от автомобил. Бръмченето идващо откъм гърба ѝ. Явно, колата приближаваше.

В уплахата си тя съвсем бе забравила, че в континентална Европа трафикът е отляво. И както би направил всеки англичанин, когато насреща не идват коли, за по-голяма сигурност реши да премине в платното за насрещно движение. Подчини се на този стар навик, усвоен в Англия, и притича като стрела. Чу се остро изсвирване на гуми.

Ужасена, тя извърна глава и видя огромните черни очертания на едно ферари, което връхлиташе върху нея.

Ако бе решила да се самоубие, едва ли би го направила по-успешно. Изпаднал в паника, шофьорът нямаше избор.

Злополуката беше неизбежна.

[1] *Permesso, parla inglese?* (итал.) — Простете, говорите ли английски? — Б.р. ↑

[2] *Nonna* (итал.) — Баба, стара жена, старица. — Б.р. ↑

[3] *Buon giorno!* (итал.) — Добро утро! Добър ден! — Б.р. ↑

[4] *Tassi, nove* (итал.) — Такси, в девет. — Б.р. ↑

[5] *Si* (итал.). — Да. — Б.р. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Близката часовникова кула удари четвърт час. Джейма отвори очи и с изненада видя красивото аристократично лице на един черноок мъж, който настойчиво я питаше нещо. Имаше приятен тембър и говореше на италиански.

Отново притвори очи. Не знаеше къде се намира, но имаше усещането за неочекван комфорт. Гласът пак достигна до слуха ѝ, този път още по-настойчиво, но и сега не схвани какво ѝ казва. После една нежна длан я погали. Джейма обърна глава да се опре на тази непозната ръка, която ѝ вдъхваше чувство за безопасност и сигурност.

— Синьорина! — упорстваше гласът.

Замаяно отвори очи.

— Ухае на мента — каза тя и видя учудването, което се изписа на лицето му.

— Вие сте англичанка?! — възклика той на родния ѝ език и се засмя.

Взирайки се в лицето му, Джейма си припомни, че познава и друг италианец с толкова блестящо бели зъби.

— Аз... — започна тя, като се опита да се изправи. Но изглежда бе направила твърде рязко движение, защото всичко пред очите ѝ се завъртя. Употреби цялата си воля, за да не загуби съзнание.

— Полежете спокойно за минутка — италианецът произнасяше наставленията си на английски с лекота, почти без акцент.

— Не говоря италиански — чу тя собствения си глас и в същия миг осъзна, че репликата ѝ няма връзка с разговора.

Все пак малко се посъвзе и побърза да каже, че се чувства много добре, което, разбира се, не бе истина. Изглежда той схвани неоправдаността на това твърдение, защото леко се усмихна.

— Но какво се е случило с мен? — попита тя. Колкото и странно да бе, не се чувствува нишо уплашена, нито объркана.

— Вие като че ли искахте да влезете в колата ми от едната врата и да излезете от другата. Но машината бе в движение и се оказа твърде

бърза. Успя да ви изпревари почти с цяла дължина — чу тя провокиращия към размисъл отговор.

— За ферарито ли говорите?

— Значи си спомняте! — радостно възкликна той. Но и други нежелани спомени нахлуха в главата й със зашеметяваща сила.

— Къде съм? — бързо и с неприязън попита Джейма.

— Тъй като изглежда нямале счупвания, позволих си да ви пренеса тук, извън обсега на автомобилното движение.

— Благодаря ви — промърмори тя и се огледа. Намираха се сред дървета. — Благодаря, че сте се погрижили за мен — рече с разтреперан глас Джейма и отново, този път по- внимателно, се опита да се изправи. — Извинете ме, ако... — с мъка търсеше думите. — Ако съм причинила повреди на колата ви.

Все пак успя да се изправи. Не бе забелязала, че италианецът също бе станал, нито пък че е доста по-висок от нея. Изведнъж усети, че краката не я държат. Олюля се и опря лице в широката му гръд.

— Оох... — простена тя.

Той се оказа човек на действието. Грабна я с лекота и я понесе през парка. Скоро се озоваха на шосето, край луксозното черно ферари. Вече бяха потеглили, когато Джейма събра сили и попита:

— Къде ме носите?

— Недалеч, обещавам ви — успокои я той. — Наблизо имам вила и понякога прескачам до нея. Отиваме дотам. Искам да ви прегледа лекар.

— Но... — опита се да спори тя. Откри обаче, че не може да се съсредоточи продължително върху какъвто и да било проблем. И вместо да му каже, че няма нужда от лекар, чу собствения си глас да произнася: — Кой сте вие?

— Казвам се Нерон Мондадори ди Валанито — официално се представи той. — Наричайте ме Нерон.

— Благодаря, аз съм Джейма Уорън.

— *Molto lieto*^[1], Джейма.

— И на мен — отвърна тя.

Не след дълго стигнаха до вилата. Отново се почувства слаба и се наложи италианецът пак да я пренесе на ръце. Направи го с лекота.

— Роза! — чу го тя да вика и загуби съзнание.

Когато отвори очи, видя, че се намира в скъпо обзаведена спалня. Една нисичка пълна жена се опитваше да я съблече.

— Не! — извика Джейма, без да знае защо се противи.

— Синьор! — извика жената и Нерон Мондадори се появи в стаята.

Джейма несъзнателно сграбчи ръката му и отново усети онази увереност и спокойствие, която изльчваха дланите му.

Стори ѝ се, че само след минута, в стаята се появи друг италианец.

— Това е доктор Прендели. Той най-добре може да се погрижи за вас — представи Нерон новодошлия и заедно с Роза излезе.

Докторът не говореше английски така добре както собственика на този дом. Той внимателно я прегледа и каза, че ще намине утре пак.

Вече бе излязъл, когато Джейма си помисли, че пропусна да му каже да не идва, защото няма да я намери. Само веднъж да събере мислите в главата си и ще си тръгне. Нерон Мондадори ди Валанито и така бе проявил достатъчно доброта към нея. Не можеше да злоупотребява с гостоприемството му. Когато Нерон се върна, тя понечи да изложи пред него тези разсъждения, но преди това рече:

— Чух ви да казвате Роза. Роза вашата съпруга ли е? Мисля, че още не сте ни представили една на друга.

Прецени, че той е тридесет и пет-шест годишен и вероятно е отлична примамка за всяка жена. После ѝ хрумна, че може би е невъзпитано да се задава подобен въпрос на един италианец с добро социално положение. Нерон обаче не изглеждаше ни най-малко засегнат.

— Не съм женен, Джейма. Роза е моята икономка — жената, която ви помогна да си легнете.

— О! — прошепна Джейма и си спомни какво искаше да му каже. — Бе много любезно от нейна страна. Моля ви, благодарете ѝ от мое име. Аз скоро ще си тръгна. Веднага щом... — но видя намръщеното му лице и мълкна.

— Да си тръгнете? Но аз няма да ви позволя това!

— Няма да ми позволите, синьор?!

— Вие за какъв ме вземате? Едва не ви прегазих вчера, а сега да напуснете дома ми в такова състояние?

— Но... — опита се да възрази тя.

— Достатъчно! — прекъсна я Нерон.

Нещо в гласа му ѝ подсказа, че няма място за повече спорове. Въпреки това се опита да настоява:

— Не е редно... — но гласът ѝ прозвуча някак сънливо и не предаде решителността, която искаше да покаже.

Когато отново усети, че идва на себе си, първото нещо, което забеляза, бе, че Нерон Мондадори не е в стаята. Все пак имаше някой — неговата икономка Роза. Тя се бе навела над куфара ѝ.

— Извинете, но... — Джейма искаше да каже, че не е необходимо да изважда багажа ѝ, тъй като скоро пак ще трябва да го опакова. Но Роза само я погледна, усмихна се и излезе. След няколко минути се върна заедно с Нерон.

— Бледите ви страни вече са поруменели — отбеляза той.

— Роза разопакова багажа ми — бе нейният отговор.

— Искате сама да го направите?! Но вие още не се чувствате добре.

— Не че имам нещо против тя да го прави — поправи го Джейма, — но всъщност имам, тоест... — тя мълкна. — Объркана съм — тихо прошепна.

— Да, точно затова ще останете в дома ми, докато се съвземете — каза той и приседна в края на леглото.

Но Джейма съвсем се смути, когато проследи погледа му и разбра, че се е спрял върху голото ѝ рамо.

— Моето място е в хотел — с мъка преодоля притеснението си тя. — Не може просто така да се разположа в дома ви и...

— Каква горда млада дама! — неочеквано се засмя Нерон и протегна дългите си нежни пръсти към голото ѝ рамо. Тя рязко се уви, а после я досмеша. Очевидно намерението му бе да придърпа одеялото и да я завие.

— Вие не разбираете — направи опит да му обясни тя.

— Отлично ви разбирам. Но нима искате да ме принудите да се чувствам още по-виновен за състоянието, в което се намирате?

Джейма стреснато го погледна.

— Чувствате се виновен?! Но аз добре знам, че вие нямахте никаква възможност да реагирате. Вината е само моя.

— За щастие, този път е пълен със завои и не карах толкова бързо — позамисли се и добави: — Знаете ли, досега смятах, че

пострадалият не си спомня събитията, станали непосредствено преди катастрофата.

О, как ѝ се искаше това да бъде вярно! Каква глупачка е била в заслепението си относно Туско!

— Какво ви стана? Защо се натъжихте така? — гласът на Нерон я върна към действителността.

— Нищо, няма нищо — дори да трябваше да умре, не би признала, че е била измамена и изоставена.

— Сигурно имате главоболие? Доктор Прендели ми каза, че са възможни подобни оплаквания.

— Добре съм, честна дума. И не ме боли глава — увери го Джейма.

Забеляза, че Нерон Мондадори застава нащрек, щом долови, че нещо с нея не е наред.

— Ако се беспокоите за резервацията си в хотела, веднага ще телефонирам и ще я отменя.

— Нямам резервация в хотел.

— Значи тъкмо сте си тръгвали?

— Пристигнах днес сутринта.

Противно на опасенията ѝ, Нерон спря с въпросите си. Стана от леглото и каза:

— Мило момиче, мисля, че вие още сте уплашена от катастрофата. Позволете на Роза да ви помогне да си вземете един душ и си легнете. А след това, предлагам да изпиете две от хапчетата, които доктор Прендели предписа за вас.

Тези думи укротиха войнствените ѝ чувства. Помисли си, че няма да е зле някой да се погрижи за нея и този път изпълни препоръките на Нерон.

Събуди се, когато слънчевите лъчи проникваха в стаята ѝ. Беше сряда. Цялото тяло я болеше. Опита се да седне, но не можа. Реши, че не бива да подранява и пак заспа. В просънища чу почукване на вратата.

— Влезте! — успя да каже, но този път не се опита да става.

— *Boun giorno* — поздрави Роза и усмихнато постави на масичката край леглото чаша чай. — *Molto, molto bettero*^[2] — рече тя на италиански.

По милото ѝ изражение, Джейма предположи, че я пита как се чувства. Реши на свой ред да успокои италианката. Но едва скальпила първото изречение, на вратата се появи Нерон.

— Значи днес се чувствате много по-добре?

Очевидно бе чул поиталианчените ѝ слова.

— О, да! — отвърна Джейма. — Спах чудесно — видя усмивката му и за сeten път се увери, че отлично владее родния ѝ език. — Скоро ще стана и...

— Не, противопоказно е — рязко я прекъсна той. — Докторът бе така добър изрично да ме предупреди, че днес трябва да прекарате в леглото — или тук, или в болница. Страхувам се, че нямате избор.

— В болница?! — възклика Джейма и го погледна недоумяващо. — Но аз наистина се чувствам добре!

— Сигурна ли сте в това, което говорите?

— Не желая да създавам грижи на когото и да било.

— Единствената грижа, която можете да ми създадете, е да натоварите моята съвест. А това ще стане, ако не ми позволите да направя всичко, което мога, за да се възстановите — отговори той с кавалерска любезност.

Джейма го погледна и забеляза, че косата му е по-светла и няма катраненочерните оттенъци, характерни за повечето италианци, които бе виждала. Усети, че го гледа втренчено и извърна глава. Опита се да се съсредоточи в разговора.

— Няма ли да облекча вашата съвест, ако повторя, че ни най-малко не сте виновен за вчерашната злополука?

— Не — отговори той и с това въпросът приключи. — Изпийте чая, който Роза ви донесе. После тя ще се погрижи за вас.

Останала сама с неговата икономка, Джейма си помисли, че компанията на тази жена не ѝ е неприятна. Взе един душ и пак си легна.

Когато се събуди, видя Нерон, седнал до леглото ѝ да преглежда последните броеве на няколко популярни английски списания. Стана ѝ ясно, че ги е донесъл за нея. Твърде много я глезеше.

По обяд пристигна доктор Прендели. Огледа синините ѝ и каза, че до утре ще се чувства почти както преди катастрофата.

След като приключи прегледа и Роза излезе от стаята, докторът седна край нея и се приготви да си поговорят, но неочеквано Нерон го

повика. Джейма предположи, че иска да му каже нещо насаме.

По-късно обядва и усети как силите ѝ бързо се възвръщат. Реши, че би било чиста загуба на време, ако продължава да лежи тук.

Чувстваше се съвсем бодра, когато късно следобед Нерон я посети.

— Как сте? — попита той.

— Подобрявам се с всяка изминалата минута и мисля, че е нечестно да злоупотребявам повече с гостоприемството ви.

Нерон беше прав и за да може да го гледа в лицето, трябваше да държи главата си в твърде неестествено положение. Понечи да го покани да седне, но сякаш прочел мислите ѝ, той погледна към креслото до леглото, тапицирано с разкошна златистожълта дамаска. Чак сега забеляза, че държи поднос с чудесно грозде.

— От моя учител знам — тържествено произнесе той, — че във вашата родина не се ходи при болен без грозде.

— *Molto grazie*^[3] — отвърна тя и се засмя. — А вашият учител каза ли ви още, че в моята родина е прието, гостът да седне при болния и заедно с него да похапне от гроздето?

— Признавам, обучението ми е непълно — отговори той с приятелска усмивка.

— Сам ли го отглеждате? Сигурно имате лозя?

— Страхувам се, че ще ви разочаровам. Притежавам няколко предприятия в Торино — каза го така, сякаш да има човек няколко предприятия, е нещо съвсем обичайно. — Наблизо има лозя — в Трентино. Но мисля, че тукашните винени сортове не са като това грозде.

Следващите десетина минути преминаха в приятен разговор за незначителни неща. Изведнъж Джейма го попита:

— Ако препитанието ви, тоест вашата работа, е в Торино, тогава... — спря насред изречението. — В отпуск ли сте?

— Дори заети хора като мен понякога си почиват.

— О! — стъписа се Джейма. — Значи аз съм попречила на почивката ви!

— Попречила? Не, защо... — искрено се учуди Нерон.

— Преча ви, разбира се. Преча ви да си починете истински. Много съжалявам!

Знаеше, че забогатяват тези, който неуморно и честно работят ден и нощ, ако, разбира се, не са наследили богатството си.

— Не се извинявайте! Трябва аз да ви се извиня, че попречих на ваканцията ви.

Сега беше моментът да му каже, че не е на почивка тук. По интуиция бе доловила, че Нерон изпитва интерес към истинските причини за престоя й в Италия. Но тя бе изтласкала спомена за Туско в най-потайните кътчета на душата си и бе решила да не споделя с никого тайната си.

— Какви са обичайните ви занимания по време на почивка? — смени темата тя.

За известно време той запази мълчание. Гледаше я втренчено, като че ли се опитваше да разгадае по лицето й какви мисли я вълнуват. После небрежно повдигна рамене.

— Каквото ми хрумне. Малко плаване с яхта, малко...

— Плавахте ли вече през тази почивка? — прекъсна го тя.

— Този път допуснах глупавата грешка да си взема материалите по няколко проекта и досега — каза той с добродушна самоирония — не съм излизал от кабинета.

— Трябва да си почивате повече — строго рече Джейма.

Развеселен от тона й, или може би от строгостта й, той се засмя.

За сетен път Джейма се убеди, че харесва този смях.

— Работите ли, Джейма? — попита я ненадейно Нерон.

— Да, слава Богу — отвърна тя, успокоена, че няма повече да я разпитва защо е дошла в Италия. — Работя от шестнайсетгодишна.

— Значи рано сте завършила образованието си.

Думите му бяха казани съвсем между другото и Джейма знаеше, че не изискват отговор, но кой знае защо реши да му разкаже някои неща за себе си.

— Баща ми почина рано. А и без таксите за моето образование, майка ми имаше достатъчно грижи за дома, храната и облеклото на двете ми по-малки сестри. Но във всеки случай, аз сама пожелах да напусна училище.

Нерон я гледаше разбиращо, но малко недискретно попита:

— Значи баща ви е починал, без да ви обезпечи?

Тя реши докрай да защитава паметта на баща си пред този италиански аристократ и отвърна остро:

— Не, обезпечил ни беше. Просто е мислел, че ще доживее до пенсия, но се случи така, че си отиде твърде млад. Ще можем да теглим от сметката му едва сега, през януари, когато щеше да е на пенсионна възраст, ако беше жив.

— Прибери си ноктите, малка моя — тихо, но твърдо каза той. — Аз съм на твоя страна.

Джейма го погледна леко засрамена. Бе се разгорещила повече от необходимото. Разбираще, че не бива да го отегчава, но продължи да говори за себе си и семейството си:

— Баща ми беше прекрасен човек и ние много го обичахме. Особено майка ми — добави тя, припомняйки си привързаността между своите родители.

— Майка ви също ли започна работа след смъртта на баща ви или работеше и преди това?

Този път неолови упрек срещу баща си и спокойно отвърна:

— Майка ми бе предпочела да остане домакиня и да се грижи за дома. Тя е, както баща ми веднъж се изрази, един от най-висшите магистрати по делата на семейството.

— Вашето семейство трябва да е било щастливо.

— Да, беше — съгласи се Джейма и замълча за момент. После продължи: — Когато останахме без опората на баща ми, дълго обсъждахме дали майка ми да тръгне на работа. Но най-малката ми сестра Леони бе по това време много плахо и свито дете и постоянно се нуждаеше от грижи. Често боледуваше. Не можехме да пренебрегнем състоянието ѝ и решихме мама да не работи.

— Но на шестнайсетгодишна възраст вие не сте могла да печелите достатъчно, за да издържате семейството си!

— Да, не можех — каза Джейма и се засмя. — Ето защо мама реши, че трябва да приемаме квартиранти.

— Имам чувството — отбеляза Нерон, — че това решение не е донесло кой знае какво облекчение на майка ви.

Неговата прозорливост малко я смути.

— Вярно е, не донесе — потвърди тя. — Но ние имаме голяма къща, която тя много обича и не искаше да продадем. Да предоставяме стаи и храна на наематели, за да се издържаме до получаването на пенсията от баща ми, бе жертва, която мама реши, че трябва да направи.

— По същия начин, по който и вие жертвахте образоването си.

— О, преувеличавате! — отвърна Джейма. После бързо се извини: — Съжалявам, май не бях много учтива — той се усмихна и тя окуражено продължи: — Все пак не скъсах с учението напълно. Записах се в курс за секретарки и го посещавах два пъти седмично, вечер след работа.

— Така... Напусната сте училище и сте започната работа. Получила сте квалификация като секретарка. И след работа, когато не сте била на курс, сте се прибирала вкъщи, за да помагате на майка си в допълнителните грижи за онези натрапници...

— Никога не бих си позволила да ги нарека така!

— Нямаше нужда да го казвате. Не мога да си представя, че се прибирате вечер и се отдавате на развлечения, докато майка ви продължава да работи...

Джейма поразена откри, че този мъж притежаваше необикновена власт над мислите й. Познаваше я едва от вчера, а...

— Не можете да отречете, че умеете да гответе и да поддържате домакинство. Когато майка ви е била болна или се е налагало да изведе сестрите ви на разходка, нали тъкмо вие сте била тази, която е трябвало да свърши всичко необходимо.

— Случвало ли ви се е понякога да грешите? — запита Джейма смяяна и малко поуплашена от неговата прозорливост.

— Рядко — усмихна се Нерон и се изправи. Взе чепка грозде и обърна поглед към красивото ѝ, но все още бледо лице: — Мисля, че ще е добре да се опитате да поспите.

Но Джейма не заспа, когато той излезе. Нерон Мондадори ѝ бе направил твърде силно впечатление. Не бе за учудване, че съумява да ръководи няколко предприятия. Харесваше го, но не можеше да си обясни, как стана така, че му довери толкова много за себе си. Обикновено се въздържаше да споделя за семейството си, освен с най-близки хора. Но и не всеки ден тичаше по пътищата и се бълскаше в коли!

Споменът за катастрофата отклони мислите ѝ от Нерон. Втурнала се бе като подплашена сърна по този стръмен хълм, като че ли така можеше да облекчи болката си от предателството на Туско. Сега, когато знаеше, че той е увлечен по друга, Джейма се чудеше на собствената си лековерност. Туско не бе отговорил на нито едно от

писмата ѝ и истината не би трябвало да я изненадва. Заслепена от измамните му клетви в любов, тя не бе успяла да осъзнае, че предложението за женитба никога не е било сериозно. Едва сега разбираще каква наивна глупачка е била. Нелепо бе да се позовава на неговите обяснения в любов и предложението за брак. Безполезно бе да се оправдава и с липсата си на опит с мъжете. Твърде късно бе сега да осъзнава нещо, което е трябвало да ѝ бъде ясно още в самото начало. Да я отведе в леглото — това бе целял Туско. Каква наивница! Направо лудост бе да му повярва и да дойде чак в Италия, за да го търси. Нямаше смисъл и да го обвинява в подлост. Неприятни и болезнени бяха спомените и за него и тя реши, че не си струва да мисли повече за това. Налегна я обаче нова тревога. Трябваше да се обади у дома. Майка ѝ очакваше вест. Мислите на Джейма мъчително се лутаха. Най-разумното решение бе да се добере до летището във Верона и незабавно да се върне в Англия. Но само като си помислеше, че трябва да се облече и отново да помъкне тежкия куфар, страх парализираше тялото ѝ. Тръпки я побиваха при мисълта за предстоящото пътуване. Може би след ден-два щеше да се възстанови напълно. Поне да можеше да се обади на майка си! Представяше си как седи в очакване телефонът да позвъни. И как, за Бога, да ѝ каже за Туско, без излишно да я тревожи?

Когато Роза влезе, за да ѝ донесе вечерята, Джейма толкова дълго се бе притеснявала за майка си, че нямаше никаква охота за ядене. Икономката бе сготвила няколко ястия и от уважение към труда ѝ, Джейма се опита да хапне. Повечето от блюдата останаха недокоснати. Джейма разбра, че този факт тутакси е бил предаден на господаря, защото не минаха и пет минути, след като Роза изнесе подноса и Нерон Мондадори се появи в стаята ѝ. Критично я изгледа как седи вдървено в леглото и рече:

— Вижда се, че откакто ви оставих, умората ви е надвила. Над какво си бълскате главата, Джейма?

— Нищо, нищо — бързо отвърна тя. Беше изтощена, дори изтерзана.

— Болки ли имате?

— Не.

— Не ме лъжете! — засегна гордостта ѝ той и за пръв път тя съзря у него неочеквана нападателност. Очевидно и той като нея не

обичаше да бъде лъган.

— Добре, щом искате да знаете! Имам болки — малко.

— Ще повикам лекар.

Взел незабавно решение, той тръгна към вратата. Внезапно Джейма изпита силно раздразнение и извика:

— Не ми трябва лекар! Искам да телефонирам на мама! — извика тя, разгневена от властното му държание.

Нерон рязко спря. Когато се обърна, Джейма видя как от лицето му изчезва всякааква следа от агресивност.

Той се приближи към леглото, повдигна завивката и стисна ръката ѝ по начин, който ѝ донесе успокоение.

— Простете ми! Трябваше да се сетя за това и сам. Изчакайте само секунда. Веднага ще ви донеса телефон.

Съвсем скоро той се върна с апарат и го включи близо до главата ѝ.

— Знам телефонния код за Англия. Кажете ми вашия номер.

После набра номера и тръгна към вратата. Поспра за момент, за да помогне, ако връзката не е добра.

Когато чу сигнала „свободно“, Джейма забрави за него. Съсредоточи всичките си сили да измисли какво да каже на майка си, за да не я разтревожи още повече. После чу гласа ѝ.

— Здравей, мамо! — извика тя щастливо.

— Джейма! О, мила моя, толкова се беспокоях за теб! Как си?

— Добре — постара се да отговори бодро. Знаеше, че когато се видят, ще има достатъчно време да ѝ разкаже всичко.

— А Туско? Болен ли е бил, както ти си мислеше?

Джейма си спомни в каква добра форма бе Туско, когато го видя онзи ден.

— Всичко е наред — отговори тя. И стараейки се да отклони въпросите ѝ за своя лъжовен годеник, попита: — Как са Мишел и Леони?

— Разбира се, добре са. Но в момента се тревожа за теб. Каза ли ти Туско, защо не е отговарял на писмата?

— Няколко пъти е сменял адреса си — отвърна Джейма. Знаеше, че ако иска да спести отрицателните емоции на майка си, по-добре да скрие разочарованието, което бе преживяла в Италия. — Срещнахме се

в едно градче, наречено Торболе — опита се да изтрягне щастливи нотки от гласа си. — Туско изглежда здрав, щастлив и...

— Но, разбира се, че е щастлив! — намеси се майка й. — Нали бъдещата му съпруга е до него! За какво повече би могъл да мечтае един мъж. Знай, скъпа, макар че много ще ни липсваши, не трябва да чакаш повече той да спечели пари. Ако искате, изтеглете напред деня на сватбата.

— О, мамо! — извика Джейма. Трябаше да поддържа лъжата, че на хоризонта няма никакви облаци. — Но ние не планираме да се женим до края на тази година.

Сепна се от ядно възклицание. Звукът идваше отблизо, а не от телефонната слушалка. Джейма разбра, че е бил Нерон и със закъснение осъзна, че след като си позволява да говори тъй дълго по неговия телефон и то с Англия, може би ядът му е основателен.

— Ще трябва да приключваме — каза тя на майка си.

— Добре, скъпа. Сега, след като се чухме, се чувствам по-спокойна.

Джейма побърза да се сбогува и затвори. Готова с извиненията си и с уверенитето, че ще плати разговора, тя се обърна към Нерон.

Вече доста шокове бе преживяла в Италия, а сега я очакваше още един. Всяка следа от приятелство и приветливост у този мъж, който смяташе, че вече познава, бе изчезнала.

— Съжалявам — извини се тя, но мъкна, стресната от дивия гняв, изписан по лицето му.

Бе поразена и от друго — освен че не намираше нищо нередно в това да подслушва разговора й, този обезумял мъж не се поколеба да се позове на чутото. Но бе напълно изумена, когато на перфектен английски, той процеди:

— Кой, по дяволите, синьорина, е този Туско?!

[1] Molto lieto (итал.) — Много ми е приятно. — Б.р. ↑

[2] Molto, molto bettero (итал.) — Много, много по-добре. — Б.р.

[3] Molto grazie (итал.) — Много благодаря. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Джайма се вкамени. Очите на Нерон я пронизваха с яростен пламък. Внезапно бе станала „синьорина“, а от дружелюбното му отношение не бе останало и помен. Всъщност, нямаше нужда от доказателства, достатъчно бе свирепото му изражение, за да разбере, че беше сторила нещо, което го бе ввесило.

— Н-не разбирам — смути се тя, но се помъчи да запази самообладание.

— Значи имате приятел тук, в Италия, и то в Торболе?

Нерон очакваше отговор.

— Ами... Нещо такова — опита се да отговори искрено. Не бе съвсем наясно, дали след предателството му, Туско все още можеше да се нарече неин приятел.

— И той ви е *любовник*?! — разгневено пристъпи към леглото домакинът.

— *Не*, съвсем не! — рязко отвърна Джайма и малко се поуспокоя.

Видя, че Нерон се спря, колебаейки се. А това все пак бе нещо, защото и на такова разстояние — около метър, той изглеждаше достатъчно непредсказуем.

— Туско и аз се познаваме от Англия. Той бе наш квартирант за известно време — бързо започна да обяснява тя. Но това явно не удовлетвори Нерон Мондадори.

— Вие умишлено не ме поправихте, когато предположих, че сте тук на почивка! — кресна в лицето ѝ той. — Напълно обяснимо е защо не сте имали резервация в хотел. Вие сте последвали този мъж в Италия, за да живеете с него. Вие...

Изглежда нищо не можеше да възпре гнева му. Джайма също кипна.

— *Това не е вярно!* — избухна тя, изгубила търпение, както никога досега. — Преди да напусне Англия, Туско Бианко ме помоли

да се омъжа за него — не се изплаши тя, макар да забеляза, че ръцете на Нерон се свиват в юмруци. — Когато...

— Този мъж ви е помолил да се омъжите за него — прекъсна я Нерон — и вие сте се съгласила...

— Затова му пишах писма, след като си замина от Англия — на свой ред го прекъсна тя. — И когато изтекоха два месеца, а той не бе отговорил на нито едно от писмата ми, бях достатъчно наивна, за да тръгна да го търся. И достатъчно глупава, за да не се досетя, че предложението му за брак е било бълф. Мислех си, че е много зает, защото обеща да работи денонощно, за да можем додължна да се оженим.

— Но вие казахте, че предложението му за брак се е оказало бълф — сухо отбеляза Нерон.

От мрачното му лице Джейма разбра, че не би допуснал да се очерни името на някой негов сънародник.

— Да, точно така — ледено отвърна тя.

— Но все пак ви е помолил да се омъжите за него — продължи да настоява Нерон.

— Прозрях истината едва когато пристигнах в Италия.

— И каква точно е тя?

Не виждаше от къде на къде е длъжна да му казва. Но Нерон я гледаше в упор и тя усети как мълчанието му я принуждава да отговори нищо.

— Вие, синьор, познавате живота — грубо отвърна тя. — Точната фраза ли искате да чуете?

О, Господи! Видя как лицето му се смрази още повече и откри, че той бе мъж, който умее да причинява болка.

— Искате да кажете, че единственият начин да ви отведе в леглото е бил като ви направи предложение за брак?

— Точно така — рече тя хладно и съзря как в студените му очи пламнаха сатанински огньове.

— Значи вие двамата *сте* били любовници!

— Не! *Не сме* били това, което вие си мислите — бурно продължи да се защитава Джейма. — Той искаше да му докажа любовта си, но аз не можех да си го позволя. Не и в присъствието на майка ми и двете ми невинни сестри в къщата.

О, небеса! От къде на къде й налагаше да обсъждат тази неудобна тема!

Джейма бързо разбра, че Нерон Мондадори не се свени да пита за всичко, което иска да знае, без значение колко лично е то.

— Обаче сте имала други любовници. Истина ли е?

И макар че по-скоро би го пратила по дяволите, отколкото да му отговори, тя се чу да казва:

— За каква ме вземате?!

Изпаднала в ярост, извърна глава да не го гледа. Гласът на Нерон прозвуча по-меко:

— Значи за пръв път сте вън от дома си?

Изглежда лесно бе повярвал, че тя не би могла да се отдае на никой мъж у дома си.

— Все още съм непорочна, ако от това се интересувате — осведоми го тя. Искаше ѝ се Нерон най-после да я остави на мира. Но той продължаваше да упорства.

— Обичате ли този мъж?

— Струва ми се, че твърде малко смисъл има в това дали аз го обичам — отговори тя унило.

— Съгласен съм. И все пак, вие току-що казахте на майка си, че планирате да се ожените додъгдина.

— Не бих могла да кажа на майка си за ужасните неща, които ми се случиха, откакто се разделих с нея в понеделник — изрече на един дъх Джейма. — Тя и без това е достатъчно разтревожена. Няма нужда да ѝ казвам, че един-единствен път зърнах Туско вчера, при езерото. Видях как щастливо прегръща друга жена.

— А той видя ли ви?

— Не той вероятно мисли, че съм в Англия. А аз разбрах, че една продължителна раздяла не усиљва пламъка на любовта и хукнах като обезумяла по пътя. Така попаднах под вашето ферари — приключи тя и ядно го изгледа.

И Нерон я гледаше не по-малко гневно. Ала последната ѝ забележка го отрезви. Той стисна решително устни. Очевидно се опитваше да спре други злостни нападки, които напираха у него.

Ще ви пожелая *buona notte*^[1], синьорина — произнесе хладно Нерон, високомерно кимна и бързо напусна стаята.

Джайма все още седеше вкаменена, когато Роза, по заповед на господаря си, се появи с чаша топло мляко.

— *Grazie*, Роза — успя да произнесе Джайма и двете си пожелаха лека нощ.

Но жестът на Нерон да ѝ поръча топла напитка, успя единствено да я обърка още повече. Ясно бе, че той има странен и труден характер. Не можеше да си обясни как е възможно човек да променя настроенията си така рязко — от олицетворение на добрината и вниманието само за миг да се превърне в чудовище. Хрумна ѝ, че може би това е проява на италианския му темперамент. Но през всичките три месеца, през които Туско бе живял у тях, тя никога не бе станала свидетел на подобни сцени. Всъщност, не бе го виждала разгневен. За миг забрави за Туско и се помъчи да разбере каква бе причината за този гняв у домакина ѝ.

Чувстваше се безкрайно изтощена и физически, и душевно. Полегна и внимателно се отпусна в леглото. Разбрала бе, че трябва да бъде нащрек с човек като Нерон.

Не бе загубила спора, защото бе открила у себе си неподозирани сили. Но какво ѝ стана? Нали бе решила дори под заплаха с никого да не споделя униженията, които бе преживяла в Италия? Пред никого да не признава, че мъжът, когото търсеше, няма никакво намерение да се ожени за нея. А вече бе разказала на Нерон почти всичко. Да, наистина не бе на себе си.

Спалошо през нощта. Болеше я цялото тяло, а и беше потисната.

Изгревът я завари, направила едно откритие и взела решение. Не бе забравила, колко искрено преди Нерон настояваше тя да се възстанови от злополуката в собствения му дом. Без съмнение, той бе разбрал, че мъжът, за когото бе възнамеряvalа да се омъжи, е наблизо. И в същото време нахално се бе настанила в неговия дом. Това беше достатъчно да я накара да вземе решение незабавно да замине. Със или без болки, все пак можеше да се движи.

И наистина, когато стана от леглото и тръгна към банята, откри, че ходи сравнително лесно. Но понеже Нерон не я виждаше, бавно се придвижи натам.

Съблече се и се огледа. Колко красива и нежна бе кожата ѝ само преди два дни! Гледаше се в огледалото и не можеше да се начуди, как

е възможно, без каквото и да е счупване да има толкова много синини и охлувания.

След горещия душ малко се поотпусна и започна да мисли какво да облече. Избра си светли панталони и раирана фланелка.

Бе още рано сутринта, но след душа и обличането се почувства много изтощена и реши да отложи опаковането на багажа за по-късно.

Като начало, най-добре бе да види с какви средства разполага. Оказаха се достатъчно. Трябваха ѝ само за такси до летището във Верона.

Веднъж да стигне дотам и да забрави ужасните спомени...

След като преброи парите, с които разполагаше, потърси паспорта си, но той липсваше!

Трескаво изсипа съдържанието на чантата си на леглото. Наистина го нямаше! Внимателно, едно по едно, прибра всичко обратно, но не го откри. Опита се да си спомни, кога за последен път го бе изваждала. Разбира се, че в понеделник, на летището във Верона. Но не можеше да се сети виждала ли го е след това. И тъкмо се чудеше какво да прави, когато след леко почукване, влезе Роза с чаша чай и усмихнато поздрави на италиански.

Джейма благодари за чая и даже намери сили да се усмихне. Опита се да обясни проблема. След всичките ѝ приказки, пълничката жена я погледна с недоумение и Джейма разбра, че не знае нищо за паспорта ѝ. Или може би не я бе разбрала?

Въпреки липсата на паспорта, възпитанието налагаше да се срещне с домакина си още веднъж, преди да замине. Дължна бе да му благодари за всичко, което бе направил за нея. Трябваше да прегълтне гордостта си и да го помоли да ѝ помогне за паспорта.

Свикнала бе да решава най-напред неприятните проблеми и решително се изправи. Спра за секунда, изпъна рамене и надявайки се да не личи колко я боли, отвори вратата.

Озова се в широк, боядисан в бяло прохладен коридор. Откри, че вилата няма втори етаж и успокоено въздъхна — поне не се налагаше да се качва и слиза по стълби. Всяко движение бе мъчително за нея, но реши, че другите не бива да го узnavат.

Премина край една отворена врата и надникна вътре. Стаята се оказа хол. Този, когото търсеше, не беше вътре, но тя се огледа и си каза, че вилата трябва да е доста голяма. Надникна в още няколко стаи

и накрая намери Нерон в една малка трапезария, където закусваше. Още щом я зърна, той стана.

— Джейма!

Нямаше и помен от снощния му гняв. Ала и не ѝ се усмихна приветливо както в началото. Предложи ѝ стол.

— Седнете, моля — изрече с обичайния си властен тон, — и ми кажете защо сте станала от леглото.

— Днес си тръгвам.

— И дума да не става! Няма да разреша.

— Но вие нямаете никакво право да ме спирате — рече Джейма, готова да се защитава.

За какъв се мислеше! Бързо обаче заглуши напиращите у нея гневни думи. Не биваше да подхожда така, ако иска да получи помощта му. Не можеше да си обясни какво в този мъж така лесно я провокираше да се горещи. Макар че снощи нейните спонтанни изблици можеха да се окачествят по-скоро като леки изригвания, а не като открити стълкновения.

Тя прегълтна яда си и каза с по-спокоен тон:

— Държа да ви съобщя, че възnamерявам да си тръгна от Италия днес. Само дето не мога да си намеря паспорта.

Предположи, че ще последва реплика от негова страна. Но той стана и отиде да седне на срещуположния край на масата.

— Разбирам — беше единствената дума, която се отрони от устата му. С мило изражение, той кимна към каната с кафе и попита:
— Няма да mi откажете едно кафе, нали? Роза може бързо да донесе чаша и за вас.

— Не, благодаря! — имаше по-важни неща от кафето в този момент. — Мислех си, разбира се, след като привършите със закуската, дали бихте могли да ме свържете с полицията. Както знаете не говоря италиански и...

— Разбира се! — прекъсна я той с такова желание и готовност, че на Джейма не ѝ остана нищо друго, освен да го изгледа смяяно. Само преди минута, с господарски маниер бе заявил, че не би могло да става и дума за отпътуването ѝ от Италия днес.

— Бихте ли mi казали кога за последен път показвахте паспорта си?

— На летището във Верона. Но след това вече не си спомням да съм го виждала.

— Тогава трябва да телефонираме на полицията във Верона и то незабавно. Елате, ще отидем в кабинета ми — каза Нерон и стана.

Да се намери паспорта й, изглеждаше много по-важно за него, отколкото да приключи закуската си.

Нерон незабавно реши да предприеме действия и Джейма усети вълна на облекчение.

Ентузиазирано стана от стола, но почуства силна болка, при това не можа да я прикрие. Видя очите му да се присвиват и като че ли го чу да произнася нещо на италиански.

— Да влезете в болницата, синьорина, би била по-добра идея, отколкото пътуването до Верона.

— Чувствам се добре, когато стоя права — отвърна Джейма.

Все пак той не се отправи към кабинета с обичайната си бърза походка, а тръгнабавно с нея. Дали отново го е разгневила — всъщност, нямаше значение.

Кабинетът му бе в дъното на коридора.

— Седнете тук, Джейма — посочи й един стол Нерон.

Въпреки всичко, сигурно не обичаше да влиза в разпри с когото и да било. Пак се обръща към нея фамилиарно и това малко повдигна настроението й.

Той отиде до писалището и след като се осведоми за паспортните й данни, започна да набира номера.

Джейма обнадеждано се заслуша в гласа му. От устата му се изля такъв бърз поток, от италианска реч, че единствените думи, които успя да разбере, бяха английските. А на английски той произнесе единствено името й. Привърши разговора и затвори телефона. Веднага след това набра друг номер. Тя изчака да приключи и този разговор и попита:

— Какво казаха?

— Досега никой не се е обадил да предаде паспорта ви. Свързах се с полицията и във Верона, и в Торболе, но никой нищо не можа да ми каже.

— По дяволите! — възклика Джейма, след като така дълго се бе въздържала. — Как мога да бъда толкова небрежна!

— Напълно възможно е някой джебчия да го е измъкнал, без да усетите. Напоследък по цял свят се прави доста добра търговия с крадени паспорти за обслужване на престъпници.

— Значи ли това, че аз никога няма да си получа паспорта?

— Не, разбира се, че не — каза той окуражително. — От полицията във Верона ми казаха, че всички недействителни паспорти се предават при тях. Сигурен съм, че вашият до няколко дни ще бъде върнат.

— Няколко дни... — повтори Джейма. — Но аз не мога да чакам дотогава?

— Според мен нямате спешна нужда да заминавате. Или не съм прав? При това още не сте се възстановила от катастрофата. Смятам, че можете да изчакате и да останете в дома ми още малко. Така ще имам възможност да поправя грешката си.

— Благодаря ви — каза Джейма с по-приятелски тон, — но мама ме чака у дома, и съм убедена, че най-добре е да си тръгна.

Няколко дълги секунди Нерон я гледа с кисело изражение. Но взела веднъж решение, Джейма събра всичките си сили, за да не потръпва от болка, докато се изправи и тръгна към вратата на кабинета. Забеляза замислените му тъмни очи.

— С риск да ви засегна, синьорина, не смятате ли, че притежавате повече гордост, отколкото разум? Трябва да се погрижите за себе си — произнесе той с твърде хладен тон.

Очевидно бе наясно, че снощния спор бе една от причините за решението й да си тръгне. Джейма разбираше, че това бе максималното извинение, което можеше да си позволи този горд човек. Но не тя, а той бе започнал спора. А Нерон правилно бе схванал, че и тя като него притежава гордост в излишък.

— *Grazie*, синьор — отвърна Джейма и се отправи към спалнята си.

Озовала се най-после сама, тя се отпусна в удобното златистожълто кресло и се опита да превъзмогне мисълта за здравословното си състояние, което никак не бе блестящо. Как да постъпи? Първо трябваше да опакова дрехите си. А след като в близките няколко дни нямаше да може да напусне Италия, налагаше се по някакъв начин да намери туристическо бюро и да поиска да ѝ посочат възможно най-евтиното място за пребиваване.

Джейма внимателно стана от креслото и сложи празния куфар на леглото.

Тъкмо да започне да прибира багажа си и чу изчутиването на ферарито.

Очевидно Нерон имаше по-важни или по-приятни неща, с които да се занимава, от това да я чака да му благодари и да се сбогува. Потеглил бе нанякъде. Защо се почувства така засегната? Опита се да потисне странното си беспокойство, че няма да го срещне повече. Отсъствието му я тревожеше единствено защото не ѝ изглеждаше много редно да напусне дома му, без да му благодари за щедрото гостоприемство.

Започна да събира нещата си. Беше досадна и уморителна работа. Роза бе разопаковала всичко много по-бързо. Призна, че не би възразила, ако икономката се появише и ѝ предложеше да ѝ помогне.

Но Роза не се появи и Джейма преодоля мига на слабост. С последни сили свлече куфара си върху бледозлатистия килим. Имаше чувството, че е изминал цяла вечност.

Поседна малко, за да премине умората ѝ.

Ферарито никакво не се чуваше и тя реши, че най-добре ще е да излезе, да открие Роза и да ѝ благодари за грижите.

Имаше и друг проблем — не знаеше точно къде се намира вилата, освен че е близо до Торболе. Трябваше да помоли Роза да се обади за такси, колкото и скъпо да ѝ струваше това. Но само при мисълта, че ще мъкне до туристическата агенция куфара си, я караше да приема всеки разход за транспорт като оправдан.

За своя изненада обаче, Джейма никъде не можа да открие икономката.

— Роза, Роза! — кънтеше гласът ѝ по широкия коридор.

Надникна в трапезарията, после в просторното преддверие и в кухнята, но без резултат.

Реши, че Роза вероятно е отишла да пазарува.

Върна се в стаята си и внимателно огледа навсякъде. Увери се, че нищо не е забравила и седна да почака. Честолюбието я жегна. Вече бе казала на Нерон, че ще заминава, а както се развиваха нещата, вероятно щеше да я завари тук, когато се върне. Нямаше и най-малка представа как да стигне до най-близката туристическа агенция. Но

имаше предчувствието, че Нерон много скоро ще се появи. Затова взе куфара си и бавно тръгна към антрето.

Едва бе стигнала до външната врата, когато чу шум на приближаваща се кола. Когато колата спря, тя позна ферарито и разбра, че е закъсняла. Остави куфара на пода и се опита да се успокои. Въпреки всичко, така може би стана по-добре. Елементарната учтивост налагаше да му благодари лично. С бързи крачки Нерон влезе във вилата. Когато видя Джейма, рязко спря. Погледна куфара и вдигна очи към лицето й.

Очакваше я поредната изненада. Нерон се усмихна мило и възклика:

— А, Джейма! Закусихте ли вече?

— Да закуся? — повтори тя като планинско ехо.

Тогава Нерон я хвана под ръка и тя усети как нежно, но уверено я води към кухнята.

По-късно Джейма си помисли, че бе тръгнала с него, защото я свари неподготвена, макар че какво друго бе очаквала да я попита? Както и да бе, скоро и двамата се настаниха на масата. Нерон сложи кафе и извади хляб, масло и сирене.

— Виждате ли колко съм безпомощен в кухнята? — подхвърли той, без да очаква някакъв отговор. Може би се извиняваше, че филията хляб бе твърде дебела.

— Сигурна съм, че сте добър в професията си — промърмори Джейма. — Нямаше нужда толкова да се грижите за мен.

— О, как да нямаше? — строго рече той и седна на масата. — Тази сутрин Роза замина при дъщеря си. И трябва да ви кажа, че се беспокоеше, задето не ви е приготвила закуска, но...

— Не е било нужно да се беспокой! — искрено възклика Джейма.

Вероятно днес беше почивният ден на Роза и Нерон я бе откаран до дома на дъщеря й.

— Роза бе изключително добра към мен. Бихте ли й благодарили, от мое име, когато си замина?

— Разбира се — отвърна той. — Но не знам кога точно ще се върне.

Думите му я озадачиха. До този момент бе си мислила, че до вечерта Роза ще се върне.

Разговаряха приятелски и по всичко личеше, че Нерон не се сърди, че още не си е заминала.

— Аз мислех, че днес е почивният ден на Роза.

Той поклати глава.

— Не това е причината за отсъствието ѝ. Тази сутрин Роза бе известена, че дъщеря ѝ, която тя обожава, се е разболяла. Нищо друго не би я успокоило, освен незабавно да замине при нея. Нямам никаква представа кога ще се върне. За ден-два бих могъл да се справя с домакинстването и сам, но може да се наложи да я чакам и по-дълго.

— О, толкова съжалявам! Имам предвид дъщерята на Роза — бързо рече Джейма.

— И никак не съжалявате мен за бедственото положение, в което съм изпаднал?

— Но, разбира се, че ви съчувствам!

Изглеждаше твърде разстроен.

— Казах на Роза, че може да отсъства толкова време, колкото тя самата прецени.

— Естествено — усмихна се Джейма. Понрави ѝ се това, че макар и изненадан, той се е съобразил с желанието на Роза и ѝ е дал безсрочен отпуск.

— Но какво да правя аз?

— Вие ли? — попита тя, учудена от въпроса му.

— Очаквал съм тези дни цяла година. Понякога съм издържал на деновонощно напрежение. То е неизбежен спътник на хората в света на бизнеса. А каква ще бъде тази почивка, ако се наложи сам да се грижа за себе си? Видяхте колко съм безпомощен в кухнята...

Само сериозното изражение на Нерон, я възпря да не избухне в смях.

— Не можете ли да наемете временно друга икономка?

— Не искам останалата част от почивката ми да премине в подаване на обяви и разговори с възможни кандидати — рече той и се замисли. — Разбира се, намерих изход!

— И какъв е той?

— Вие да се грижите за мен.

— Аз?!

— Няма да го искам — бързо добави Нерон, — преди да сте възстановили напълно.

— Но аз не мога да заместя Роза!

— Защо не? Нима самата вие не ми казахте, че сте помагали на майка си в домакинството?

— Да, помагала съм ѝ, но...

— А за обслужването на колко души помагахте? — попита той и без да ѝ даде време за отговор, продължи: — Само за мен трябва да се грижите. Ще се справите!

— Да, но въпросът не се състои в това — опита се да протестира тя.

— Въпросът — рече Нерон Мондадори не много учиво — е в това, че вие не желаете да го сторите.

— Не, не е вярно!

— Вярно е. От малкото, което ми разказахте, за мен е ясно, че вие сте тук, без кой знае колко много пари. А знаете, че не можете да напуснете Италия, без паспорт. Знаете също, че ако си тръгнете, ще трябва да изхарчите всичките си оскудни средства, за да се настаните другаде. А, ако приемете да работите при мен, престоят няма да ви коства нищо. За работата, разбира се, ще ви заплащам.

— Не искам парите ви!

— Вие сте много упорита и своеенравна — каза студено Нерон.

— Хайде, Джейма, не разбираете ли, че за вас ще е по-добре да живеете и работите тук през следващите две-три седмици, отколкото да...

— Две-три седмици?!

— След две-три седмици Роза ще се върне, а дотогава паспортът ви ще бъде предаден в полицията.

Престой от две-три седмици в очакване да се появи паспортът ѝ, бе чудовищно дълъг срок. По никакъв начин нямаше да ѝ стигнат парите, за да остане в Италия толкова дълго. Единственият изход бе да приеме предложението на Нерон. Но тя незабавно пропъди тази мисъл.

— Не искам да работя като икономка! Моят шеф очаква да се явя на работа най-късно в понеделник.

— Без паспорт не можете да заминете — безмилостно повтори Нерон.

Джейма му хвърли враждебен поглед. С всяка измината минута ѝ ставаше все по-ясно, че той бе човек, който не търпи съпротива.

— Но и майка ми ме очаква!

— Да, така е. Но ще са ви нужни две минути, за да ѝ се обадите, че плановете ви се променят.

— Не е толкова просто. Мама знае, че все още мой годеник е Туско Бианко. Не искам да ѝ казвам истината, преди да се завърна вкъщи.

— Ако е нужно — рече кисело Нерон, — кажете ѝ, че удължавате престоя си с няколко седмици, за да бъдете близо до него.

— Но аз не мога да я лъжа! — избухна Джейма, но мигом целия ѝ бунт бе пометен с едно негово помахване.

— Ако позволите — процеди той през зъби, — вие вече веднъж я излъгахте.

Гаден тип, изруга Джейма наум.

— Аз не мога да готвя италиански ястия — заяви тя след малко.

— Бих се учудил, ако можехте.

После, очевидно счел въпроса за уреден, той нареди:

— Изляжте си закуската! Аз ще занеса куфара обратно в стаята ви.

От очите на Джейма хвърчаха гневни искри, докато той се отдалечаваше.

Дали бе искала, или не, но току-що бе наета временно за икономка.

[1] Buona notte (итал.) — Лека нощ. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След около една седмица Джейма вече имаше ясна представа какво да предприеме. Тъй като не искаше да бъде задължена никому, работата у Нерон бе една чудесна възможност да му се отплати.

Вече бе престанала с ежедневните си молби към него да проверява дали паспортът ѝ е предаден в полицията. Той я бе уверен, че ще ѝ каже веднага щом научи нещо.

Предишната вечер, преди да си легне, тя си даде окончателно сметка, че вече напълно се е примирила с новото си положение на икономка. Освен това далеч не се чувстваше нещастна. Не, не бе забравила унижението, на което я бе подложил Туско Бианко. Просто бе убедена, че никога вече няма да позволи да бъде мамена. Вярно, бе проявила наивност, но не бе победена. Занапред щеше да бъде внимателна.

Нерон Мондадори постоянно бе в мислите ѝ. Колко странен човек се оказа той! Уверявал я бе, че е безпомощен в кухнята и това до известна степен се оказа вярно. Но въпреки твърдението му, че има нужда някой да се грижи за него, в началото не тя, а той се грижеше за нея. Приготвяше ястията главно от консерви. През първия ден, в който задълженията ѝ влизаха в сила, той ѝ нареди да прегледа кухненския бюфет и да опита да приготви нещо вкусно.

— Но преди да се заемете с готовне — каза Нерон. — Излезте на терасата и поседнете малко на слънце. Мисля, че слънчевите лъчи са най-доброто лекарство във вашия случай.

— Но... — беше се опитала да протестира тя.

— Когато оздравеете, ще си спомните каква възможност съм ви дал.

Джейма изтълкува думите му в смисъл, че занапред ще изисква от нея да работи много повече и тя ще съжалява за сегашната свобода.

— Щом настоявате — отстъпи накрая тя. И надявайки се да не личи, че все още я боли, тя излезе на терасата под топлото слънце, за да се полюбува на великолепния пейзаж, който се откриваше пред нея.

Изминаха два-три дни, преди да ѝ възложи нещо, а то бе просто да избърше праха. В неделя сутринта Нерон я попита:

— Сигурна ли сте, че се чувствате достатъчно здрава, за да поемете задълженията си?

От гордост Джейма скри истината.

— Ще умра от скука, ако не върша нещо.

Нерон я изгледа изпитателно. Изглежда прецени, че е в достатъчно добра форма и рече:

— Много добре. Тогава можете да ми изпържите шунка с яйца по английски и да препечете хляб.

— Заповядайте в трапезарията — малко по-късно го покани тя и той я последва.

Шунката, яйцата и другите пресни продукти вероятно бяха купени вчера. Докато подреждаше масата, Джейма имаше чувството, че той непрестанно я наблюдава. Но когато го стрелна с поглед, видя, че гледа другаде. Съсредоточено мислеше за нещо и изглежда бе забравил за присъствието ѝ. По негова молба, тя остана да закусват заедно. Започнала бе да се храни, когато Нерон внезапно се откъсна от мислите си и попита:

— Телефонирахте ли вече на майка си?

Този въпрос я смущи.

— Все още не, но ще трябва да го сторя днес.

— Решихте ли какво да ѝ кажете?

Джейма поклати глава отрицателно.

— Тя ще се обезпокои, ако ѝ кажа за катастрофата. Ще се обезпокои и ако ѝ кажа, че съм си загубила паспорта. А да ѝ разкажа за Туско, просто не мога — нещастно приключи тя.

— В трудна ситуация сте се оказали, синьорина — хладно отвърна Нерон и стана. — Във всеки случай, повече ще се беспокои, ако изобщо не ѝ се обадите — рече той, преди да излезе.

Тя се замисли какво точно да каже на майка си.

Накрая все пак се реши да ѝ позвъни и набра номера от собствената си спалня. Когато каза на майка си, че е решила да остане още няколко седмици, госпожа Уорън възклика:

— Но това е чудесно, мила! Ти отдавна се нуждаеш от почивка. А какво по-добро място би могла да намериш от Италия?

Майка й предложи да позвъни вместо нея на шефа ѝ и тактично да го уведоми, че секретарката му ще отсъства още няколко седмици. Джейма се изненада от начина, по който майка ѝ подкрепи идеята да остане още известно време в Италия. Одри Уорън знаеше, че по природа дъщеря ѝ бе човек, който държеше да не разочарова хората, включително и работодателите си. Тогава си спомни, че и майка ѝ бе имала своята голяма любов и затова напълно я разбираше. За нея бе естествено да мисли, че когато се намесва любовта, много неща са прости.

Джейма отново се замисли за Нерон. В определени моменти той бе рязък и непредсказуем, дори груб. В други обаче, бе мил и внимателен, излъчващ необикновен чар и обаяние.

— Трябва ли да почистя спалнята ви? — бе го попитала в понеделник.

— Не. Мога и съм да си оправям леглото.

После мислите ѝ се прехвърлиха към друг случай. Знаеше, че Роза се храни в собствената си стая и бе приготвила масата в трапезарията с прибори само за един човек. Тогава той остро попита:

— Да не би да сте на някаква идиотска диета, която изключва обяд?

— Не — отвърна тя. — Никога не съм спазвала диети.

— Е, къде тогава възнамерявате да се храните?

— В кухнята.

— Бъдете така добра да се храните заедно с мен.

— Но това не е по правилата за прислугата — възпротиви се тя.

— Придържате се към тези снобски формалности?!

— Не, но аз работя при вас, макар и временно. Сигурна съм, че Роза, която е ваша постоянна икономка, не се храни заедно с вас.

Несъмнено Нерон имаше способността да съобразява нещата светковично и възрази:

— Да, вярно е, че вие сте временно на работа при мен. Но освен това сте и гостенка.

— А когато поканите свои приятели и седнете с тях, пак ли ще бъдете толкова учтив към мен?

— Ами, ще видим...

През останалата част от обяд, неговата учтивост се изразяваше главно в това да не ѝ досажда излишно.

В четвъртък сутринта Джейма се събуди рано и с радост установи, че се чувства съвсем добре и не изпитва никакви болки. Изкъпа се, облече една тънка лятна рокля и излезе през остьклената врата.

Озова се в градината. Пейзажът бе приказен. Високи кипариси скриваха вилата откъм пътя, но имаше просторен изглед към част от езерото. Синьото небе се отразяваше в кристалночистите му води. Буйна растителност покриваше склона към брега. Тук-там се виждаха покривите на други вили. Гледката и необикновената тишина бяха вълшебни.

Виждаше се и гигантската скала от варовик, спусната сякаш от небесата точно в средата на езерото Гарда. Спомни си, че и когато седеше край езерото откъм Торболе, бе забелязала същата тази скала и зеленината покрай бреговете.

Изведнъж пред нея изникна Нерон. Тя не бе го чула де се приближава. Даде си сметка, че напълно е била покорена от пейзажа и е останала глуха за всички шумове около себе си.

— Харесва ли ви тук?

— Великолепно е!

— А как сте със здравето?

— Чудесно!

— Мисля, че днес вече мога да ви повярвам.

Внезапно тя се почувства така, сякаш всичките ѝ проблеми бяха приключили. Това безметежно състояние обаче не продължи дълго. Докато закусваша, Нерон ѝ каза, че отива да поплава с яхтата си недалеч оттук, при Рива дел Гарда.

— Бихте ли дошла с мен? — предложи той, като че ли случайно.

— Не — отсече Джейма. После по-учтиво добави: — Въщност, благодаря ви, но не мога да приема.

— Страх ви е да не се удавите ли? — попита той и приятелската нотка в гласа му изчезна.

— Аз ли? Не — призна тя.

Той замина с колата си, без дори да ѝ каже *arrivederci*^[1].

Джейма продължи да се занимава с работата по домакинстването. Имаше усещането, че нещо не е както трябва. Чувстваше се неловко и се опитваше да открие причината, която я бе накарала да откаже на Нерон. Не бе страхът от водата, имаше нещо

друго, което я плашеше. Не можеше да разбере какво точно я тревожи. Не беше от хората, които се страхуват да застанат лице в лице с истината и се помъчи да си изясни онова, което я бе накарало да откаже една разходка, което безспорно би й доставило удоволствие. Но скоро се отегчи от умуването и пак се зае с работата си.

Час по-късно Джейма все още се чувстваше объркана. Нерон бе отишъл да плава и вероятно нямаше да се върне до вечерта. Това, от което тя се нуждаеше в момента, бе гълтка свеж въздух. Заключи вилата и тръгна да се поразходи из околността.

Повървя по стръмната алея към шосето. Резкият ѝ отказ го бе обезсърчил и убил плахите признания на приятелство. Снеговете щяха да паднат, преди отново да й предложи да излезе някъде с него, с насмешка си каза тя.

Наблизо профуча кола. След няколко крачки, тя спря пред някаква порта. На вратата имаше табела с надпис на английски: „Тук не е къмпинг“. Стана ѝ приятното, когато се досети, че това най-вероятно е общински парк. Огледа се и видя друга табела на пет различни езика. На английски бе написано: „Общинска маслинова гора“.

Джейма бутна портата и се озова сред маслиновите дръвчета. Покой завладя цялото ѝ същество. Паркът не беше голям, но в него имаше няколко дървени пейки, където човек можеше да седне и да отдъхне. Освен маслинови, наоколо растяха и други видове дървета и храсти. Тя се разходи насам-натам и неочеквано дочу нещо, което стопли сърцето ѝ.

Бе седнала на една от пейките, за да се порадва на девствената красота и спокойствието на това място, когато неочеквано се разнесе звън на часовниковата камбана, която отброя четвърт час. Тогава си спомни защо всичко тук ѝ се струваше познато. Усети и уханието на дива мента.

Значи това бе мястото, където Нерон я бе отнесъл след катастрофата.

Той наистина бе проявил необичайна добрина към нея. Бе разбрала, че е човек, който обича уединението и нормално би било да позвъни за линейка или да я откара до най-близката болница. Но Нерон я бе настанил в луксозната си вила.

Заслужаваше си да му се отблагодари, стига да знаеше как да сготви най-вкусното италианско блюдо.

Изпълнена с най-добри чувства към него, тя тръгна обратно към вилата. Но когато понечи да отключи вратата, стресната видя Нерон. Гледаше я със страшен поглед.

— Мога ли да ви попитам, при кого бяхте?

За пореден път Джейма изпадна в недоумение. Може би в качеството си на икономка тя нямаше право да напуска вилата без негово позволение.

— Веднага отивам да сервирам обяд — рече тя миролюбиво.

— По дяволите обядът! При кого бяхте?

— Само до... — не ѝ стигаха думи.

— До Торболе, нали? Бяхте до Торболе с надеждата да срещнете така наречения си „годеник“.

— Какво?! За каква ме вземате?!

Враждебният му поглед малко поомекна и той се отдалечи.

Кипяща от ярост, Джейма също се прибра в стаята си.

Какви неочаквани неща се случваха при сблъсъка на характерите им!

Щом не е толкова гладен, може и да почака, докато му поднесе обядта.

В доказателство на това, че никога няма да прозре докрай същността на този италиански аристократ, тя чу почувкане на вратата си. Когато отвори, узна, че той можел и много бързо да се разкажа.

— Моля да ме извините, Джейма! Съжалявам! При това достатъчно добре познавам гордостта ви.

Какво ѝ оставаше да стори? Чарът му произведе необикновен ефект върху нея.

Помоли я да обядват заедно и тя не можа да откаже. Само за двадесетина минути бе успял да приготви храната. Ето това се казва извинение, помисли си Джейма. Изпържил бе месо и бе нарязал салата, а за десерт бе сложил на масата пресни плодове.

Ако съществуваше някаква обтегната струна в отношенията им, то тя се отпусна по време на обядта. А Джейма, която бе решила да не му дава обяснения, разказа как е открила общинския парк.

— Там е чудесно! Човек намира неизразимо спокойствие.

— Май сте обикнала това място?

Изведнъж тя почувства прилив на необяснима радост и се усмихна:

— Мисля, че сте прав. Докато бях там, нямаше никой ѝ... О, как мога да опиша усещането си за спокойствие и безметежност! То е... — отново мълкна, търсейки думи. — Но аз забравям, че вие познавате мястото по-добре от мен. Там ме отнесохте в деня на катастрофата...

— Вие си спомняте?!

И как можеше да не се учудва, след като през този ден повече време тя бе в несвист. Джейма поклати отрицателно глава.

— Не толкова самото място, колкото дъхът на дива мента и часовникът на църквата, отброяващ часовете някъде наблизо.

— Да — измърмори на себе си Нерон. — Пъrvите думи, които чух от вас и разбрах, че още не сте напуснала този свят, бяха: „Мирише ми на мента“...

Джейма се усмихна и заговориха за други неща. Той я попита за работата ѝ и за сестрите ѝ. Поинтересува се колко са големи и дали Леони е все още свито и плахо дете. Изобщо, да се разговаря с Нерон бе така леко и приятно, че тя забрави как преди по-малко от час, бе готова да му издерне очите.

След обяда Джейма отказа да използва съдомиялната машина за толкова малко прибори, а той настоя да ѝ помогне в почистването на кухнята и доволно се засмя, когато тя подхвърли:

— Истинското извинение е извинението на дело.

— О, но ти още нищо не си разбрала — отвърна той шеговито.

Кой знае защо, тези думи, ѝ прозвучаха толкова комично, че избухна в смях. Забеляза как погледът му се премести от очите ѝ към извивката на устните.

Нерон настоя тя да почива до четири следобед, когато трябваше да отидат да пазаруват.

— Трябва да отида сама — рече Джейма, влязла отново в ролята си на икономка.

Последва спор дали наистина е здрава, за да ходи сама до градчето. Той настоя да я откара с колата си.

Часът удари четири и те потеглиха към Торболе. Седнала във ферарито до него, Джейма се чувстваше чудесно. Пътят минаваше покрай общинската горичка и погледът ѝ неволно се насочи натам. Когато извърна глава, срещна очите на Нерон. И двамата се усмихнаха.

Пазаруването мина приятно. Джейма се справяше отлично и откри, че и на Нерон не му е досадно да избира това-онова.

Неусетно седмицата се изнiza. Вместо да ходи да плава с яхтата си, Нерон предпочиташе да се навърта около нея във вилата.

Когато се събуди в понеделник сутринта, Джейма радостно констатира, че след спора в четвъртък не си бяха разменили нито една остра дума. По всичко изглеждаше, че временната ѝ служба ще премине в пълно разбирателство. Изпълнена с ведри мисли, тя взе душ, облече се и се отправи към кухнята.

Нерон я бе изпреварил и с чаша кафе в ръка преглеждаше сутрешния вестник.

— Добро утро, Джейма! — погледна я той приветливо.

— *Buon giorno*, Нерон! — усмихна се тя и се захвани да нареже хляба.

Закусиха както обикновено сандвичи със сирене и колбаси.

— Пресните ни плодове са свършили — отбеляза Джейма.

— Ще отидем до Торболе и ще купим.

— Вижте — прекъсна го тя и го погледна умолително. — Мисля, че съм достатъчно силна, за да отида и да си свърша работата сама.

В продължение на няколко секунди се боеше, че Нерон ще възрази категорично. Но решителното ѝ лице изглежда го възпря и той само тихо попита:

— Въпрос на чест, така ли, Джейма?

Тя кимна утвърдително:

— Да, така е.

Той продължи да я гледа изпитателно още няколко секунди и накрая каза:

— Одобрявам идеята ти.

Когато стана от масата, Нерон взе портфейла си, извади няколко банкноти и ѝ ги подаде.

— Но защо? Аз имам пари. Искам да купя само малко плодове и...

— Достатъчно — прекъсна я той. — Уважавам достойнството ви, синьорина, уважете и вие моето.

Няколко секунди се гледаха. После и двамата избухнаха в смях.

След час Джейма тръгна за Торболе. Когато заслиза по алеята към шосето, усети силния вятър, но не почувства студ. Скоро наближи общинската гора.

Струваше ѝ се недопустимо да не се поразходи поне за десетина минути.

Отново я завладя вълшебството, под което бе попаднала в четвъртьк.

На връщане пак щеше да се отбие в това прекрасно място, най-малкото, за да си поеме дъх, след като е изкачила стръмния хълм. Излезе на шосето и скоро се озова на мястото, откъдето бе започната лудешкият си бяг преди две седмици. Не можеше да се начуди как е било възможно да тича по такъв стръмен път, при това с куфар.

Когато стигна до брега на езерото, тя заобиколи мястото, където бе седяла. Искаше да запази доброто си настроение и не желаеше нищо да ѝ припомня за Туско Бианко и новата му любов.

Мина покрай магазинчета, над които висяха пъстри фирмени надписи, безброй разноцветни знамена и емблеми. И без да знае италиански, можа да купи плодовете, които търсеше. После избра няколко пощенски картички и реши да отседне в някоя близка кафетерия, където да измисли какво да напише на майка си и на сестрите си. Докато седеше на масичката пред чаша кафе, си помисли, че е напълно възможно да изпревари картичките със завръщането си. Ала засега нито Роза бе се обадила кога ще се върне, нито паспортът ѝ бе намерен...

Внезапно всички мисли излетяха от главата ѝ, когато чу познат глас да казва:

— Джейма!

Обърна глава и видя Туско Бианко. Не бе подгответа за такава среща и не знаеше как да реагира. Дали да се направи, че не го познава, или да поприказва с него? Не, тя не беше лицемерка и също възклика:

— Туско!

Въпреки изненадата, откри, че наранената гордост ѝ дава блестяща способност да импровизира.

— Заповядай да изпием по едно кафе — покани го тя.

Какъвто ѝ да беше Туско, той не бе глупак. Несъмнено ще се досети, че има някаква причина, за да дойде тя от Англия в Торболе. А каква би могла да бъде тя, ако не желанието ѝ да го намери? Джейма реши, че най-разумно е да му каже.

— Дойдох заради теб.

— Колко мило от твоя страна — каза той предпазливо и седна на стола до нея.

Докато се появи сервиторът и прие поръчката му за едно *carpaccino*^[2], Джейма се окопити.

За щастие, тя си спомни, че писмата ѝ, макар и мили, не съдържаха порочни мисли. При това знаеше, че при неговите премествания от една квартира в друга, той невинаги бе посочвал новия си адрес и до него едва ли са достигнали едно-две писма.

Туристическият сезон бе на приключване и в барчето имаше малко клиенти.

— Тъй като ти бях дала обещание да се омъжа за теб, счетох за почтено да дойда и лично да ти кажа, че промених решението си.

— Променила си решението си?!

Джейма видя колко фалшиво се престори на съкрушен. За пръв път забеляза, че има дръпната назад брадичка, което издаваше, че принадлежи към слабоволевите хора.

— Прости ми!

Той правеше максималното, за да изглежда наранен и огорчен. Ето защо и тя се опита да говори така, сякаш изпитва угризения заради собствените си думи.

— Допуснах грешка. Първоначално не я осъзнавах — добави тя, за да избегне позоването му на някое нейно писмо, което все пак може и да бе получил. — По-късно преосмислих нещата — спря и реши засега да не говори повече. Напрежението се покачваше.

— Ти осъзна, че нашият брак няма да бъде това, което искаш? — попита той и Джейма кимна утвърдително.

Той въздъхна — една преиграна въздишка, която тя прекалено ясноолови. Точно в този момент разбра, че мъжът срещу нея е само един актьор. Той просто играеше театър и винаги щеше да го играе. В поведението му нямаше нищо естествено и истинско. Джейма бе сигурна, че щом всеки поеме по своя път, той ще я забрави на секундата, както я бе забравил и преди. И пак ще влезе в познатата си роля с поредното момиче, което се изпречи пред него.

Но Джейма запази приличие. Бе открила, че когато засегнат гордостта ѝ, в нея се поражда желание да се гаври със слабостта на другите. Тя му протегна ръка за сбогом. Твърде скоро бе разкрила истинската му същност, но не се изненада, когато той се хвърли към

нея и сграбчи ръката ѝ. Без, разбира се, да се свени, че в продължение на цели три месеца не ѝ бе написал дори думичка, Туско зашепна:

— Но аз не мога да те оставя да си отидеш, любов моя! Ти просто трябва да ми позволиш да...

Какво трябваше да му позволи, така и не му се удаде възможност да довърши. Защото точно в този миг, за крайна изненада и на двамата, нечий глас процепи въздуха:

— Натрапва ли ти се този мъж?

Доловил властния тон, Туско внезапно отдръпна ръце и Джейма сепнато вдигна очи.

— Нерон! — възклика тя и сърцето ѝ лудо заби.

По всичко личеше, че той е крайно разгневен, но тя продължи:

— Н-не, не. Туско не ми създава тревоги. Познаваме се от Англия.

— Аха — успокои се Нерон. — Тогава, може би ще ни запознаеш, *cara*^[3].

Джейма за пръв път чуваше, Нерон да се обръща така мило към нея. Просто не можа да повярва на ушите си, когато без да я изчака да каже каквото и да било, той пое инициативата в свои ръце и се представи на Туско:

— Нерон Мондадори ди Валанито — годеникът на Джейма. Вие сигурно сте Туско Бианко, този, който е имал удоволствието за кратко време да наеме стая в дома на моята годеница?

Досега Джейма бе гледала сцената онемяла.

— Хайде, любов моя! — извади няколко банкноти от портфейла си Нерон, за да плати кафето ѝ и продължи: — Не забравяй, че бързаме. След пет минути имаме друга среща.

Той я хвана за ръка и тя се изправи като автомат. Нався чантата в ръцете ѝ и без да удостои Туско с повече внимание, я съпроводи до колата си.

Докато пътуваха нагоре по виешия се път, Джейма усещаше напрежението помежду им, но мълчеше. Спряха пред вилата. Нерон кипеше от гняв, усещаше го.

Когато я хвана за ръка и я поведе към всекидневната, тя не се сдържа.

— Да не сте полуудя!

— Нима нямаш гордост?! — нахвърли се върху нея Нерон.

— *Гордост ли?!* — избухна Джейма.

— Да, гордост! Толкова ли си слабохарактерна, че...

— Чудесно се справях с положението, преди да се появите.

— Само така ти се е струвало! Първо си държите ръцете, а после той те отвежда в някой допнапробен хотел и за две минути получава каквото си е наумил. Ами ако не бях дошъл...

Извистя плесница и Джейма разбра, че здраво го е ударила. Не се разкайваше обаче.

Очевидно за пръв път жена го наказваше по този начин. Нерон изсумтя нещо на италиански и направи стъпка към нея.

— Не се приближавайте! — изкрешя Джейма.

Опита се да отстъпи, но той бе по-бърз и хвана китките ѝ. Ръцете му се плъзнаха трескаво нагоре и обгърнаха раменете ѝ. Когато впи устни в нейните, гневът му не бе преминал. Докато я целуваше, обаче, нервността му изчезна и от него се изльчваше само нежност. Това, което изненада Джейма най-много, бе неспособността ѝ да се съпротивлява. Дори го прегърна! Той отдели устни от нейните, погледна я с любов и този поглед окончателно прекърши волята ѝ да се противи. На свой ред, Джейма потърси устните му и се разтопи в прегръдките му. Времето сякаш спря. Нерон я обсипа с целувки и пробуди у нея усещания, под влияние, на които тя още по-здраво се вкопчи в него.

Сграбчил я в прегръдките си, Нерон я положи върху близкото канапе и се отпусна върху нея, като пъхна ръка под пуловера ѝ.

— Недайте! — прошепна тя, когато докосна гърдите ѝ.

Нерон бе изтълкувал нейното възклициране като израз на съпротива и на мига се отдръпна.

Твърде много бе завладяна от страсть, за да разбере причината, а и твърде срамежлива бе, за да признае, че въздишката ѝ бе доказателство за наслада.

— О, Джейма! — прошепна той, като че ли на себе си и срещна объркания ѝ поглед.

Ако думите му изобщо значеха нещо, тя не разбра какво точно е то.

Той стана от канапето и бързо напусна стаята.

Джейма остана сама.

- [1] Arrivederci (итал.) — Довиждане. — Б.р. ↑
- [2] Cappuccino (итал.) — Капучино, кафе с мляко. — Б.р. ↑
- [3] Cara (итал.) — Скъпа. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Не знаеше колко време е стояла така, приковала празен поглед в стената. В един миг стана, бързо отиде в спалнята си и затръшна вратата след себе си.

Господи, нима това се случи с нея! Нима тя бе тази, която Нерон повали на канапето с явното намерение да...

Все още не можеше да приеме мисълта, че един мъж я бе накарал да се самозабрави. Страните ѝ поруменяха, когато си спомни, че едва след като Нерон се бе отдръпнал, тя отново бе придобила усещането за реалност. До този момент цялото ѝ същество бе обладано от чувственост. Пое си дълбоко въздух. Просто не знаеше какво щеше да се случи, ако той не си бе тръгнал. Щеше да... Както не успя да завърши въпроса си, така не можа да му даде и отговор.

Имаше усещането, че никой друг, освен Нерон, не би могъл да предизвика такива чувства у нея. От само себе си се налагаше изводът, че не е обичала достатъчно Туско Бианко. Как можеше да мисли за друг толкова скоро!

След половин час, все още бе много развълнувана. Объркването ѝ малко премина и тя престана да мисли за чувствата, които Нерон бе пробудил у нея. Какво да предприеме?

Измина още половин час, докато осъзнае, че ѝ предстои отново да се срещне лице в лице с него, преди да си замине окончателно.

Когато накрая събра смелост и излезе от спалнята си, вече бе достигнала до няколко ясно определени заключения. На първо място, не бе нейна работа да се тревожи кой ще се грижи за него — тя напускаше! Второ, още този следобед ще открие туристическа агенция в Торболе и ще потърси подслон на ниска цена в някой хотел или пансион. Но преди това, тъй като очевидно старият ѝ паспорт не можеше да бъде намерен лесно, щеше да проучи къде се намира най-близкото английско консулство. Всъщност, отдавна трябваше да го е потърсила.

И така, готова бе да се срещне с Нерон и да му съобщи решението си. Надникна в гостната, ала там го нямаше. После провери в кухнята — и там никой. Не очакваше да го намери в кухнята, защото от няколко дни тя приготвяше обедите.

Отправи се към кабинета му. Почука, но не чу покана да влезе и си тръгна. Неочаквано обаче вратата се отвори. Обърна се и видя Нерон — висок и красив, по-сериозен от когато и да било.

Цялото ѝ самообладание се изпари. Сърцето ѝ биеше до пръсване, а краката ѝ се подкосиха. Опита да се овладее, но не можа да спре руменината, която пропълзя по лицето ѝ. Бе приковал в нея твърд поглед, а тя стоеше срещу него като хипнотизирана. Стори ѝ се, че долови в очите му сянка на съчувствие, дори нежност.

Веднага обаче разбра, че греши. Той рязко ѝ обърна гръб и оставяйки вратата на кабинета отворена, студено каза през рамо:

— Предполагам, че не ни предстои да обсъждаме менюто за обяда.

Саркастичната му забележка бе точно онова, от което Джейма се нуждаеше, за да възвърне смелостта си. Последва го в кабинета.

— Този разговор няма да ни отнеме много време — каза тя хладно. — Тук съм, за да ви кажа, че напускам.

— Няма нужда да го правите! — рязко реагира Нерон и гневно я погледна. Успя обаче светкавично да възстанови гордата си аристократична маска и спокойно продължи: — Не се беспокойте. Втори път няма да забравя, че съм ваш домакин. Повече няма да се осмеля дори да ви докосна.

— Решила съм да напусна — Джейма се опита да се покаже максимално категорична, но той отново я прекъсна:

— *Решила сте* да напуснете? Страхувам се, синьорина — твърдо каза той, — че няма да ви подкрепя.

— Няма да ме подкрепите?! — изненадана бе от хладнокръвиято му. — Вече се чувствам отлично, а и наистина не виждам нищо лошо в това, сам да се погрижите за себе си през останалата част от почивката ви. Така че...

— Няма да постигнете *нищо* с това, синьорина! — процеди Нерон. Не му се нравеше нейното нахалство, както впрочем и неговото на нея. — Вие сте моя гостенка и ще останете тук, докато уредят документите ви.

— Не, аз съм ваша икономка, при това временно!

— Допускайте, че ще ви разреша да отидете при този... този Бианко? — Нeron я погледна остро и тя забеляза как стиска челюсти в едва сдържан гняв.

— Но аз не отивам при *него*! — възклика Джейма и усети да я залива нова вълна на ярост. Как би могъл да си помисли, че ще тръгне след мъж, който веднъж вече ясно бе показал, че не я цени! — За ваше сведение, синьор, когато вие се появихте, точно бях приключила разговора си с него. Казах му, че съм дошла в Италия да го уведомя лично, че съм променила решението си да се омъжа за него.

— И за това ли държахте ръката му? — изръмжа Нeron.

— О-о, тръгвам си! — рече тя с пълна досада и се запъти към вратата.

Вече излизаше от кабинета, когато чу приглушения му глас. Но не драматичната промяна в гласа му я накара да спре, а ясно произнесените думи:

— Сигурен съм, синьорина, че за майка ви ще бъде много интересно да научи *истинската версия* за това, което ви се случи в Италия.

Джейма се обрна, занемяла от изненада. С широко отворени очи и пресъхнало от напрежение гърло, едва промълви:

— Вие не говорите сериозно, нали?

— Напротив, напълно сериозно говоря.

— О-о, та вие дори не знаете телефонния й номер.

— Когато й се обаждахте, аз набрах цифрите вместо вас — и за да покаже, че има добра памет за числа, той просто изрецитира номера на домашния й телефон.

„Гаден тип! Подлец! Ако го направи така, наистина ще стане страшно“ — помисли Джейма с омраза. Не можеше да си представи как майка й научава вестта за катастрофата...

Все пак Джейма нямаше никакво намерение да се предава.

— Но това си е чисто изнудване!

— Наричайте го, както щете. Но не забравяйте, че ние вече си дължим по нещо един на друг.

— Дължим си по нещо! Какво?

— Моята кола ви бълсна. Какво друго трябваше да направя, ако не да поема отговорността за възстановяването ви? Когато по-късно

видях да си държите ръцете с Туско, сметнах, че сте загубила своята гордост и заложих моята. Забравихте ли? Аз обявих, че съм ваш годеник, а вие — моя избраница. Сега разбирам, че погрешно съм изтълкувал взаимоотношенията ви.

Джейма все още се опитваше да се ориентира в казаното, когато той погледна часовника си и рече:

— Време е за обяд — изправи се и с жест я подканни да излезе заедно с него.

— Един момент моля! — спря го тя.

— Нещо не е наред ли, синьорина?

Много неща не бяха наред според нея, но реши да му обърне внимание само на едно:

— За мен е ясно, че паспортът ми няма да се намери скоро, ако изобщо се намери. Искам да се свържа с английското консулство и да попитам как да се снабдя с нов.

Нерон ѝ отправи подигравателен поглед и заяви:

— Това вече е направено. Свързах се с вашето посолство в Рим.

— Свързали сте се! — възклика тя изненадана. — Кога?

— Преди половин час.

— Е? Какво ви казаха?

— Ще е нужно време.

— Време? Колко време?

— На първо място, необходими са ваши снимки. Още днес следобед ще отидем до най-близкото фотоателие. А сега, може ли да обядваме?

Обядваха заедно. Почти не разговаряха. Тя нямаше какво да му каже, а очевидно и той на нея. Просто чудесно! Той проявяваше учудваща експедитивност. Изглежда, желаеше да ѝ направят снимките възможно най-бързо. Бе човек, който съвестно изпълнява ангажиментите си. Но тя нямаше да позволи на никой да се грижи за нея. На никой!

Въпреки всичките си усилия, не можа да преодолее потиснатостта си. Нерон не криеше желанието си тя да си замине, час по-скоро. Това нараняваше гордостта ѝ и тя потърси повод да си отмъсти.

Хвърли му един поглед и забелязала, че я гледа, подхвърли злорадо:

— Нямаме никакви сладкиши. Заради нашата, както я нарекохте „друга среща“, плодовете, които купих, останаха в кафенето.

— Можем да купим други — сви рамене той.

Можеш да купиш и сам, каза си наум Джейма. Извади от портмонето си неговите пари, които бе държала отделно от своите. Остави ги на масата и каза:

— Ресторан!

Той я погледна и сви устни. Очевидно, бе успяла да го подразни.

— Извинете ме — каза тя прекалено учтиво. Стана от масата и излезе от кухнята.

В четири следобед Нерон я потърси.

Бе прекрасен слънчев ден и Джейма бе успяла да смири войнственото си настроение. Дълго си бе повтаряла негласно: „Опитай се да проглътнеш това, което не можеш да промениш, опитай се...“ Предстоеше да получи новия си паспорт. От това следваше приятното заключение, че няма да ѝ се налага да търпи дълго натрапничеството на този мъж, който изглежда си бе въобразил, че носи някаква отговорност за нея.

Очакванията ѝ обаче, че скоро ще има снимките, необходими за посолството, се оказаха неоправдани. Едва-що станала от фотографския стол и Нерон я хвана под лакътя. Стигнали бяха на изхода на фотоателието, когато тя попита:

— Кога ще бъдат готови снимките ми?

— Най-рано след няколко дни — хладно я осведоми той.

— Няколко дни?! Но...

— Появявайте ми и аз желаех да стане час по-скоро — процеди той навъсено и ѝ преведе разговора от италиански, които междувременно бяха провели с фотографа. В края на туристическия сезон имало прекалено много работа за довършване. Невъзможно било снимките ѝ да се промият по-бързо.

На върха на езика ѝ бе да каже, че в това градче вероятно има и други фотографи. Но намръщената му физиономия я възпря. Без повече приказки, се качиха във ферарито и потеглиха към вилата. Джейма седеше на задната седалка, приковала поглед в страничното стъкло. Толкова ѝ бе омръзнато всичко!

Когато най-после пристигнаха, тя го погледна и разбра, че и двамата бяха в еднакво лошо настроение. Причината бе в нейната

потиснатост. Нерон като че ли предпочиташе тя да спори с него, отколкото да гледа печално с празен поглед.

— Потънали сте в мрачни мисли по вашата загубена любов ли, синьорина?

Джейма му хвърли яден поглед, но продължи да мълчи.

— А може би — продължи да я дразни той, — не сте, го загубила завинаги — после саркастично попита: — Не сте си уговорила нова среща с него, нали?

— Не, не съм! — рязко отвърна тя. Повече не можеше да мълчи.

— Казах ви, всичко свърши! Изясних му, че...

Пропитият с ярост глас на Нерон удави думите ѝ:

— А казахте ли му къде живеете сега?

— Малко вероятно е да тръгне да ме търси!

— Питам ви, дадохте ли му този адрес?!

— Не, не съм! — извика Джейма, загубила контрол над себе си.

Завъртя се и затича обратно по алеята.

— Къде, по дяволите, отивате?

— Някъде, където да потърся мир и покой — изкрешя тя, без да се обръща.

Вървя, докато се озова на „нейното място“ — в общинската маслинова гора.

Седна на пейката, но за съжаление, този път бе толкова разстроена, че омайващата сила на природата не ѝ повлия. Обладана от гняв, тя мислено подемаше нови и нови атаки срещу Нерон Мондадори и проклетото му чувство за отговорност, което го бе довело дотам, че бе готов на всичко, само и само да ѝ попречи да замине. Беше безмилостен в подозренията си. Като че ли би дала адреса му на Туско! Разбира се, най-естественото нещо за този аристократ бе желанието да запази адреса си в тайна.

Джейма все още се възмущаваше от Нерон и непоносимите му господарски нрави, когато неочаквано усети дъх на дива мента. Изведнъж почувства мир и спокойствие около себе си, а гневът и болката ѝ утихнаха.

Не знаеше колко време бе седяла така. Внезапно долови шум, обърна се и видя сред стволовете на дърветата Нерон. Очевидно я търсеше. Не я забеляза и тръгна към другия край на маслиновата горичка. Проклетото му чувство за отговорност го бе накарало да я

проследи. Чарът обаче на „нейното място“ я бе изпълнил с добри чувства и Джейма вече нямаше намерение да спори. И макар съвсем доскоро да бе готова да го разкъса, сега се изкуши да му се обади.

В този момент, сякаш привлечен от магнит, той се обърна и я съгледа. Насочи се към нея и кой знае защо, сърцето ѝ потръпна. За своите двадесет и две години, беше преживяла твърде много, но никога не бе губила контрол над чувствата си. А откакто се намираше в Италия, не минаваше и ден, без да се случи нещо, което да я изкара от равновесие. Може би тъкмо горчивият ѝ опит от последните седмици бе причина за този трепет.

Нерон спря до нея, погледна я право в сините очи и тя отново изпита чувство на безметежна сигурност.

— Ела, Джейма, скоро ще се стъмни — тихо каза той и протегна ръка.

Без да се замисля, тя прие кавалерския жест, подаде му ръка и се изправи. Едва когато стигнаха до изхода, осъзна, че вървят хванати ръка за ръка. Нерон не я спря, когато леко издърпа своята. Стори ѝ се, че и той не бе обърнал внимание на това, че държат ръцете си.

Тръгнаха нагоре по хълма.

Макар че мълчаха, атмосферата бе различна.

Когато влязоха във вилата, от враждебните им чувства нямаше и помен.

— Ще отида да си взема душ и незабавно се заемам с приготвянето на вечерята.

— Ще дойда в кухнята и ще ви помогна — приятелски се отзова той.

Не можеше да си обясни как може един път да го харесва, после да го мрази и отново да го харесва — и това в продължение на един и същ ден.

Както бе обещал, той дойде да ѝ помогне и Джейма бе сигурна, че в този миг наистина го харесва.

Изглежда и на него му бе приятно. Подаде ѝ купата с картофи, нарязани по безобразен начин и двамата се разсмяха.

Тя сложи тигана на печката.

Нерон не я изпускаше от поглед. Сърцето ѝ лудо биеше. Предположи, че той се изкушава да я прегърне. Може би не за да правят любов, а просто, за да бъде по-близо до нея. Но грешеше.

— Сега ще видите как ще подредя приборите — амбициозно рече Нерон и наистина се захвана с подреждането. Действията му бяха доста несръчни и това отново я развесели.

Изядоха супата си, после започнаха с основното ястие, но тя все още се чувстваше някак странно. Стараеше се да не мисли нито за начина, по който Нерон я вбесяваше, нито за сигурността, която чувстваше, когато той я прегръщаше.

Неочекано телефонът иззвъня.

— Да вдигна ли? — попита шеговито Нерон.

— Имам чувството, че ако не се обадите, няма да спре да звъни — усмихна се Джейма.

Той отиде до телефона и вдигна слушалката.

— *Pronto*^[1] — рече на италиански.

Това бе единствената дума, която Джейма разбра. Разговорът продължи твърде дълго. Тя просто слушаше непознатата реч, когато внезапно — можеше да се закълне — Нерон спомена нейното име. Всъщност, може би на италиански думата „Джейма“ означаваше нещо друго.

Разговорът приключи внезапно. Нерон седна на масата и спря поглед върху нея. Джейма знаеше, че причината е телефонният разговор. Вече бе сигурна, че са говорили по телефона за нея.

— От полицията ли се обадиха?

— От полицията ли?!

— Извинете — бързо промърмори тя, малко засрамена, — стори ми се, че дочух да произнасяте моето име и си помислих дали не е нещо свързано с паспорта ми.

— Наистина споменах вашето име, но разговарях не с полицията, а първо с баща си, после с майка си.

— Разговаряхте с родителите си за мен?! — удиви се Джейма и бързо го погледна.

— Да. Но ако трябва да бъда точен, те ме попитаха за вас.

— Но вашите родители не знаят нищо за мен!

— Знаят. Баща ми каза, че са му позвънили от пресата, за да попитат вярна ли е информацията, че съм сгоден. Искали да публикуват новината във вестниците и тъй като не знаели мяра адрес, обадили се в дома на родителите ми.

— О, не! — едва успя да проговори Джейма. — Туско! Туско Бианко казваше, че има познати журналисти и че сам иска да работи в някой вестник.

— И аз не се съмнявам откъде е изскочила новината — прекъсна я Нерон.

— Само моля ви, не обвинявайте мен! Вие казахте на Туско, че съм ви годеница, не аз — и внезапно разгневена, добави: — Надявам се, успяхте да успокоите родителите си да не се тревожат, че така ненадейно сте се сдобили с годеница.

— Аз — каза ледено Нерон — нямам навика да лъжа родителите си.

— Но ние... Вие и аз... — Джейма едва намираше думите. — Ние *не сме* сгодени!

— За да ви защитя, казах на вашия бивш годеник, че сме.

— За да ме защитите?! — повиши тон Джейма, ала той не обърна внимание на думите ѝ.

— Когато баща ми ме попита, познавам ли англичанка на име Джейма Уорън, аз не можех да не потвърдя. Когато после ме попита мога ли да отрека, че съм представил госпожица Джейма Уорън като своя годеница, аз отговорих, че не мога.

— Но... — прекъсна го Джейма. — Вие обяснихте ли, че...

— Преди да мога да обясня каквото и да било — прекъсна я той, — майка ми, която от десет години ме умолява да си намеря съпруга, за да зарадва сърцето си с внучи и която явно е била до баща ми и е следяла разговора, взе телефона от него и каза, че всичко ми прощава. Тя вече ни вижда оженени и се надява след не повече от година да прегърне първото си внуче.

— О, колко съжалявам! — промълви Джейма.

— Сам не бих могъл да намеря по-точна формулировка.

[1] Pronto (итал.) — Моля. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Джейма заспа късно.

На другия ден, още със събуждането си мислите ѝ се насочиха към онова, което я бе терзало вечерта. Казала му бе, че не разбира какво го спира да обясни недоразумението на майка си. Ала Нерон бе заявил, че родителите му са твърде развлечени и не може да си позволи да помрачава настроението им. Това съвсем бе убило апетита ѝ и тя бе напуснала масата. За нейно учудване и той я бе последвал. Заедно бяха прибрали недоядената вечеря и бяха подредили съдовете в съдомиялната машина. После с едно хладно „Лека нощ“ Джейма бе тръгнала към спалнята си, а той дори не бе благоволил да ѝ отговори.

Джейма стана, протегна се и се отправи към банята.

Нерон и сега можеше да телефонира на родителите си и да им обясни всичко. Искаше да го убеди да го стори, но не знаеше как. Бе разбрала, че е човек, който държи на своето.

Облече се и среса русата си коса.

Да, тя можеше да работи като икономка при него, можеше да му бъде фалшивата годеница, можеше да бъде подлагана дори на шантаж, за да стои мирна под покрива му, но стига толкова! По дяволите работата по домакинстването! Време е да помисли за себе си.

Сигурна бе, че по какъвто и начин да го помолеше да обясни истината на родителите си, неизбежно щеше да последва лют спор.

Странно, докато си мислеше за него, усети как я обзема желание да избягва пререканията. Но Джейма заглуши вътрешния си глас и побърза да излезе от стаята.

По дяволите! Тя не се страхуваше да му се противопостави. От къде на къде щеше да я манипулира?!

Отвори кухненската врата и... агресивността ѝ мигом се изпари.

Нерон я бе изпреварил и приготвяше закуската. Джейма обаче бързо преодоля изненадата си и реши, че сега е моментът да действа.

— Добро утро, Джейма! Колко сте красива... — тихо каза Нерон.

Тъмните му очи се плъзнаха по високата ѝ фина фигура и се спряха на необикновено красивата ѝ естествено руса коса. Гледаше я като хипнотизиран.

— Всъщност... Благодаря ви — отвърна тя автоматично и малко объркано. — *Buon giorno!*

— Днес мислех да... — започна той, но точно в този момент се чу бръмчене на кола, която приближаваше към вилата.

Джейма го погледна и разбра, че е притеснен. Вероятно бе разпознал колата по шума на мотора и знаеше кой пристига. Може би беше Роза или...

Звънецът на входната врата вече звънеше, когато Нерон се обърна към нея:

— Ако не греша, това трябва да са моите родители.

— Вашите родители?! — повтори тя като ехо.

— Не се беспокойте. Обещавам ви, нищо лошо няма да ви сторят — промърмори той и излезе от кухнята.

Да, на него му беше лесно! Тя чу вратата да се отваря и мил женски глас да сипе поток от възклициания на италиански.

Ако Нерон пропуснеше и тази възможност да каже истината на майка си, Джейма не знаеше как да се държи. Спомни си думите му, че синьора Мондадори твърде много желаела да види сина си хванат най-сетне в капана на брака. Може би щеше да намери някакъв заобиколен начин да ѝ каже, че напразно се е развълнувала. Джейма се чудеше как да се представи пред възрастната дама, когато за нейна изненада, в разговора се намеси и радостен мъжки глас.

Господи, гласовете вече се чуваха съвсем наблизо!

Вратата се отвори и засмян, Нерон извика:

— Джейма, майка ми и баща ми са дошли от Торино специално, за да се запознаят с теб.

Джейма се довери на инстинктите си. Може би влияние оказа и фактът, че родителите на Нерон бяха напуснали дома си на разсъмване единствено, за да се срещнат с бъдещата си снаха. Но имаше и нещо друго, което наклони везните и я увлече в тази нечестна игра. Това бе искрената радост, бликаща от лицето на високата стройна жена, която се появи в стаята след Нерон. Тази елегантна, около шейсетгодишна дама очевидно бе крайно развлечена.

— Джейма! — промърви тя и очите ѝ се просълзиха.

Хвана двете ѝ ръце и каза нещо на италиански.

— *Madre*^[1], Джейма не говори италиански — намеси се Нерон и в чудесно настроение се обърна към нея: — Майка ми каза, че си много красива, *cara*, както и аз забелязах преди минута.

Очевидно той бе решил да поддържа илюзията на своите родители и по най-изискан начин продължи представянето. Кончита Мондадори я прегърна, целуна я по двете страни и възкликна на отличен английски:

— О, Джейма, ако знаете само как сърцето ми прелива от радост!

— Аз... — запъна се Джейма. Нерон незабавно се намеси и официално представи баща си.

Еней Мондадори бе висок колкото сина си и очевидно също толкова чаровен. Той целуна Джейма по двете страни и любезноз се обърна към нея:

— И аз споделям мнението на сина ми и моята съпруга. Вие сте много красива! — спря за миг, усмихна се и каза: — Бъдете добре дошла в семейството ни, Джейма!

Тя се почувства дълбоко трогната от тези думи, но скоро щеше да се наложи да обясняват, че не са никакви годеници. Погледна безпомощно към Нерон и той незабавно ѝ се притече на помощ. Не каза обаче нищо подобно на онова, което тя очакваше да чуе.

— Ние тъкмо се канехме да закусваме. Свикнахме сутрин да се храним в малката трапезария. Мисля, че сега ще е по-добре да закусим всички на голямата маса в салона.

— Майка ти настоя да пристигнем колкото е възможно по-бързо и... — извинително започна баща му.

Неочаквано Кончита Мондадори най-сериозно попита:

— Нерон, Джейма тук ли преспива?

— Да. Аз настоях тя да нощува във вилата.

— И при вас, за приличие живее Роза?

— Роза е на почивка.

За Джейма бе доста изненадващо да чуе, че нарича грижите на Роза за болната ѝ дъщеря почивка. Но тутакси забрави за икономката.

— Няма място за беспокойство. И не е необходимо някой да живее с нас за приличие — категорично каза Нерон.

— Ти ми даваш честната си дума по този въпрос, нали, сине? — настойчиво попита майка му.

Джейма бе смяяна от тази прямота.

— *Si* — отговори той и изрече още нещо на италиански, което накара Кончита Мондадори да се усмихне.

После тя се обърна към Джейма и се извини, че са говорили на италиански.

— Простете, драга Джейма, но при положение, че вашата майка не е тук, почувствах се морално задължена да пазя реномето ви. Нерон обаче ми каза, че нито сте искала да живеете тук, нито пък че има нужда някой да живее при вас за приличие. Синът ми твърди, че вашата невинност е начинът, по който се представяте пред обществото.

— Благодаря ви — промълви объркано Джейма.

Не можеше да свикне с прямотата в това италианско семейство. Прие, че Нерон е казал тези думи, воден от желание да я предпази, както бе постъпил при срещата с Туско.

Разговорът по време на закуската бе приятен, но Джейма седеше като на тръни. Всеки миг очакваше Нерон да взриви бомбата. Но времето минаваше и тя все повече се убеждаваше, че той няма такива намерения.

Нерон отмина няколко удобни момента, когато можеше да съобщи истината. И така, когато стигнаха до кафето, по този въпрос не бе казана нито дума.

— За пръв път ли сте в Италия, Джейма? — дружелюбно попита Кончита Мондадори.

— Да. Аз... — започна Джейма, но и този път Нерон светкавично се намеси.

Много по-късно тя научи, че така е предотвратил естествено следващите въпроси на майка си, а именно къде и как са се срещнали.

— Щом става дума за пътувания, *madre*, по-добре щеше да бъде, ако бяхте ме предупредили, че ще идвate.

— Предпочиташ да не бяхме идвали? — с присъщата си непринудена откровеност попита синьора Мондадори.

— Щастлив съм да ви видя, но ако знаех, че ще идвate, не бих се готовил да покажа на Джейма Италия.

Майка му премина на италиански и Джейма си припомни, че тази сутрин Нерон наистина бе започнал да ѝ говори за плановете си, но не бе имал възможност да довърши.

— Извинявам се — мина отново майка му на английски. — Баща ти и аз няма да се месим в плановете ви. Щом Джейма е за пръв път в Италия, има какво да види.

— Това е самата истина — принуди се да признае Джейма, когато и тримата италианци я погледнаха. Тя потърси очите на Нерон и той ѝ се усмихна, сякаш я поздравяваше за находчивостта.

— В такъв случай, все едно, че Еней и аз, не сме тук. Когато се върнете, на масата ще ви чака богато италианско меню.

— Значи ще останете за малко? — попита Нерон майка си.

Баща му, усетил известна неловкост, се усмихна.

— Не бе минал и час след снощния ни разговор и майка ти вече бе разпоредила да пригответят куфарите ни.

Кончита Мондадори многозначително погледна двамата мъже и се засмя.

Тази жена определено допадаше на Джейма. Но само след секунди отново я постави в затруднено положение.

Два изключително скъпи диамантени пръстена красяха ръцете на Кончита Мондадори. Забелязала, че Джейма няма никакво бижу, тя попита:

— А къде е годежният ви пръстен?

— Годежът ни е неофициален, *madre* — незабавно отговори Нерон, като че ли точно такъв въпрос бе чакал.

Джейма втренчено го погледа — снощи хладнокръвно бе заявил, че няма навика да лъже родителите си.

— Пресата подхвана новината изненадващо бързо. Дори не сме обсъждали какъв да бъде пръстенът.

Между тримата последва кратък разговор за италианските вестници и междувременно Джейма успя да се отърси от изненадата си.

Нерон стана от масата и приключи разговора с констатацията, че времето лети, а на него и на Джейма им предстои да се пригответят за пътуването. После понечи да отнесе съдовете в кухнята, но майка му го спря:

— Вие тръгвайте — щастливо каза тя. — Баща ви и аз ще се справим тук.

— Виждаш какви жертви правя — обърна се шеговито Еней Мондадори към сина си.

Джейма не можа да сдържи усмивката си. Какво щастие би било да бъдеш част от това семейство! Майка му се поинтересува кой места ще посетят днес.

— Венеция — чу го Джейма да казва.

— Венеция?! — възклика Кончита Мондадори. — Но навън завала.

— Венеция е красива по всяко време на годината — отвърна Нерон.

Едва сега Джейма погледна през прозореца и видя, че навън се лее пороен дъжд.

След не повече от петнайсет минути двамата вече пътуваха по алеята от вилата към шосето и дъждът бе последното нещо, което я интересуваше. Не се съмняваше, че да можеш да видиш Венеция е нещо прекрасно. Но това, което най-много я озадачаваше, бе какво е решил да прави Нерон.

— Защо...

— Джейма, познавам темперамента ви — мило я прекъсна той и така ѝ отне едно от оръжиета. — Сърдечно ви благодаря, че не парирахте думите ми пред моето семейство.

— Вие нямахте никакво право да карате родителите си да продължават да вярват, че сме сгодени — помисли си, че не е достатъчно строга и повтори по-сурово: — Абсолютно никакво право!

— Да, разбира се! Но вие не видяхте радостта на майка ми, когато ги посрещах на вратата.

— Дори и така да е — възнегодува Джейма.

— Прости ми, че исках да я видя щастлива, Джейма. Миналата година, когато тя беше в болница... — гласът му стана тъжен.

Джейма разбра, че тогава той се е страхувал за живота на майка си.

— Синьора Мондадори е била тежко болна?

— Да. Бе оперирана и ние с баща ми...

— О, Нерон! — прошепна Джейма.

Очевидно миналата година е била критична за майка му. Начинът, по който бащата и синът се шегуваха с Кончита Мондадори, показваше, че и двамата много я обичат. Сигурно са преживели страшни мигове, когато животът ѝ е бил на косъм. Това обясняваше защо Нерон не се бе решил да ѝ каже истината. Но Джейма не можеше

да забрави как бе започната тази злополучна история. Нерон просто нямаше откъде да знае, че Туско Бианко има приятели журналисти. Оттам бе тръгнало всичко.

— И все пак, майка ви ще трябва да научи истината.

— Зная — отговори той тихо. — Но моля ви, нека поне за малко тя...

— Не съм убедена, че съм много добра актриса, когато се иска от мен да заблуждавам хората — прекъсна го Джейма.

— Успяхте да заблудите Бианко с уверенитето, че сте в Италия, за да му кажете лично, че не желаете да се омъжите за него — каза Нерон със слаба надежда. — Майка ми също ще повярва, просто защото иска да вярва и желае някой ден да бъдете нейна снаха. Правя го заради вас — продължи той бързо, усетил гнева ѝ. — Знам, че ви е неприсъщо да лъжете и реших през деня да ви извеждам далеч от вилата.

— О! — промълви Джейма.

— Стори ми се, че това е най-доброто, което мога да направя — отвърна той. — Доколкото познавам родителите си, мисля, че ще останат при нас около седмица. И като ви извеждам всеки ден от вилата, ще избегнем неудобството да отговаряте на въпросите, от които майка ми би се интересувала.

— Надявам се — каза Джейма хладно, — че ще мога да се прибера в Англия далеч, преди да изтече тази седмица.

— Правя всичко възможно.

Джейма заключи, че Нерон едва ли се чувства щастлив от необходимостта да продължи да се грижи за нея. Това ѝ причини болка, която не можа да скрие от себе си и реши да смени темата.

— Може би ще е добре да изпратя вкъщи няколко картички с изгледи от Венеция.

— Можете също и да телефонирате на майка си.

Джейма поклати отрицателно глава.

— Вече два пъти ѝ се обаждах. Не искам повече да я заблуждавам.

— Тогава първата ни работа във Венеция ще бъде да изпратим картички! — в думите му прозвуча радост.

Отговорът ѝ бе най-доброто доказателство, че повече не възнамерява да поддържа връзка с Туско Бианко. В гласа му дори се

прокрадва топлота. И тъкмо тази топлота, ако Джейма не си въобразяваше, бе причината да се стопят ледовете на нейната строгост.

Пристигнаха във Венеция с намерението да видят нещо забележително, а не да демонстрират враждебни чувства.

— Решаваме, картичките да бъдат с изгледи. Нали? — усмихна се той. После я погледна в очите и каза: — Вие сте забележителна Джейма! Дори в този дъжд, успявате да изглеждате потресаващо красива.

— Това е дар Божи — засмя се тя.

Видя как погледът му се плъзна по устните ѝ. Сърцето ѝ потръпна при мисълта, че всеки миг може да я целуне.

Ала Нерон ѝ обърна гръб и се отдалечи. След минути се върна с... два найлонови дъждобрана.

— Все още ли изглеждам потресаващо красива? — шаговито го попита тя изпод безформената наметка.

— Вие бихте изглеждала красива и под конски чул, и го знаете — отвърна той, и добави делово: — Първо пощенските картички, после обяд.

Така и не можа да си обясни защо се чувстваше толкова щастлива. Вероятно всичко започна с магията на този град. Макар че в началото, докато търсеха картички, Венеция ѝ се стори влажен град с тесни старинни улички и малки магазинчета.

Нерон се оказа самото търпение. Правеше всичко, за да се чувства тя добре, при това без сянка на досада. Картичките бяха избрани, купени и надписани. Тя му ги подаде и учудена забеляза, че той се вгледа в надписа на една от тях. Бе я адресирала до Мишел и текстът се състоеше от две изречения: „Прекарах един ден във Венеция. Този град е изумителен!“

— Винаги ли четете чужди писма?

— Винаги — невъзмутимо отговори той и Джейма не можа да сдържи смеха си.

Избраха един малък ресторант. Нерон успя да намери маса за двама и веднага се заеха да проучат менюто.

— Ще започна със спагети — каза Джейма, решила да опита италианската кухня. — А за десерт избирам онова, последното нещо, което е написано на листа...

— Искате го за десерт?! Но това е името на управителя на ресторанта!

Джайма го погледна и хареса палавите огънчета, които пламнаха в очите му.

— Е, щом името на синьор *bollito misto*^[2] не се пише с главни букви, нямам нищо против да го изям.

И двамата се разсмяха.

След обяда, както бе планирал Нерон, се заеха да разгледат забележителностите на Венеция.

Впечатленията ѝ бяха много и различни.

Преминаха по моста Риалто и така пресякоха Канале Гранде. Джайма бе удивена от многообразието и изобилието на сувенири. Разглеждаше всичко, без да бърза. Увери се, че обещанията на Нерон да направи всичко за нея, не са празни приказки. Чувстваше се уверена и спокойна до него.

— А къде са гондолите? — бяха пресекли много канали, но не бе видяла нито една от тези старинни венециански лодки.

— Страхувам се, че не могат да плават в такъв дъжд.

— О, да — усмихна се Джайма, досетила се, че гондолите нямат покриви.

— Искате ли да се повозим на гондола?

— Има ли някой, който не би искал? — засмя се тя.

— Ще дойдем пак, когато не вали и ще се повозим по каналите.

Времето обаче не се оправяше.

Когато стигнаха до площад „Сан Марко“, бе поразена от безбройните ята гъльби, които щъкаха из краката на туристите, несмущавани от проливния дъжд. В този миг, се почувства изцяло завладяна от чара на Венеция. Стоеше и замаяна гледаше площада.

— Хайде, *cara*, краката ви се намокриха — дочу тихия глас на Нерон и усети, че дъждът се усиљва.

Той я поведе към историческите сгради музеи.

Почувства участния ритъм на сърцето си и ѝ хрумна невъзможната мисъл, че причината са тихо прошепнатото *cara*. А може би вълнението ѝ идваше от допира на Нерон, който я бе хванал под ръка.

Тя бе във Венеция, за Бога! Чие сърце не би се разтуптяло?!

Нерон плати таксите пред една голяма старинна сграда и я поведе нагоре по широкото мраморно стълбище.

— Как се нарича това място?

— Дворецът на Дожите — отвърна Нерон.

Обходиха всички зали. Тя често се застояваше пред някоя картина. Нерон бе прекрасен гид, начетен и пълен с остроумия. Съумяваше да отговори на всеки въпрос, който я вълнуваше.

Влязоха и в покрития Мост на Въздишките. Представи си как по моста са преминавали затворниците към салона за свиждания, където са ги очаквали техните любими.

— Мостът е бил построен, за да свързва Двореца на Дожите със затвора.

— О! — възклика Джейма. — Значи затова се нарича Моста на Въздишките.

— В Двореца на Дожите се е решавала съдбата им.

— Никой ли не е успявал да избяга?

— Казват, че Казанова се е промъкнал, облечен в женски дрехи, които му донесъл някакъв посетител.

Когато излязоха от музея, слънцето клонеше към залез и вече трябваше да се отправят към езерото Гарда.

— Не мога да изразя с думи удоволствието си от тази разходка — призна Джейма и видя Нерон да се усмихва. Като че ли не бе очаквал да го чуе.

— Можем да отделим малко време за чаша чай, преди да тръгнем — предложи той.

Седнаха в едно улично кафе с опънато над масите платнище. Наблизо оркестър свиреше канционети и нежната музика тихо се носеше в дъжда. Джейма имаше усещането, че вече разполага със запас от щастливи спомени до края на живота си.

Когато късно вечерта се прибраха, във вилата ги очакваха благоразположените родители на Нерон. Той им каза, че във Венеция е валяло непрестанно и Кончита Мондадори се разтревожи дали Джейма не е настинала.

— Само малко се понамокрих — успокои я Джейма.

Тази вечер бе истински празник. Смятала бе, че след обилния обяд, може да не яде и цяла седмица. Но така си мислеше, преди да е

опитала сготвеното по специална рецепта птиче месо. Имаше и гъби, и спагети, и шери, и сметана...

— Не бих изяла и троичка повече — въздъхна Джейма, когато Кончита Мондадори предложи да ѝ сложи допълнително десерт.

— Но вие сте толкова слаба!

— Така е по-фина — прекъсна майка си Нерон. — Може ли, аз като не толкова суетен да изям предложеното на годеницата ми парче?

С каква лекота я наричаше своя годеница и то в момент, който не изискваше това...

Сепна я въпросът на синьора Мондадори, която се интересуваше дали майка ѝ готови.

— О, да! При това доста вкусно.

— Също като дъщеря си — вметна Нерон.

— Досега не го беше забелязал — рече Джейма, за да го подразни и той сви устни обидено.

— Въщност, синьора, майка ми ни научи и трите да готовим — продължи Джейма, отклонявайки поглед от Нерон.

— Вие сте три сестри?! — възклика Кончита Мондадори, силно заинтригувана.

— Имам две сестри — Мишел и Леони. Леони е четиринайсетгодишна и ходи в кварталното училище, а Мишел, която е изключително интелигентна, се готови да кандидатства в университет.

— А вие, Джейма, как запълвате времето си? Вероятно работите?

— Да — отвърна тя. — Работя като секретарка и...

— Джейма работи от шестнайсетгодишна — намеси се Нерон и за нейна изненада тихо добави: — Аз се гордея с нея.

Розовина плъзна по страните ѝ. Вероятно забележката на Нерон бе продиктувана от необходимостта, щом му е годеница, от време на време да казва по някоя добра дума за нея. Всички бяха вперили поглед в лицето ѝ и Джейма смутена заговори за първото нещо, дошло ѝ наум.

— Баща ми почина, когато бях шестнайсетгодишна, и се наложи всички вкъщи да променим начина си на живот. Най-много майка ми.

— Значи ли това, че приходите ви рязко са намалели, когато баща ви е починал? — поинтересува се Еней Мондадори.

— Баща ми никога не е допускал, че ще почине толкова млад. Но майка ми се справи отлично. Тя превърна дома ни, който за щастие е доста голяма къща — вметна тя с нотка хumor — в пансион.

— Майка ви е изключително смела жена — замислено каза Кончита Мондадори.

Нежната топлота в гласа ѝ освободи Джейма от напрежението и тя престана да се пита защо говори за семейството си с тези чужди хора. Всъщност, Джейма се чувстваше сред приятели.

След като благодари на домакинята за хубавата вечеря, реши, че е време да се качва в спалнята си. Бе преживяла един наистина хубав ден. Пожела лека нощ на семейство Мондадори и когато погледна сина, видя, че той също се бе изправил, готов да я последва.

— *Buona notte*, Нерон!

— Лека нощ, *cara*! — отговори той нежно.

Няколко мига стоя вперил поглед в очите ѝ. После се наведе и нежно я целуна по устните.

Джейма смутено се отправи към стаята си, тихо затвори вратата и въздъхна.

Изминал бе един чудесен ден. Срещунала се бе с майката и бащата на Нерон и бе открила, че те са прекрасни хора.

Освен това току-що бе осъзнала нещо много важно. Тази топла и нежна целувка я бе разтърсила до дъното на душата ѝ. Вече знаеше, че не просто харесва сина на Еней и Кончита Мондадори — бе влюбена в него!

[1] *Madre* (итал.) — Майко. — Б.р. ↑

[2] *Bollito misto* (итал.) — Вряща смес. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Когато на следващия ден отвори очи, слънчеви лъчи заливаха спалнята ѝ. Събудила се бе по-късно от обикновено и това не я изненада. Бе прекарала тревожна нощ, объркана от откритието, че е влюбена в Нерон.

Докато се къпеше и обличаше, мислите ѝ препускаха трескаво. Знаеше, че не изпитва мимолетни чувства. И преди си бе въобразява, че е влюбена, ала Туско Бианко никога не бе я вълнувал по този начин. Онова, което бе изпитвала към него, бе просто симпатия.

С болка осъзна, че Нерон никога не би се влюбил в нея. Крепеше я мисълта, че той поне малко я харесва, щом не бе възприел вчерашното си задължение да я заведе във Венеция като нещо отегчително.

Но от друга страна, мъж с възпитанието на Нерон, едва ли си позволил открыто да показва досадата си.

Тя седна пред тоалетката и разсеяно разреса русата си къдици. Облече белите си панталони и една турско синя блузка с къси ръкави. Изпитваше силно желание да го види, но леко се притесняваше.

Наложи си да бъде спокойна и се отправи към кухнята. Знаеше, че вчерашният ден няма да се повтори. На всичкото отгоре се беше влюбила! Когато влезе в кухнята, беше наясно със себе си — не бе в нейната власт да промени чувствата, които изпитваше.

— Джайма! — Кончита Мондадори вдигна поглед от хляба, който режеше на тънки филийки, и с обич я попита: — Добре ли спахте?

— Съжалявам, че толкова късно се събудих.

— Мога да се оправя и сама тук — усмихна ѝ се италианката. — Защо не отидете в салона? Там един мъж ви очаква с нетърпение.

Джайма отвърна на усмивката с усмивка. Не виждаше какво друго може да направи. После взе подноса с хляб и шунка и тръгна към салона.

Пожела си, Нерон да копнее да я види, колкото тя него.

Когато влезе в стаята, Еней Мондадори я поздрави сърдечно:

— Появявате се със слънцето!

— Добро утро! — отговори тя усмихнато.

— Добро утро! — приближи се Нерон към нея. Внезапно Джейма изпита силно напрежение. Отговори му глуcho. Не знаеше как би реагирала, ако отново почувства горещата му целувка. Страхуваше се да го погледне в очите.

Сети се, че държи подноса и го тикна в ръцете му.

Той го пое, но не се отдръпна веднага.

Усещаше, че я гледа и разбираше, че трябва да му отвърне с поглед. Изражението му бе сериозно. Сърцето й лудо препускаше. Уплашена да не издаде колко силно е влюбена, тя отмести поглед встрани.

За късмет, точно в този момент влезе синьора Мондадори.

— Забравих да взема кафеварката — рече тя и веднага излезе.

Докато Нерон нареджаше закуските върху масата, Джейма успя да се съвземе и седна на обичайното си място.

Ужасно се страхуваше да не би необмислено да изтърве нещо и да разкрие сърдечните си вълнения. Но разговорливата Кончита Мондадори разсея опасенията ѝ. Говориха за какво ли не и Джейма неусетно се отпусна. Така се оказа неподгответена, когато ненадейно възрастната дама се обърна към нея с въпроса:

— А къде ще ходите днес, Джейма?

— Ами аз... Всъщност не знам дали ще ходим някъде.

— Днес мислех да покажа на Джейма Верона. Одобряваш ли това, скъпа моя? — обърна се Нерон към нея.

— Да, много бих искала да разгледам Верона — отвърна тя, приковала поглед в чашата си с кафе.

След закуска се прибра в стаята си да се приготви. Предстоеше ѝ още един ден с Нерон. Още един ден! Твърде скоро щеше да се завърне в Англия и никога повече нямаше да го види.

Не се отправиха директно към Верона. Седнала във ферарито до него, Джейма полагаше всички усилия да се държи естествено.

— Езерото изглежда е много голямо — каза тя малко преди да се отклонят към главния път.

— Да, Гарда е най-голямото езеро в Италия. Ако искате можем да го обиколим с колата.

— Дали ще имаме време?

— При скорост сто километра в час, до обяд ще сме приключили обиколката.

— И във Верона ще бъдем следобед — каза тя и въпросът бе решен.

Езерото Гарда бе изумително красиво. Пред очите й като в рекламен клип се редяха невероятни пейзажи от високи зелени хълмове и светли причудливо начупени варовикови скали. И навсякъде изобилие от кипарисови дървета.

Преминаваха през градчета, където ѝ се струваше, че всяка къща има балкон, отрупан със зелени мушката с розови и червени цветове. Имената на градчетата звучаха някак необикновено и красиво като самия италиански език.

Спряха да обядват в един крайпътен ресторант.

Кончита Мондадори смяташе, че е твърде слаба и през тези дни храната във вилата бе обилна. Вероятно и тази вечер щеше да приготви едно от нейните огромни вкусни блюда.

— Искам малка порция — настоя Джейма, когато Нерон се поинтересува за ястието, което предпочита.

— И аз ще си поръчам малка порция от същото — заяви той, широко усмихнат.

Изглеждаше безкрайно щастлив. Джейма усещаше как все по-отчаяно се влюбва в този мъж.

След обяд се отправиха за Верона. Пътуваха около час.

Докато издирваше Туско, тя бе разгледала бегло града, но сега имаше усещането, че за пръв път е тук.

Подобно на Рим, Верона бе разположена около хълмовете Сан Пиетро и Леонардо. Нерон ѝ каза, че по тази причина наричали града малкия Рим.

Първо поеха към Леонардо. Гледката бе великолепна. Времето бе ясно и целият град се виждаше като на длан, включително и реката Адидже.

— А сега какво да ви покажа? — чу тя гласа на Нерон зад гърба си, докато замаяна се любуваше на величествената панорама.

Около час вървяха хванати за ръка по тесните улички на Верона.

— Знаете ли историята на Ромео и Жулиета? — попита Нерон и посочи старинна къща с балкон на първия етаж.

— Да, чела съм писата на Шекспир.

— Опасявам се обаче, че истинската история за Жулиета Капулети и Ромео Монтеки е по-различна от Шекспировия вариант — каза той усмихнато, вперил поглед право в очите ѝ.

Сърцето ѝ отново подскочи и тя решително отклони поглед към романтичния балкон. Продължиха по улица Капело и се спуснаха към реката.

Денят вече напредваше и слънцето клонеше към залез, когато излязоха на една улица с луксозни витрини, великолепни арки и фронтони на фасадите.

Нерон предложи да похапнат и тя прие с удоволствие. Всъщност, вече дотолкова си бе загубила ума по него, че наистина би приела всяко негово предложение, дори и най-абсурдното.

И този път предпочетоха едно улично кафене. Поръчаха си по чаша чай и сладкиши. Намираха се на площад Бра. Само на хвърлей разстояние се виждаха руините на огромен античен амфитеатър от римско време.

Когато седнаха в колата и потеглиха към Гарда, Джейма тайно се надяваше и за Нерон денят да е бил щастлив.

Ферарито оправда славата си на бърза кола и скоро пристигнаха пред вилата. Преди да слязат, тя го погледна и тихо каза:

— Благодаря ви за този прекрасен ден!

— И аз ви благодаря, че бяхте с мен.

Тръгна към вилата и усети кръвта си да играе от вълнение. Значи все пак я харесваше. Невъзможно бе тези думи да са само комплимент.

— О, Джейма! — поздрави я Кончита Мондадори. — Денят беше чудесен, нали?

— Да! — възклика Джейма и се изплаши, че е издала чувствата си. Добре че Нерон остана в гаража да прибере колата и не я чу. — Само ще отида да се преоблеча — побърза да каже тя и се отправи към стаята си.

Взе душ и облече синя ленена рокля. Огледа се в огледалото на тоалетката.

Да, бе изживяла още един прекрасен ден с Нерон. Така много искаше и вечерта да продължи безоблачно.

И наистина, като че ли Бог чу молбите ѝ.

По време на вечерята, всички щастливо разговаряха за днешното пътуване. Ядоха апетитно приготвено ястие от гъше месо. На масата имаше изобилие от ябълки, праскови и орехи. Всичко ѝ се струваше по-вкусно, отколкото в Англия.

Джейма имаше усещането, че всеки миг, прекаран в семейството на Нерон, преминава в изключителна хармония.

Вече бе убедена, че не бива да разкриват истинските си отношения.

Ако зависеше от нея, би направила всичко, за да продължи атмосферата на приятно съжителство с италианците.

Предложиха ѝ още от превъзходния десерт, но Джейма предпочете кафе. Еней Мондадори се обърна към сина си:

— Имаш ли нещо против, синко, да се преместим в кабинета, защото искам да обсъдим един проблем.

— Звучи много сериозно, *padre*^[1] — отвърна Нерон.

Джейма едва се сдържа да не се усмихне на казаното от Нерон и за да не се издаде колко е влюбена в този млад глас, съсредоточено отпи от кафето си.

Точно тогава приятното ѝ настроение секна.

— Не е ли време да се поинтересуваме с какви средства разполага Джейма? — чу тя гласа на Еней Мондадори. И не повярва на ушите си, когато той добави: — Тъй като синьорината рано е останала без баща, бих желал да ѝ дам зестра. Ти нямаш нищо против, нали? — обърна се той към Нерон.

Гордостта ѝ бе болезнено наранена. Възмущението ѝ достигна предела си. Не бе в състояние да дочека отговора на Нерон. Обърна се към баща му и с неприкрыто презрение рече:

— Аз съм против това, синьор Мондадори! Страхувам се, че никога не бих приела подобно предложение.

Смущение вкамени лицата на присъстващите. Синьор и синьора Мондадори изглеждаха стреснати от неочекваното ѝ изявление.

Само Джейма запази спокойствие. Но когато обърна поглед към младия Мондадори, видя, че я гледа строго — единствено за него думите ѝ не бяха прозвучали изненадващо. Усети заплаха в тъмните му очи и желание да я принуди да не реагира повече. В гласа му обаче не пролича нищо необичайно и тонът му беше спокоен, когато извръщайки глава към баща си, каза внимателно:

— Моята годеница, *padre*, е много горда.

Джейма не повярва на ушите си и с разтуптяно сърце понечи да възрази, но видя знака, който й направи Нерон.

— Свикнала е тя да се грижи за другите — продължи той. — Трудно ѝ е да приеме, че някой друг би бил щастлив да направи нещо за нея. Нима не е така, *cara*? — впери той тъмен поглед в нея и Джейма почувства заплашителния му тон.

— Но аз... — започна тя, готова да се разбунтува.

Взря се в очите му и изпита ненавист към него, защото нямаше сили да му противоречи, макар че това, което говореше, не й допадаше. Автоматично отправи поглед към бащата и противно на волята си рече:

— Извинявам се, ако съм ви обидила по някакъв начин.

— Вашето отношение е разбирамо — усмихна се Еней Мондадори. — Вие също ще ми простите, нали?

Джейма съвсем не се чувстваше щастлива, но намери сили да се усмихне:

— Разбира се — отвърна тя и усети да я обзема апатия.

След като всички допиха кафето си, бащата и синът се оттеглиха в кабинета. До края на вечерта тя не видя Нерон, но и не изпитваше никакво желание за това. Предложи от приличие на синьора Мондадори да й помогне след вечеря. Но след като заредиха приборите и чинии в съдомиялната машина, Джейма изпита желание да се усамоти. Досега следваше поведението на Нерон и се съгласяваше с всичко като влюбена жена, но ако тази вечер се опиташе да я целуна за лека нощ, нямаше да му го прости.

— Благодаря ви за вкусната вечеря — вежливо се обърна към майка му. — Надявам се, няма да имате нищо против, ако си легна малко по-рано.

— Но, разбира се! Знам, че сте уморена — каза тя разбиращо. — Да кажа ли вместо вас лека нощ на сина си?

— Да, ако обичате. А също и на господин Мондадори — отвърна Джейма и се насили да се усмихне. Уверена бе, че Нерон не би се изненадал, ако не я открие в трапезарията, когато приключи разговора с баща си.

Прибра се в стаята си и се приготви за сън. Не успя обаче да се отърси от възмущението си. Не можеше да заспи и все се ослушваше кога Нерон и баща му ще излязат от кабинета.

Разговорът им продължаваше цяла вечност! Какво, за Бога, обсъждаха? Заявил бе, че няма навика да лъже родителите си и тя все още се мъчеше да му вярва. Но тъмно предчувствие се бе загнездило у нея. Ако Нерон продължаваше да се преструва, че са сгодени, баща му като нищо щеше да задейства паричните операции, за да се „погрижи“ за нея. При тези мисли гневът ѝ се усилваше още повече. През тази нощ бе обладана от безсилен страх, че Нерон нищо не е казал на баща си. Но защо той искаше да продължават с тази лъжа, тя така и не разбираше. Хрумна ѝ, че му харесва да я представя за своя годеница и затова поддържа легендата. Но бързо пропъди тези мисли, които не бяха продуктувани от здрав разум. Тя беше влюбената и на нея ѝ се искаше да остане негова годеница. Освен целувката, с която я беше изпратил предишната вечер, единствения случай, когато бе проявил чувства към нея, беше при онзи спор. Но тогава, тя му бе ударила пlesница и той вероятно я бе повалил на канапето с желанието да я накаже. После си спомни, че за пръв път я назова своя годеница, за да защити реномето ѝ пред Туско Бианко...

Сънят я пребори, но за кратко. Събуди се и пак продължи да мисли за сложните им взаимоотношения. Дали пък някакво рицарско чувство не го караше да поддържа мита, че са сгодени?

От една страна, той вече бе поел отговорността да се грижи за нея след катастрофата.

От друга, тя чу как майка му се възпротиви на съжителството им във вилата. Може би Нерон криеше истината, за да я защити за пореден път, вече от майка си.

Призори Джейма окончателно се разбуди. Беше уморена, но знаеше, че няма да заспи повече. Наметна халата си и внимателно, без да тропа, излезе в градината.

Наоколо цареше мир и тишина. Реши да се поразходи. Всичките ѝ тревоги бяха свързани с Нерон. Тя наистина бе влюбена в него. Искаше или не, това беше истината. Но ако той продължаваше да мами баща си, щеше да се стигне дотам, да ѝ прехвърлят пари, а това тя не би прегълтнала. Не, разбира се, не мразеше парите. Може би синьора Мондадори имаше достатъчно и за него не бе проблем да ѝ приведе известна сума. Но при тези условия не можеше да приеме. Щеше да се почувства унизена в техните очи. Молеше се такова нещо да не се случва.

Внезапно чу шум зад гърба си и рязко се обърна.

Пред нея стоеше Нерон, само по къс халат, под който се подаваха голите му крака. Видя, че погледът му се е спрял на русите й къдици и си спомни, че още не се е сресала.

Той пристъпи към нея и като че ли съзря в погледа му нежност. Но Нерон бе с гръб към слънцето и може би така ѝ се бе сторило.

— Наспахте ли се, Джейма? — чу приятния му тембър.

Последното нещо, което би споделила, можеха да бъдат терзанията и страховете, които изпитваше. Веднага насочи вниманието му към най-важния въпрос:

— Казахте ли на баща си, че не сме сгодени?

Дружелюбието му изчезна мигновено. Погледът му стана леден, а в гласа му, макар и тих, прозвучаха властнически нотки:

— Вярвам, синьорина, че няма да ме поставите в неудобно положение, като решите да вдигнете шум и на закуска.

— Аз да ви поставям в неудобно положение?!

Изумена бе от хладнокръвната му наглост. Спомни си обаче, че веднъж вече той бе я целунал, само защото го бе ударила и се въздържа.

Обърна му гръб и бързо тръгна към вилата. Поведението му преминаваше всякакви граници!

Прибра се в стаята си. Той беше непоносим. И при това изобщо не отговори на въпроса ѝ.

Постепенно нервите ѝ се успокоиха. Всъщност, репликата му бе достатъчно ясен отговор. Очевидно, баща му още вярваше, че са годеници и Нерон бе готов да я парира по всякакъв начин, ако се опита да каже истината. Би трябвало да не дава и пукната пара какво ще направи Нерон.

Отиде в кухнята да помогне на синьора Мондадори.

Не желаеше да тревожи родителите му, но ако някой пак споменеше нещо за прехвърляне на пари или по какъвто и да било начин засегнеше отношенията им, готова бе да сложи край на лъжата. Това, че обичаше Нерон, нямаше да я спре да го разобличи.

В кухнята нямаше никой и това доста я учуди.

Когато влезе в трапезарията видя, че всичко вече бе приготвено и сложено на масата. Цялото семейство очакваше да започне закуската. Очевидно, нещо се бе случило.

— Съжалявам, Джейма. Снощи не успях да ви кажа, че тази сутрин трябва да закусим доста по-рано, но причината не е у мен — извини се Кончита Мондадори, докато Джейма сядаше на масата. — Едва сутринта, когато се събудих, Еней ми каза, че имал важни делови ангажименти, за които бил забравил...

— Значи си тръгвате?

— Страхувам се, че да. Но — усмихна се синьората — ние ще се срещнем пак преди сватбата и ще се опознаем по-добре.

Джейма понечи да каже нещо, но в същия миг Еней Мондадори взе думата.

— Изглежда, че старостта носи доста неприятни промени, една от тях е разсеяността. Моля да ме извините, Джейма, че паметта ми е изневерила и се налага да си тръгнем толкова скоро.

Джейма го погледна, после за миг обърна поглед към сина му и каза:

— Но това може да се случи на всеки! — достатъчен беше този миг, в който зърна тъмните очи на Нерон и намерението й да каже нещо остро се изпари.

След около час, родителите му вече се бяха сбогували с тях. Джейма стоеше заедно с Нерон на алеята пред вилата и им махаше с ръка.

Щом колата се скри зад завоя, тя се обърна и се отправи обратно към входната врата.

— Искате ли да изпием по нещо освежително на терасата? — чу гласа на Нерон, когато вече бе в антрето.

— Не, благодаря — извика Джейма през рамо. — Искам малко да подредя стаята си.

Стаята й не се нуждаеше чак толкова от оправяне. Това, което трябваше да се подрежда, бяха хаотичните й мисли. Как можеше хем да е влюбена в този мъж, хем да се чувства като на тръни в неговата къща! Как ставаше така, че постоянно изпитваше желание да му противоречи и в същото време нещо непрекъснато я караше да се съгласява с всяко негово решение.

Сложи всяко нещо на мястото му и приседна на леглото. Чудеше се на цялото това объркано състояние, в което се намираше. Толкова много й се искаше да отиде на терасата при Нерон и въпреки това нещо необяснимо я възпираше. Какво ли щеше да стане сега, когато

родителите му си бяха тръгнали? Щяха ли да възстановят обичайните си взаимоотношения до получаването на паспорта ѝ?

Ледена ръка сграбчи сърцето ѝ при мисълта, че трябва да се върне в Англия. Но как да го стори, за Бога! Любовта я бе превърнала в неорганизирано и безволево създание. Добре знаеше, че майка ѝ и сестрите ѝ я очакват, но също толкова добре съзнаваше, че не иска да се връща у дома. Желаеше да остане тук и никога да не се разделя с Нерон. Поне така си мислеше в този момент. В следващия обаче, когато след едно потропване, вратата се отвори и Нерон влезе в стаята, Джейма отново изпадна в смут.

— Така ли подреждате? — попита я той.

Стоеше на вратата и я гледаше подигравателно. Очевидно бе, че в стаята няма какво да се подрежда и тя седеше на леглото, зареяла празен поглед навън.

Той пристъпи към нея.

— Моля, вlezте — даде му тя да разбере, че не е помолил за разрешение и веднага видя как очите му се присвиха и челюстите му потръпнаха.

— Но какво ви става? — рече Нерон отчетливо и направи още няколко стъпки към нея.

— Значи все пак се интересувате? — отвърна Джейма гневно и стана от леглото.

Стояха изправени един срещу друг и единственото ѝ желание бе, колкото се може по-бързо да избяга от него. Близостта му я зашеметяваше.

— Май пак се гответе да ми ударите плесница? — припомни ѝ той неприятната сцена.

Изведнъж ѝ се стори, че губи равновесие. Усети как той я хвани за ръката и в този миг напрежението помежду им стана нетърпимо. Тогава неочеквано Нерон я прогърна и Джейма потъна в необясним унес.

Сърцето ѝ лудо биеше. Горещ огън пламтеше в тялото ѝ. С Туско никога не беше губила почва под краката си. С Нерон се чувстваше толкова странно. Осьздаваше, че не може да му откаже нищо. Сякаш искаше да се освободи от някакви вериги, които сковаваха тялото ѝ.

— Нерон... — прошепна тя.

Като че ли това бе всичко, което му бе нужно да чуе. Той сведе глава и впи устни в нейните. Видя пламъка в очите му, когато за миг отдръпна глава и я погледна.

— *Cara!* — притисна я той плътно към себе си. Продължиха да се целуват и времето сякаш спря.

Всяка болка и всяка мъка, наслодила се в сърцето ѝ потъна в небитието. Ръцете ѝ конвулсивно стискаха раменете му, а неговите пръсти вече разкопчаваха блузата на гърба ѝ.

— Нерон... О, Нерон — шепнеше тя.

Обичаше го! Желаеше го с цялото си същество.

Той захвърли блузата и започна да обсипва с нежни целувки шията и раменете ѝ. Усети пръстите му да шарят по гърба ѝ. Когато сутиенът ѝ падна при блузата на пода, сърцето ѝ се сви от срамежливост и тя прислони лице на гърдите му, като че ли търсеше защита. Но заплахата мигновено изчезна, стопена от нежните му ласки. Тя се вкопчваше в него все повече и повече, а той продължаваше да гали голите ѝ гърди.

— О, Нерон! — разтреперана прошепна Джейма, но вече не изпитваше свян.

Не разбра как приседнаха на леглото и дали Нерон сам съблече ризата си, или тя го направи. Усещаше парещите му целувки и широкия му покрит с косъмчета гръден кош, притиснат до нежната кожа на собственото ѝ тяло. Изпитваше подобни сладостни усещания за пръв път в живота си.

— Искам да те милвам — промълви тя и видя топлата му усмивка.

— Аз искам да те погледам — прошепна задъхано той.

Но когато я погледна, руменина заля лицето ѝ. За пръв път мъж гледаше копнеещите ѝ за ласки гърди. Тя се опита да излезе от вцепенението, като постоянно си повтаряше, че няма нищо неестествено в това, което правеха.

Внезапно, вкаменена от унижение, Джейма разбра, че всичко е свършило.

Той се отдръпна, наведе се, вдигна блузата ѝ и я остави до нея.

— Облечи се! — заповяда ѝ.

Взе ризата си и излезе от стаята.

Едва ли можеше да се чувства по-оскърбена. За по-малко от минута схвани, че по някакъв начин бе убила желанието, което със сигурност знаеше, че той изпитва към нея. Трябваше да мине доста време, за да дойде отново на себе си. Нерон просто я бе отблъснал!

С треперещи ръце започна да се облича. Единственото нещо, което бе останало живо в нея, бе гордостта ѝ.

Чу шума на ферарито, което се отправи надолу по алеята. Сигурно в момента той чувствува потребност да се освободи от нея? Бе предпочел да отиде да вземе снимките ѝ, вместо да се обажда по телефона.

Някакво страшно отчаяние сграбчи душата ѝ.

Облече си друга блуза и изпита желание да заплаче. Не смяташе, че в това има нещо срамно. През последния половин час Нерон я бе издигнал във висините. Бе я накарал да се почувства обичана. И накрая какво?

Хладнокръвно я бе оставил да се сгромоляса на земята. Имаше основание да плаче с глас. Не бе проляла нито една сълза обаче, когато извади куфара от гардероба и започна да прибира нещата си.

Нямаше ясна представа къде ще отиде. Все щеше да намери някой евтин частен пансион. При сегашното състояние на нещата, бе деветдесет и девет процента сигурна, че този път Нерон нямаше да се противи на заминаването ѝ. Прегълтна едно глухо ридание. Сигурна беше, че дори ако заложеше на останалия един процент и той отново я накараше да остане, пак трябваше да си тръгне.

След всичко, което се случи тази сутрин, вече ѝ се струваше, че не е кой знае какво, ако той телефонира на майка ѝ и ѝ разкаже за катастрофата или за другите неща, които бяха се случили по време на престоя ѝ в Италия.

Но Нерон едва ли щеше да се опита да я задържи при себе си. Джейма знаеше това.

Докато закопчаваше куфара, реши, сама да телефонира на майка си. Нека първо да намери нова квартира и ще ѝ се обади оттам.

Тя въздъхна. Буца бе заседнала в гърлото ѝ, защото наред с всичко друго, се налагаше да го изчака. Нали бе отишъл да ѝ донесе снимките за паспорта! А дори и да не беше така, знаеше, че няма да си тръгне, преди да му благодари за гостоприемството. Трябваше да му

изкаже своята признателност, ако би ще след това да последва краят на света.

Джейма седна в креслото със златиста дамаска и докато го чакаше, помисли как да защити гордостта си. Но тя бе влюбена в него и злостните ѝ чувства бързо се разсеяха. Твърде скоро започна да си припомня чертите на лицето и характера му. Обичаше смеха му, нежността му, обичаше всичко у него... Внезапно си спомни, че най-вероятно след по-малко от час, тя щеше да напусне това място завинаги. А това бе домът, в който той прекарваше част от времето си всяка година. Почувства копнеж да хвърли прощален поглед наоколо.

Първо излезе в градината. Отиде на терасата и в съзнанието ѝ изплува картината как двамата закусват там.

После влезе в кухнята. Нещо в нея се сви при мисълта, че Роза все още беше при дъщеря си и щеше да се наложи Нерон сам да се грижи за себе си. Може би той бе блестящ бизнесмен, но тя добре знаеше, че попаднал в кухнята, ставаше безпомощен.

Искаше да се отбие в трапезарията и салона накрая, но първо се насочи към кабинета.

Отвори вратата и влезе. Изпита жал, като си помисли колко много работеше той. Заслужил бе отпуската си. Но нима това можеше да се нарече почивка? Надявал се бе да поплава малко с яхта, а само веднъж успя да отиде до езерото. И всичко това заради тази глупава катастрофа! Какво беше виновен той, че тя бе попаднала под колата му?

Избръса сълзите си и опита да се съсредоточи. Стоеше, приковала поглед в писалището му.

Вече беше готова да излезе от кабинета, запечатала в съзнанието си обстановката, в която той прекарваше по-голяма част от времето си.

И тъкмо да си тръгне, нещо върху писалището привлече погледа ѝ. Неочаквано се закова на място. Не можеше да помръдне, само очите ѝ се разшириха от учудване. Все още не вярваше на това, което виждаше, но със завидна бързина отчете, че Нерон бе италианец и едвали притежава английско гражданство. Паспортът бе английски.

Тя го взе и го отвори.

Нейният паспорт!

Минута или две стоя поразена. Истината бавно проникна в съзнанието ѝ. Голата истина! Нерон я бе лъгал, лъгал, лъгал...

Необуздан гняв се надигна у нея. Какъв подлец! Лукав дявол!

Джейма изхвърча от кабинета, влезе в своята стая и взе куфара си. Как можеше да си губи времето в сантименталности и да го чака, за да му благодари за гостоприемството!

Побягна от вилата, повлякла куфара.

Господи, само преди малко се измъчваше, че той щял да бъде притеснен, защото няма кой да се грижи за него!

Чак се просълзи, заради безпомощността му в кухнята!

Разярена, затича надолу по хълма. Нямаше никакво съмнение, че паспортът е бил у него от дълго време. Но ако беше донесен от полицията вчера, то родителите му несъмнено щяха да й съобщят новината. Това пък означаваше, че не е бил предаден и онзи ден. Джейма бе убедена, че паспортът ѝ е бил у Нерон дни наред. Бил е у него още преди да я заведе във фотоателието.

Как само се бе подиграл с нея! При това я беше изнудвал! Боже мой, как мразеше да я лъжат!

Как стана така, че не един, а двама италианци толкова лесно я бяха подвели?

Забави ход и усети тежестта на куфара. Ако продължаваше да тича така, можеше да се спъне и да се строполи.

Джейма спря и остави куфара на земята с намерението да го смени в другата си ръка.

Внезапно обаче тя видя, че се намира точно пред портата на своето любимо кътче — общинската маслинова гора.

Бе ѝ нанесена такава рана, че ѝ идеше да закреши. Помисли си, че това щастливо стечние на обстоятелствата да спре тук точно сега, бе истинско знамение. Колко пъти бе намирала мир и покой в тази горичка!

Като по заповед свише, тя отвори вратата, тръгна по алеята и се насочи към една от пейките. Остави куфара си на земята и седна.

Този път едва ли щеше да се успокои.

Хрумна ѝ, че сега, когато паспортът беше у нея, можеше да слезе в ТорбOLE и да наеме такси до летището във Верона. А там все щеше да измисли нещо. Други мисли и чувства обаче я вълнуваха в момента и не можеше да се съредоточи върху практичната страна на нещата.

В съзнанието ѝ изплуваха спомените за Туско Бианко и поддия начин, по който я бе подвел. Нерон беше човек от друго тесто и тя не

бе очаквала той да се възползва от нейната наивност. *Бе му се доверила*, ала и той я бе излъгал. Господи! Дала си бе клетва, че след Туско ще бъде нащрек и няма да се остави да я мамят.

О, небеса! Добре поне, че бе запазила девствеността си.

Болката, която Нерон ѝ нанесе, беше като жива рана. Залута се в спомените си, решена да открие причините за своята доверчивост. Но защо, защо я бе лъгал?

А може би тази година всички италианци са се зарекли да прельстят поне по една англичанка, горчиво се усмихна тя. Колко страдания бе изживяла в проклетата Италия! И то за кратко време!

Трябваше да се овладее. Трябваше да разбере причините. Защо всички мъже я лъжеха толкова лесно?

Успя малко да се поуспокои и се зае да си припомни всичко от първия ден на злополучното им запознанство.

Така се бе съсредоточила в отчаяните си опити да пробие стената на тайната, защо и как Нерон я бе накарал да повярва, че паспортът ѝ е откраднат, че не чу проскърцването на портата. Последния път, когато беше тук, веднага бе разбрала, че идва някой. Сега обаче, не обърна внимание нито на отварянето, нито на затварянето на вратичката, нито дори на отекващите по чакълестата алея стъпки. Душата я болеше. В този миг на върховно страдание, всичко бе изгубило значение.

Внезапно един глас, който познаваше и обичаше, я извади от мъчителния унес:

— Толкова ли нещастие ти причиних, Джейма, че бягаш от мен?

Поразена, тя вдигна поглед нагоре.

Лазурносините ѝ очи срещнаха тъмния му поглед. Със сърцето си разбра, че и той като нея търси отговор на нещо.

Тогава обаче женската ѝ гордост проговори и тя стисна устни. Паспортът беше у нея и тя можеше да се завърне в Англия.

Но ако Нерон Мондадори ди Валанито все пак търсеше разчистване на сметки, за Бога, щеше да си го получи!

[1] Padre (итал.) — Татко. — Б.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Дали съм нещастна?! — избухна Джейма. — Мислите, че ще си стоя у дома и кротко ще чакам... — изведнъж мълкна. Нарекла бе неговата вила „у дома“ и се ядоса на себе си. — Кога точно — промени тя тактиката — намерихте паспорта ми?

Погледна го и забеляза, че въпросът го изненада. Знаеше, че Нерон има бърз ум. Лесно щеше да си спомни, че е оставил паспорта на бюрото си и тя го е видяла.

— Паспорт? Какъв паспорт?

Джейма прецени, че печели време и гневът ѝ пламна. Той заслужаваше ужасно наказание! Ужасно! И той като Туско бе лъжец и играеше малките си игрички!

Сърцето ѝ плачеше — бе му вярвала.

— Да, да, паспорта! — разгорещено повтаряше тя. — Моят паспорт, който забравихте на бюрото си. Доста небрежна постъпка от ваша страна, не мислите ли?

В продължение на няколко безкрайно дълги мигове Нерон се взира в гневните ѝ очи.

Добре го познаваше. Нямаше да се изненада, ако прояви наглостта да я попита какво е търсила в кабинета му.

Но не позна. Той просто промърмори едно успокоително:

— Разбирам... — и приседна на пейката до нея.

Това ни най-малко не укроти разбунтувания ѝ дух.

— Добре е, че разбирате — каза враждебно Джейма и впери поглед пред себе си.

В този миг усети ръцете му върху раменете си и онемя от възмущение. Нежно, но здраво, той я обърна и я погледна в очите.

Джейма инстинктивно понечи да извърне отново глава. Но Нерон чакаше и тя реши, че колкото и да е мъчително за нея, трябва да го погледне. В противен случай рискуваше отново да бъде победена от чувствата, които той неизменно пробуждаше у нея. Вече имаше опит и знаеше, че ще стане точно така, при това твърде лесно.

Но тя най-после щеше да се махне оттук! Този път нямаше да се поддава на никакви лъжи, увъртания и заплахи.

— Имате пълно право да ми се сърдите, Джейма — кратко каза Нерон.

— Галантен, дори прекалено! — саркастично го иронизира тя.

Но съприкосновението с ръцете му вече я бе охладило малко. Наистина, тя продължаваше да го гледа право в очите, но усещаше, че се налага да полага огромни усилия, за да запази своето обвинително изражение. Събра всичката язвителност, на която бе способна, и изстреля:

— Кога го намерихте? И хич не ми казвайте, че е било тази сутрин, защото...

Внезапно цялата ѝ решителност се изпари, когато без ни най-малко да се разгневи или обърка от нейния тон, Нерон тихо отвърна:

— Вашият паспорт, мила моя, никога не е бил изгубван.

Джейма се смая. Бързо обаче се овладя и стисна зъби. Думите „мила моя“ казани на родния ѝ език бяха прозвучали нежно като мелодия. Но тя събра кураж, за да поведе битката отново. Твърде важни неща обсъждаха, а най-важното бе да не си отвлича вниманието с каквото и да било. Най-малко с лицемерното му поведение.

— Моят паспорт никога не е бил изгубван?! — не го познаваше от вчера. Едва ли би потвърдил нещо, което е против неговите интереси. — Лъжец! Предател! Измамник...

— Успокой се, Джейма, успокой се, моля те! — бързо реагира Нерон. — Съгласен съм, че заобиколих истината.

— *Това стига!*

— Но не съм сигурен дали мога да се съглася, че съм постъпил спрямо вас като предател.

— Вие не наричате шантажа предателство, така ли? И не признавате, че злоупотребихте с доверието ми, като ме убедихте да остана в Италия, докато уж паспортът ми бъде предаден в полицията, или докато... — спря рязко. — Но вие телефонирахте в полицията! Аз бях там, когато го направихте. Трябва да има закони в тази страна срещу хора, които подвеждат полицията!

— Сигурен съм, че има такива — потвърди той. — Но през времето на нашето познанство, не съм извършвал престъпление, което може да се квалифицира като *подвеждане* на полицията.

Нищо не разбираше.

— Но как?! Направихте го! Вие звъняхте на полицията и във Верона, и в Торболе, аз чух.

— Простете ми — спокойно отговори Нерон, — но двата телефонни номера, които набрах тогава, бяха случайни. Единият даваше свободно и никой не вдигна слушалката. Другият пък даваше заето.

Джайма се втренчи в него. Това вече надминаваше всякакви граници.

— Как така?! Но това е невъзможно! Значи вие сте звънял... Вие сте лъгал през цялото време?!

— *Si* — отвърна спокойно Нерон.

Този отговор допълнително провокира отмъстителността ѝ.

— Плъх! — изкрештя тя. — Лукав! Гаден! Гнусен...

Думите не ѝ достигнаха и изплашена, да не би да посегне да го удари, тя скочи от пейката. Тръгваща си! Бе чула достатъчно, повече от достатъчно! Наведе се да си вземе куфара с гръб към него. В този момент Нерон я хвана за ръката.

— Пуснете ми ръката! — така силно се дръпна, че за малко не падна на земята.

Гневът ѝ пак бе достигнал пределната граница. Тя понечи да го бълсне с куфара, но с изненадваща бързина, той го изтръгна от ръцете ѝ и тя отново се озова на пейката.

Пое си дъх и го прониза с ожесточен поглед. Нерон изрече нещо на италиански, което и прозвуча като ругатня. Що за възпитание имаше този човек?!

Видя го, че взема мерки тя да не избяга, като сложи куфара така, че да ѝ препреши пътя и седна плътно до нея.

— Използвах твои изрази, Джайма — поясни той. — Казах нещо от сорта: „Проклятие! Какъв темперамент!“ Ставаш доста опасна, когато си разгневена.

— Такива като вас трябва да ги линчуват! — ожесточено изрече тя.

— Доколкото се познавам, накрая сигурно ще ме сполети подобна участ. Само че... — поколеба се той, когато тя отново впери в него враждебен поглед.

Джейма беше сигурна, че за първи път, откакто се бе запознала с Нерон, той като че ли изглеждаше разколебан в собствената си правота.

— Само че какво? — попита тя е рязък тон, но сякаш и в нея нещо трепна. А това беше лош признак. По-добре да си отхапе езика, отколкото да издаде, че тайно в себе си иска да го оправдае.

— Има причина за всичко, което направих, откакто се запознах с теб.

За какво намекваше? Сега оставаше да заяви, че едва ли не след запознанството си с нея, се е превърнал в демоничен измамник.

— О, сигурна съм, че има!

— Нима не искаш да чуеш причината, Джейма? — попита Нерон сериозно.

— Искате да кажете, че ще се наложи да изслушам поредната лъжа? — проблесна отново гневът ѝ. — Не бих ви позволила да се забавлявате за моя сметка...

— Не. Спрете, за Бога! — отсече той и я погледна гневно. — Никога не съм се забавлявал за ваша сметка! Твърде много ви уважавам, за да направя такова нещо!

Може би беше глупаво, но сърцето ѝ потръпна в порив. О, как искаше да изпитва уважение към нея и да я обича! Но не можеше да понася повече лъжи.

— Искате да кажете, че сте обърнали нова страница в живота си?! — запита тя със сарказъм.

— Искам да кажа, че приключихме с лъжите — вгледа се той в скептично присвитите ѝ лазурносини очи и заяви: — Независимо какво ще ми струва, отсега нататък ще говоря само истината.

Колко искрено прозвучаха думите му! Но тя застана нащрек, защото дотук бе воювала на тъмно, а сега пред нея отново се изправяше този, когото обичаше.

— Как да разбирам това? Искате да кажете, че сте ме лъгали от гордост? — опита се Джейма да прояви разбиране. Самата тя притежаваше твърде много гордост. — Казвате, че... — търсеше точния смисъл и значение в думите му. Чувстваше се толкова объркана. Не можеше да разбере какво иска да ѝ каже. — Това звучи ъъ... доста интригуващо — гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Да, важно е — отвърна Нерон. Тя напрегнато го погледна. — Не се страхувай, Джейма — бързо каза той. — Ние достатъчно дълго живяхме заедно. Ако нищо не си научила за мен, надявам се поне да си разбрала, че никога не бих ти навредил.

Отново бе поразена от неговата искреност. Но какво ѝ ставаше? Трябваше да се стегне. Знаеше със сигурност, че я беше лъгал, а тя мразеше лъжите.

— Разбрах, че сте способен да присвоите паспорта ми и преминавайки всякащи граници, през цялото време да повтаряте, че е откраднат — Джейма се бореше с подозрението, че той говори искрено.

— Мога да обясня, ако ми позволите...

— Значи така — иронично отбелая тя. — Да предположим, че отсега нататък ще говорите само истината. Тогава бихте ли започнали с това как паспортът ми попадна у вас — вложи във въпроса си достатъчно предизвикателство, но ѝ хрумна нещо, което беше на път отново да взриви крехкото доверие. — Да не би да сте го взели от чантата ми, за да...

— Разбира се, че не съм! — рязко я прекъсна той. Пред нея отново стоеше гордият италианец, убеден в собствената си правота. — За какъв наистина ме вземате?

Какъв беше всъщност, все още не можеше да разбере. Само знаеше, че той е мъжът, в когото се бе влюбила. Но по-скоро би си отрязала езика, отколкото да признае това. И да бъде проклета, ако му се извини за обидите, които му нанесе.

— Щом не сте го извадили от чантата ми, не виждам по какъв друг начин е могъл да попадне у вас — продължи да го атакува тя. — Сигурна съм, че беше в чантата ми, когато за последен път го видях.

— Той изпадна оттам — прекъсна я Нерон сърдито.

— Кога?

— Ако ми дадете възможност да говоря, ще разберете.

Тя понечи да му каже да престане с наредданията си, но замълча. Нерон мълкна за миг, за да е сигурен, че тя наистина ще го изслуша и после със спокоен глас продължи:

— Беше в деня на нашата среща.

— Толкова отдавна? — срещна тя уморения му поглед. За момент се въздържа да каже нещо повече.

— Случи се точно след като колата ми ви бълсна — продължи Нерон и отново я погледна, за да се увери, че ще го изслуша още няколко секунди. — Вие бяхте загубила съзнание.

Страхът от онзи ден се върна очите му. Ако не беше тъй предубедена, Джейма може би щеше да приеме мисълта, че кошмарът с безжизнената непозната жена го е навестявал нощи наред.

— Вие ме помислихте за мъртва?

— В онзи момент нямах представа какви травми ви е причинил ударът.

— Значи вие ме пренесохте тук, за да проверите в какво състояние съм?

— Пренесох ви тук по-късно — тя си спомни, че никой не бива да помръдва тялото на пострадал при злополука, докато не е сигурно, че раненият няма счупени гръбначни прешлени и други кости. — Бяхте загубила съзнание, а вещите ви се бяха разпилели по платното. Но движението бе оживено и трябваше все пак да ви преместя.

— Значи чантата ми сама се е отворила при удара — заключи Джейма и той кимна утвърдително.

— Пренесох ви и побързах да прибера куфара и чантата ви от пътя. В усилието си обаче да избегна удара, бях препречил пътя с колата си. Видимостта по тези завои е малка и за да не стане друга катастрофа, трябваше да се позабавя, за да избутам колата в канавката.

Джейма чуваше всичко това за пръв път и възхищението ѝ от самообладанието на Нерон нарастваше все повече и повече. Забрави дори за скрития й паспорт.

— Господи, каква дяволска история! — не можа да се сдържи тя.

— Точно така беше.

— И така, вие взехте паспорта ми. А когато аз ви казах, че съм го загубила, на вас ви хрумна, че се открива възможност да се позабавлявате.

— Нищо подобно! — избухна гневно Нерон.

— О! — възклика Джейма. — Имали сте постоянна готовност да ми го върнете, надявам се — саркастично додаде тя и го чу шумно да си поема въздух.

Личеше, че търпението му е на изчерпване. Той бе на ръба на гнева, а тя точно това целеше.

— По дяволите, синьорина! Но аз наистина бях готов да ви го върна...

— И ако е така, защо не го направихте?

— Защото... — започна той и мълкна. Погледна нейното подигравателно лице и повиши тон: — Не мислите ли, че може да има и по-просто обяснение за тази нелогична моя постъпка?

— Каквото и да означават думите ви — кисело отвърна Джейма, — бъдете сигурен, че ще си получите заслуженото.

В продължение на цяла вечност Нерон продължи да я гледа. Неочаквано гневът му се стопи и той спокойно попита:

— Не разбираш или не искаш да разбереш, Джейма?

Пулсът ѝ отново се ускори. Докато Нерон говореше, тя бе решена на всяка цена да му даде достоен отпор. Но веднага щом поиска нещо от нея с нежен глас, почувства, че губи почва под краката си. Тя нямаше с какво да му противостои. Искаше да го помоли за сетен път да бъде справедлив и да играе честно. Но не промълви нито дума. Съзнаваше, че каквото ѝ да каже в момента, ще сгреши. Дори и с една дума, щеше да се издаде, че отново е попаднала в мрежите на неговия чар. Всичко можеше да преглътне, но не и той да узнае, че е влюбена в него.

— Разбира се! — възклика тя, подтикната от нова доза сарказъм. — Какво бихте желали да направя? Да ви вярвам? Още наивно лековерие? Още...

— Вече ти казах — прекъсна той потока от иронични излияния, — че никога повече не ще скрия истината от теб.

— Точно така, няма да скриете истината! Няма да ви дам тази възможност! — яростно изрече тя и се изправи, готова пак да хукне.

В този момент ръката на Нерон отново я възпря и желанието ѝ да си тръгне, се разсея. Погледна го и разбра, че той е наранен и посмутен отвсякога.

— Вие сте длъжна да ме изслушате, синьорина! Ако трябва, ще ви завържа за пейката, но ще ме изслушате!

Джейма съзря решителните пламъци в очите му и си даде сметка, че той щеше да го направи. Макар че защо да прибягва до такава отчаяна мярка. Не можа да си обясни.

— Не ви ли звуци малко драстично?

— Нима ви учудва? Вие ме вбесявате!

— Затова ли решихте да ми откраднете паспорта?

Нерон я прикова с поглед.

— Нито съм искал да го открадна, нито да ви изнудвам. Най-малкото, защото е английски. Бях вече го хвърлил в колата си, когато доста по-късно, при първите ви думи на английски се досетих, че може би сте англичанка. При толкова много неща, които ме занимаваха, в деня, в който дойдохте и ми казахте, че паспортът ви го няма, аз дори бях забравил, че е в кабинета ми. Бях го пъхнал в чекмеджето на писалището и толкоз. Реших, че най-добре е да го пазя при себе си.

— Но спомнете си първото ми телефонно обаждане до Англия! На вас никак не ви се понрави, че познавам и друг италианец. Въпреки че бях зле, очевидно предпочитахте да възстановявам здравето си при него. Това бе единственото заключение от реакцията ви.

— *Грешите!* От какво, по дяволите, съдите, че съм предпочитал да отидете при Бианко? *Никога* не бих ви позволил да отидете при него. *Никога!*

— Но аз и без това нямаше да... — почувства се объркана Джейма и мълкна. Вгледа се в него, като че ли очакваше помощ. — Никога не бих отишла при Туско — спомни си, че въпреки всички необясними лъжи, Нерон бе този, който застана зад нея и спаси достойнството ѝ пред Туско Бианко. — Още същия ден ви казах, че напускам Италия и че единственият проблем, е изчезналият ми паспорт.

— Да, точно така беше — отвърна Нерон. И неочеквано успокоен, той за пореден път я порази: — Същия ден аз реших да направя всичко, само и само да ви задържа в Италия. Дори ако това налагаше да скрия паспорта ви.

— Вие... — опита се да каже нещо. — Вие... — отчаяно пробяга с поглед по лицето му. — Вие не искахте да си замина?!

Вкаменена от изненада, Джейма просто седеше и се взираше в него. После внезапно изпита страх. Какво означаваха думите му? Защо каза, че това е бил единственият начин? Начин за какво? И защо трябваше да се преструва, че звъни в полицията? Защо? За Бога, та той дори я бе завел на фотограф! Само и само да продължи да протака нещата.

— Признавам, Джейма — рече Нерон чистосърдечно, — макар че не исках да ви лъжа, дяволът, ми подсказа този ход.

О, ако не го обичаше толкова много, щеше да послуша гласа на разума, който ѝ подсказваше, че вече е крайно време да си тръгне.

— Други лъжи?

— Да, излъгах ви и че Роза е повикана спешно при болната си дъщеря.

— Дъщерята на Роза не е била болна, така ли?

— Тя няма дъщеря. Прости ми — тихо рече той. — Вече ти казах колко много исках да останеш с мен. Но и за краткото време, през което бяхме заедно, аз успях да разбера доста неща.

— Какво по-точно? — попита тя, без да е наясно за какво всъщност говорят.

— Много неща. Не само, че си прелестно красива, но че притежаваш и богата душа. Притежаваш гордост, смелост и както се убедих по-късно, имаш добро и чувствително сърце. Ти винаги би се притекла на помощ. Така ми хрумна, че единственият начин да останеш при мен, е, да се опитам да те убедя, че си потребна някому тук.

— Значи затова отпратихте Роза, за да се грижа за вас срещу заплащане?!

Спомни си онзи разговор, когато той каза на майка си, че Роза е на почивка и не спомена нищо за болната ѝ дъщеря.

— Вероятно не сте така безпомощен и в кухнята, нали? — попита тя с леден тон.

— В голяма степен съм, но това няма значение сега.

— Защо нарушихте толкова човешки принципи, за да ме задържите тук? — агресивността ѝ отново се отприщи. — Защо бяха лъжите за Роза, за моя паспорт и изобщо за всичко, което се случи? — така се разгневи, че дори размаха показалец под носа му.

Нерон обаче хвана ръката ѝ и я задържа. Внезапно Джейма усети прилив на по-различен вид емоции, които изместиха гнева ѝ. Опита се да запази спокойствие и да издърпа ръката си от неговата, но той не ѝ позволи. Погледна го с цялата си омраза и забеляза, че изражението му никога не е било по-сериозно.

— Джейма, мое упорито гордо момиче! Не можеш ли да отвориш сърцето си за всичко, което от толкова време се опитвам да ти кажа?

Тя продължи да го гледа с широко отворени очи.

— Не разбираш ли, *mia cara*^[1] — продължи той, — колко ме беше страх да не си заминеш за Англия? Аз щях да те последвам, но можеше да се случи и така, че никога повече да не искаш да ме видиш. Затова те задържах тук.

— Ти си щял да ме последваш в Англия?!

— В Англия или където и да било — отговорът му прозвуча като клетва и Джейма потръпна.

— Но защо щеше да го направиш? — попита тя с променен до неузнаваемост глас.

Вече се усещаше на ръба на нервна криза. Но почувства как Нерон се освободи от всякакво напрежение, когато тихо отвърна:

— Защото те обичам, Джейма. Защото те обичам...

— Защото... ме обичаш?! — прозвуча като ехо нейнияят глас.

Съвсем се предаде, когато Нерон взе и другата ѝ ръка и здраво я стисна.

— Защото съм влюбен в теб, моя най-скъпа на света!

Тя инстинктивно дръпна ръцете си, но той здраво ги стискаше в своите. Искаше да вярва в честността на този тъмен поглед. Спомни си как преди малко бе казал, че независимо какво ще му струва, занапред ще говори само истината. Дали жертваше гордостта си? Несъмнено! Той бе рискувал да ѝ разкрие любовта си, без тя с нищо да му бе подсказвала какви чувства изпитва към него.

— О, Нерон! — прошепна Джейма развлъннувано.

Видя го как мъчително прегльща и още по-силно стиска ръцете ѝ.

— Значи ли това, че поне малко ме харесваш? Или от добро сърце не искаш да ми причиниш мъка? Кажи ми истината! Изпитваш ли никакви чувства към мен?

— Толкова съм объркана...

— Значи ме харесваш! Ти ме харесваш! — възклика той и още малко щеше да я грабне на ръце.

Но разбрал от уплашения ѝ поглед, че трябва да ѝ каже още нещо успокоително, той заговори:

— Трябва да ми вярваш, Джейма! Още от мига, когато за пръв път те видях, животът ми се промени. Ти изскочи пред колата ми и до днес помня как усетих дъха на смъртта. Слава Богу, не карах бързо. Но

веднага разбрах, че не ще мога да избегна удара. Чудно ли е, че сърцето ми те прие?

— Не, предполагам, че не...

— Тежкото предстоеше. След няколко дни се убедих, че, слава Богу, не е станало нищо непоправимо и сърцето ми продължи да копне за теб.

— Може би просто сте се изплашил за мен, ще ви мине...

— Не, бях се влюбил в теб. От пръв поглед, *cara* — каза той нежно. — Бях те чакал през целия си живот. Веднага те познах, ти беше момичето на моите блянове.

Джайма преглътна. Бе загубила гласа си от вълнение. Накрая успя да попита:

— Това... истина ли е?

— Заклевам се! — разпалено отвърна той. — В началото твоята слабост работеше в моя полза, защото така имах невероятната възможност да те задържа при себе си.

— Значи бил сте доволен от моето състояние?

— Не, разбира се, че се тревожех! Незабавно повиках лекар. Оттук нататък започнах да крия истината.

— Кога точно и какво?

— Още на следващия ден — не се поколеба да признае Нерон. — Защото въпреки очевидното ти изтощение, ти каза, че заминаваш. Дори да бях безразличен към теб, *cara*, не биваше да си позволявам да пресилвам думите на доктор Прендели. Внуших ти, че трябва да останеш на легло или да постъпиш в болница.

— Значи той не е препоръчал такова нещо, така ли?!

— Помниш ли втората му визита? От страх, да не би да ти каже нещо нежелано, аз незабавно го извиках при себе си уж по работа.

— Господи! — възклика тя щастливо.

— При това ти беше в дома ми, мила моя. Ако знаеш само как не можех да понеса мисълта, че ще си тръгнеш. Бях влюбен и исках да бъдеш близо до мен.

— Просто не мога да повярвам!

— Никога не съм се влюбвал тъй силно — въздъхна той. — С течение на времето твоето обаяние все повече и повече ме завладяваше. Когато за пръв път чух смеха ти, той завинаги се запечата в съзнанието ми. Исках да узная всичко за теб. Възхитих се от твоята

вярност към семейството. Помниш ли, ти ми разказа как си пожертвала образованието си, за да помогнеш на майка си и сестрите си.

— В това нямаше такъв драматизъм.

— Ами ето, пак го правиш. Действаш в интерес на семейството си. А да не говорим за това, че в теб няма и следа от себичност и егоизъм.

— О, недейте, Нерон, не съм толкова добра...

— Но аз вече те обичах, Джейма! И с всеки изминал ден се влюбах все по-силно. А когато чух телефонния разговор с майка ти и разбрах, че в твоя живот вече има друг мъж, подивях като ранен звяр.

— Значи това ви е подразнило!

— Никога не бях изпитвал такава разяждаща ревност. Когато измислях какви ли не начини да те задържа в Италия, внезапно чувам да говориш за брак и то с друг! Обезумях.

— Брак?! Но нима искате да кажете, че вие...

Нерон очевидно бе запазил повече хладнокръвие от нея.

— Да, за брак говоря, *amore mia*^[2]. Аз искам да се оженим.

Всъщност Джейма от дете мечтаеше един ден да се омъжи, но при тези негови думи, запази мълчание.

— Какво има, *cara*? — бе забелязал странното ѝ изражение.

Тя обаче бе престанала да го слуша.

— Един италианец вече ми предложи брак, без да има намерение да изпълни някога обещанието си.

— Джейма, моля те! Не ме сравнявай с онзи негодник Бианко, нищо че ми е сънародник.

— Но това е така! И вие ме лъгахте. И вие... — имаше желание да каже още нещо, но не можа.

Нерон не се страхуваше от обвинения.

— Довърши мисълта си — подкани я той.

— О, Нерон, знаете, че не е в моя стил... — и поразена разбра, че самият той може да изговори това, от което тя се страхува.

— Да, ти просто ме постави в тази непочтена категория мъже, които се преструват, че желаят да се оженят за теб, за да те отведат в леглото. Но не се осмелявай повече да го казваш — продължи той и очите му ледено проблеснаха. — Не може да си забравила как тази сутрин устоях на желанието си да те обладая. И го направих, защото не страстта е тази, която ме ръководи.

В този миг везните, с които „мереше“ отношението си към Нерон окончателно натежаха в негова полза. Упоритото ѝ нежелание да вижда правдивост в поведението и думите му, се стопи. Вече не искаше да задава каквото и да било въпроси. Забрави дори най-мъчителния — защо бе затръшнал вратата в момент, когато самата тя не можеше и не искаше да му откаже нищо. Може би това бе начинът, по който бе решил, че трябва да докаже своята любов. Да докаже, че не всички мъже са като Туско Бианко. Джейма вече знаеше, че Нерон я обича и наистина иска да се ожени за нея. Цялото ѝ същество се изпълни с радост. Усети как по лицето ѝ нахлу свежа руменина. И в отговор на неговото все още напрегнато изражение, нежно каза:

— Моля те да ми простиши.

В продължение на няколко секунди сърцето ѝ до болка се стегна.

Той стоеше срещу нея — олицетворение на гордостта — и хладнокръвно я гледаше.

Мина ѝ мисълта, че никога няма да проговори и тя наистина няма да има никакъв избор, освен да замине. Изведнъж долови лек трепет у него.

— Ако се омъжиш за мен — решително каза той, — бих могъл да ти прости.

— О, Нерон! Толкова те обичам! — изтръгна се от дъното на сърцето ѝ и тя не разбра как се озова в прегръдките му.

— Знаех, знаех си! Скъпа моя, скъпа моя... — шепнеше той, скрил лице в шията ѝ. — При всичкия ми страх, че може би се лъжа, нещо дълбоко в мен, настояваше, че ти не би могла да бъдеш така всеотдайна в моите прегръдки, ако не ме харесваше. Не и ти, *cara mia*, непорочна моя дево... *Mia adorable*^[3]...

Последваха мигове равни на часове целувки. После сне ръцете ѝ от себе си и позволи дневната светлина да раздели телата им.

— *Cara* — нежно каза той. — Аз съм само един простосмъртен и като всички хора съм сътворен от плът и кръв...

Очевидно бе, че и двамата копнеят за близост. Внезапно, като че ли усъмнил се в нещо, Нерон попита:

— Наистина ли ме обичаш, Джейма?

— Да, обичам те. И разбрах, че никога не съм обичала истински, преди да се влюбя в теб — отвърна тя развълнувано.

— И не си обичала Бианко?! — в гласа му прозвучала ревност.

— Сега, когато чувствам със сърцето си истинската любов, знам, че изобщо не съм го обичала — усмихна се тя.

Нерон пак започна да я целува, мълвейки нежни думи на италиански и английски.

— Но откога — поискава да узнае той, — откога започна да ме харесваш?

Този път Джейма нежно го целуна.

— Не се съмнявай в любовта ми — прошепна тя смутено. — Разбрах дълбочината на чувствата си още преди няколко дни. Вечерта, когато се върнахме от Венеция, ти ме целуна за лека нощ. Тогава разбрах колко те обичам. Но не тази вечер започна всичко, а много по-рано. Още в самото начало. Когато мислех, че целият ми свят се разпада, се чувствах утешена и някак в безопасност, щом усетех докосването на ръцете ти.

— О! — засмя се той. — А помниш ли първия ден в дома ми? Ти заспа, държейки ръката ми.

— Така ли беше?

— Да. И не я пусна, докато пристигна доктор Прендели. Това е един от най-хубавите моменти, които си спомням.

— Защо, и болка ли имаше?

— Бе същински ад — измъчено, ала щастливо, се усмихна той. — Оказа се, че бях се влюбил в една изключително красива жена, за да открия твърде скоро, че тя обича друг. Как мислиш, любов моя, лесно ли е да прикриваш чувствата си?

— Съжалявам... — промълви Джейма.

Той нежно я взе в обятията си и както бе прислонила глава на рамото му, й заговори:

— Имаше и малки утешения — каза през смях. — Когато призна, че „виждаш малко смисъл в това да обичаш Бианко“, например. А в определени моменти, изпитвах такъв копнеж да те прегърна, че с риск да ме помислиш за крайно невъзпитан, прекъсвах всеки разговор и излизах от стаята. Спомням си онзи ден, когато толкова те бях разстроил, че ти извика: „За каква, по дяволите, ме вземаш?!“ Тогава, едва се сдържах да не кажа: „За жената на моите мечти“. Трябваше бързо да се махна.

— Спомням си — рече учудена Джейма. Тогава нямаше ѝ представа за обичта и ревността, които са водели истинска война в

сърцето на Нерон.

— Нито за миг не съм съжалявал за декларацията пред Туско Бианко, че си моя годеница. Аз исках да бъдеш моя годеница! А още по-силно, да станеш моя съпруга. Затова се държах като луд, ти самата ми го каза. Ревността наистина граничи с лудост, скъпа. Тогава ти ми удари пlesница, а аз те целунах. За голямо свое щастие открих, че ти не обичаше онзи мъж така силно, както си мислеше.

— Узна го от начина, по който отвърнах на целувката ти?

— Да, любов моя. Но после ти ми каза, че си решила да си тръгнеш.

— И тогава ти започна да ме шантажираш — усмихна се горчиво тя. — Наистина ли щеше да телефонираш на майка ми и да й кажеш „истинската версия за това, което се е случило с мен в Италия“.

— Не ме питай! Направих толкова неща и изрекох толкова лъжи, на които, преди да те познавам, не съм и помислял, че съм способен.

— Като например мнимото ти обаждане в полицията и в посолството за паспорта ми?

— Да, за съжаление, но аз вече бях влюбен. За да спечеля време, дори ти казах нещо светотатствено — че майка ми е била подложена на тежка операция. Операция наистина имаше, но тя бе съвсем лека.

— И това ли бе лъжа?! — смяя се Джейма. — Нещастник... — с обич го упрекна тя. — Но нима щеше да спечелиш нещо с тази лъжа?

— Майка ми, при все че ме обича безкрайно, има много развито чувство за добро и зло. Ако ти бе казала и думичка, че си тук само защото паспортът ти е изчезнал или че не сме сгодени, не можеш да си представиш какво щеше да се случи. При отсъствието на твоята майка, тя щеше да приеме за свой дълг да те вземе под свое покровителство и да се погрижи за безпроблемното ти завръщане в Англия.

— Но ти я изльга!

— Не съм я лъгал...

— Но, Нерон, нали й каза, че сме сгодени?!

— В моето сърце и душа, ние вече бяхме.

— О! — промълви Джейма. — Ти каза, че годежът ни е неофициален.

— Но той наистина не беше официален, не е ли така? — отвърна той и тя се разсмя.

Нерон не се сдържа и я целуна.

— И баща си ли никога не беше лъгал преди това?

— На баща ми признах всичко снощи.

— Всичко?! Дори и това, че не сме сгодени?

— Мое малко момиче — тихо прошепна Нерон, — като изключим по-интимните моменти, баща ми знае всичко. Разказах му как възнамерявах да си почина и малко да поплавам с яхтата, когато те срещнах и всичките ми планове се провалиха. Вярно е, че един ден отидох до кея и се качих на яхтата, но почувствах толкова силно желание да бъда при теб, че незабавно се прибрах у дома.

— О, Нерон!

— Когато баща ми узна за голямата ми любов към теб и всички препятствия по пътя към щастиято, той счете, че може би по-лесно ще реша проблемите си, ако двамата с майка ми си заминат.

— О, небеса! За това ли си тръгнаха днес сутринта?

— Разбира се — усмихна се Нерон. — И се съмнявам, че майка ми ще узнае каквото и да било от него, докато не му се обадя, за да му кажа как стоят нещата.

— Ах, мъже! Но аз се чудя колко ли още щяхме да бъдем тайно влюбени един в друг, ако не бях намерила паспорта си и не бях се усъмнила...

— Нямаше да трае дълго, скъпа моя. Друг мъж не би издържал и толкова. Сега се радвам, че си видяла паспорта си.

— А знаеш ли как го намерих? Тръгнах из къщата, за да запомня всичко. Исках по-късно да мога винаги, когато пожелая, да си те представям на различни места. Но така и не стигнах докрай, защото попаднах в кабинета ти и...

Нерон отново я прегърна.

— Аз не издържах повече. Неизвестността е непоносима! Днес излязох бързо от вилата, защото не можех да отговарям за действията си, ако бях останал дори само миг повече! После се върнах, защото вече бях почувстввал, че изпитваш някакви чувства към мен. Реших да те попитам какви са те и всичко да приключи. Но когато влязох в стаята ти и разбрах, че си изчезнала с куфара си, обезумях от отчаяние.

— И предположи, че ще поспра тук?

— Тъй като знаех, че това е любимото ти място, реших все пак да проверя дали не си тук. Щеше да ми отнеме само няколко минути.

— А седим тук от часове.

— Да тръгваме тогава.

— Към вилата?

— Само за да взема моя паспорт и пари за път.

— Къде заминаваш?

— Никъде без теб! Заминаламе при майка ти и сестрите ти, *cara*.

— Значи отиваме у нас?!

— И аз съм човек, прекрасна ми, Джейма! Да се махаме по-скоро от тази вила. Да отидем и да разкажем на майка ти истинската версия, за всичко, което се случи, откакто пристигна в Италия.

— О, Нерон! — извика щастливо Джейма.

— Наред с всичко друго, трябва лично да поканим двете ти помалки сестри за шаферки на сватбата. А датата ще определим в най-близко бъдеще.

— Ще дойдем ли някога отново в тази вила?

Нерон се вгледа в огряното ѝ от щастие лице и я прегърна.

— Нали съм ти обещал разходка с гондола...

[1] *Mia cara* (итал.) — Скъпа моя. — Б.р. ↑

[2] *Amore mia* (итал.) — Любов моя. — Б.р. ↑

[3] *Mia adorable* (итал.) — Прекрасна моя, обожаема. — Б.р. ↑

Издание:

Автор: Джесика Стийл

Заглавие: По следите на щастието

Преводач: Даниела Енчева, Боян Тонев

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Арлекин България ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: Роман

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0282-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4560>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.